

TKİP VII. Kongresi tutanaklarından / Kadın hareketi ve kadın çalışması

Genel kadın hareketine yönelmek bizim için işin doğası gereği öncelikli bir tercih değil. Bazı grup ve çevreler buna çok özel bir eğilim duyuyor, bunu kolay güç kazanma-

nın bir alanı olarak görüyor ve belli güçler de kazanıyorlar. Bu alanı ve buradan gelen başarıyı gönül rahat bir biçimde onlara bırakabiliriz.

Bizim esaslı rolümüz sınıf alanında-

dır, kadın hareketine katkımızı da buradan geliştirmeliyiz.

Kadın hareketini sağlıklı bir zemine kavuşturacak olan da bu alandaki çabalar ve başarılarıdır. **S.14**

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2024 / 07
23 Nisan 2024

Kızıl Bayrak

Sömürüye, baskıya, sosyal yıkıma geçit verme!

Haklarımız ve

özgürlüğümüz için

1 Mayıs'a!

kizilbayrak82.net

Yerel seçim süreci ve sınıf mücadelesi?

1 Mayıs'a hazırlık sürecinde ve 1 Mayıs alanlarından başlayarak saldırıları püskürtmeyi esas alan sınıf eksenli bir çalışmaya odaklanmak gerekiyor.

Sömürüye, baskıya, sosyal yıkıma karşı işçi kadınlara çağrı

2024 1 Mayıs'ında başta Taksim olmak üzere, tüm 1 Mayıs alanlarında emekçi kadınlar çok yönlü saldırılara karşı güçlü bir yanıt verebilmelidir.

Ortadoğu'da bölgesel savaş manevraları

ABD'yi de doğrudan savaşa çekeceğini hesaplayan Siyonistler, 1 Nisan saldırısını düzenleyerek, İran'ı savaşa dahil olmaya mecbur ettiler.

NATO'nun 75. yıl kutlamaları ve Rusya - A. Serhat

S.25

ABD-Japonya-Filipinler zirvesi- A. Engin Yılmaz

S.27

Sömürüye, baskıya, sosyal yıkıma geçit verme!

Haklarımız ve özgürlüğümüz için 1 Mayıs'a!

Ülke tarihinde eşi benzeri olmayan bir servet-sefalet kutuplaşması yaşanıyor. Son birkaç senede reel ücretler hızla geriledi, ücretli çalışanların büyük bir kısmı asgari ücrete mahkûm edildi. İktidarın yakın zamana kadar övünmeyi pek sevdiği ekonomik büyüme sadece kapitalistlerin büyümesidir. Sermaye ve para babalarının zenginliği katlanırken, ağır çalışma koşulları altında azgınca sömürülen milyonlarca emekçi en temel gereksinimlerini dahi karşılayamaz hale geldi. Bu tablo yeni saldırı programları ile derinleştirilmeye çalışılıyor.

- Saray rejimi şimdi de iş yasasını değiştirmek istiyor. Yıldızlı laflarla sanki işçilerin yararınaymış gibi pazarlanan yeni düzenlemelerle çalışma koşulları tamamen güvencesiz hale getirilecek.

- Yıllardır planlanan kıdem tazminatı hakkının gaspına dönük düzenlemeler yeniden gündeme alındı. Kıdem tazminatının kaldırılması aynı zamanda işten çıkarmaların kolaylaşmasının önünü açacak.

- Aylardır kapı kapı dolaşarak borç para arayan saray rejimi, hem Arap şeyhlerinden hem de batılı tefecilerden eli boş dönmüştür. Çareyi bir kez daha KDV ve ÖTV artışlarında aramaktadır. Doğrudan ve dolaylı vergilerde yeni artışlar kapıdadır.

- Emperyalist fonlara ve onların ortağı sermaye çevrelerine söz verildiği gibi ücret artışları gerçek enflasyonun altında tutulmaya devam edilecektir. İşgücünün değeri daha da ucuzlayacaktır. Sömürü ve yoksulluk katlanarak artacaktır.

Yerel seçim sonuçlarına rağmen yeni saldırı programları sürecektir!

Seçimlerde iktidarın aldığı yenilgi elbette tüm bu saldırıları uygulamak noktasında işini zorlaştırdı. Bu durumun iktidarı işçi sınıfı ve emekçilere dönük

saldırı programlarını uygulamaktan alıkoacağını düşünmek bedelleri ağır bir yanılığ olacaktır. Nitekim bizzat Erdoğan seçim yenilgisinin arkasından yaptığı konuşmada ekonomik programa devam edileceğini söylemiş, ekonomi bakanı onu hızla teyid etmiş, sermaye çevreleri ardarda yaptıkları açıklamalarla mevcut programın sürdürülmesini istemiştir. Çünkü tüm bu adımlar sermaye sınıfının bugüne kadar biz işçi ve emekçilerin sırtından elde ettiği kazançların korunması için atılmak isteniyor. Onların krizden çıkmaktan anladıkları, krizin bütün faturasını biz işçi ve emekçilerin sırtına yıkamaktır. Dün böyle olmuştur, eğer biz izin verirsek yarın da böyle olacaktır.

İşçiler, emekçiler, gençler, kadınlar! Böyle bir saldırı programı ancak bütün direniş mevzileri dağıtılarak, aykırı her türlü ses baskı ve zorbalıkla etkisizleştirilerek uygulanabilir. Nitekim AKP iktidarı ele geçirdiği devlet aygıtı ile işçi sınıfı ve emekçilerin üzerindeki baskısını artırmakta, grevleri yasaklamakta, direnişlere saldırmakta, her türlü muhalif sesi polis ve yargı zoru ile bastırmaya çalışmaktadır. Zira ekonomik-sosyal saldırıları sorunsuzca hayata geçirmenin, toplumu bugünkü edilgenliğe mahkûm etmekten geçtiğini en iyi AKP iktidarı ve onun hizmette kusur etmediği sermaye sınıfı bilmektedir. Süregiden bu durum bizim mücadelemiz ile sarsılmadığı sürece, sistem bizleri açlığa yoksulluğa sefaletle sürüklemeye devam edecektir.

1 MAYIS'TA ALANLARA ÇIKALIM, GÜCÜMÜZÜ GÖSTERELİM!

İşçi sınıfı ve emekçiler içerisine itildikleri bu cehennem koşullarından ancak örgütlenerek, mücadele ederek, alanları doldurarak çıkabilir. Sermayenin saldırılarına, iktidarın baskı politikalarına, bize

açılan topyekûn savaşa ancak diş diş bir direnişle karşı koyarak, haklarımızı ve özgürlüğümüzü kararlılıkla savunarak "DUR!" diyebiliriz.

1 Mayıs yüz yıldan fazla bir zamandır baskı ve sömürüye karşı işçi sınıfının birliğini, dayanışmasını ve mücadele gücünü simgeleyen bir kavga günüdür. Emperyalist-kapitalist barbarlığın dünyayı ve insanlığı yıkıma sürüklediği, sermaye iktidarının saldırılarını pervasızlaştırdığı bugünlerde yapmamız gereken, örgütlenip mücadele etmek, saldırılara geçit vermeyeceğimizi en güçlü bir biçimde haykırmaktır.

O halde, bizim kavga günümüz olan 1 Mayıs'ta meydanlara çıkarak gücümüzü ortaya koyalım. Sermayenin saldırılarına karşı sınıfımızın taleplerimizi yükseltelim. Emperyalizm ve sermaye iktidarının dayattığı yıkım karşısında bu ülkenin ve emekçilerinin çaresiz ve geleceksiz olmadığını gösterelim.

El ele, kol kola, omuz omuza 2024 1 Mayıs'ını işçi sınıfı ve emekçilerin görkemli bir ayağa kalkış gününe çevirelim. Başta Taksim olmak üzere bütün 1 Mayıs meydanlarında yaşamımızı köleleştiren bu sömürü düzenine ve efendilerine karşı hep beraber haykıralım: Haklarımızdan da, geleceğimizden de vazgeçmeyeceğiz! Sosyal yıkım saldırılarına, baskı ve sömürüye geçit vermeyeceğiz!

Yaşasın 1 Mayıs! Yaşasın mücadelemiz!

Taleplerimiz:

- ✓ Ücretler arttırılsın, zamlar geri çekilsin!
- ✓ İş yasası ve kıdem tazminatının gaspına dönük yeni yasal düzenleme hazırlıklarına son verilsin!
- ✓ İşten atmalar yasaklansın! Herkese

iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!

✓ İş saatleri kısaltılsın! 7 saatlik işgünü, 35 saatlik

çalışma haftası!

✓ Dolaylı vergiler kaldırılınsın, yoksulluk sınırının

altındaki ücretlerden vergi alınmasın, artan oranlı gelir ve

servet vergisi!

✓ Herkese sağlığa ve ihtiyaca uygun ucuz konut!

✓ Parasız sağlık, parasız eğitim!

✓ Sendikal örgütlenmenin önündeki engeller

kaldırılınsın! Grev yasaklamalarına son verilsin!

✓ Tüm çalışanlar için grevli-toplu sözleşmeli sendika

hakkı!

✓ Sınırsız söz, basın, gösteri ve toplanma özgürlüğü!

✓ Katil İsrail devletiyle tüm ekonomik ilişkiler kesilsin!

✓ Emperyalistlerle açık-gizli tüm antlaşmalar iptal edilsin! Emperyalistlere ait tüm askeri üslere el konulsun!

✓ IMF, Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilere son!

✓ Dış borç ödemeleri durdurulsun! Tüm dış borçlar geçersiz sayılsın!

✓ Toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği!

✓ İnanç ve vicdan özgürlüğü!

✓ Devletin dinsel kurumlara her türlü yardımına son! Gericilik yuvası tarikat ve cemaatler dağıtılsın! Mezhepsel ayrıcalıklara ve baskılara son verilsin.

✓ Kürt halkına dönük baskı ve ayrımcılık politikalarına son! Özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!

BAĞIMSIZ DEVRİMCİ SINIF PLATFORMU

Yerel seçim süreci ve sınıf mücadelesi?

E. Bahri

Yerel seçimlerin üzerinden üç hafta geçti. Seçim sonuçlarının yankıları devam etse de olayların hızlı aktığı bu süreçte farklı gündemler öne çıkmaya başladı. Zira artık her kesimin “işine bakmaya” başladığı bir süreçteyiz. 1 Mayıs’a hazırlıklarının yoğunlaştığı bu günlerde sınıfa gitmenin, alanlara güçlü bir çıkış yapmanın kaygı ve çabası öne çıkıyor. Tam bu noktada solun yerel seçim sürecinde izlediği politikayı sınıf mücadelesiyle bağli üzerinden ele almak günün sorumluluk ve önceliklerine çubuk bükme bağlamında önem taşıyor.

Burada izlenen seçim politikasını, parlamenterizm üzerinden yayılan sahte hayallere, “belediye sosyalizmi”, “komünist belediyecilik” üzerine edilen cıfcaflı sözlere çok girmeyeceğiz. Bu konuda sorunun özünü ortaya koyan kapsamlı değerlendirmeler yapıldı. Konuya ilgi duyanlar güncel olan şu iki metne bakabilirler:

-Yerel seçimler ve sol / Ekim, Sayı: 332, Şubat 2024)

-Yerel seçimler ve sonrası / Ekim, Sayı: 333, Nisan 2024

Taktik politika kapsamında olan genel ya da yerel seçimler için yürütülen çalışmaların öncelikleri, şiarları, araçları ve hedef kitlesi, meselenin hangi stratejik bağlamda ele alındığı hakkında da fikir verir. Devrimci seçim çalışmasının mahiyeti, nasıl ele alındığı birçok vesile ile dile getirilmiştir:

“Seçimlerden devrimci politik amaçlarla yararlanmak ile kapitalist düzenin temel gerçeklerini unutarak reformist boş hayaller yaymak temelden farklı şeylerdir. Devrimciler yerel seçimlere, kurulu düzen tabanı üzerinde tümüyle farklı bir yerel yönetim deneyimi ile sorunları çözebileceklerini iddia etmek için değil, fakat tam da bunun bu düzenin temelleri korundukça neden yapılamayacağını anlatmak üzere katılırlar... (31 Mart yerel seçimleri üzerine, Ekim, Sayı: 316, 2 Nisan 2019)

Devrimci seçim çalışması, doğrudan sınıf mücadelesi ekseninde ele alındığından hedef kitlesi de öncelikle işçi sınıfıdır. Sınıf eksenli çalışma, seçim atmosferinin yarattığı genel politizasyonu devrimci şiarları geniş kitlelere taşımanın önünde

bir engel değil elbet. İki eksen olsa da ikincisi birincisini tamamlayan, onu pekiştiren bir rol oynar. Çalışma ancak bu bağlamda ele alındığında, politik mesajlara açık olan işçi sınıfı ve emekçilere şiarlarını taşıyabilir ve devrimci bir sınıf hareketi yaratma mücadelesine katkı sunabilir.

Seçim politikası sandığa ve oy devşirmeye endeksli olduğunda ise sınıfa gitme, sınıf mücadelesini geliştirme, sınıf nezdinde kapitalist düzen ve onun siyasi biçimi olan sermaye iktidarını teşhir etme bakışı/çabası kategorik olarak dışlanmış oluyor. Zira bu yöntem, oy devşirme hesaplarına zarar verir. Düzenin kurumları üzerinden vaatler verilmeye başlandığı, bunun için oy istendiği, düzenin seçimler için belirlediği “oyunun kurallarına” riayet ederek pazarlıklar başladığı yerde sınıf mücadelesinden pek söz edilmez. O zemine kayan siyasal akımların devrimcilik/komünistlik iddiası ise temelsiz, samimiyetsizlik kokan bir söylemin ötesine geçmez.

Seçim politikası bu zemin üzerine inşa edildiğinde, politik mesajlara açık hale gelen emekçileri geliştirecek bir şey yapılmadığı gibi, düzen kurumlarına dayalı temelsiz hayaller yayılması, düzeni kitleler nezdinde meşrulaştıran bir rol oynamaktadır. Zira düzenin şu veya bu kurumu üzerinden vaatlerde bulunan-

lar, objektif olarak kitlelerin düzenle bağli güçlendiren işler yapmış oluyorlar. Kitlelere bu mesajları/vaatleri verenler devrimci, komünist, sosyalist olduklarını iddia etseler de düzenle ideolojik, politik ve ruhsal bağlarını adım adım güçlendirmektedirler.

“Sosyalist/komünist belediyecilik” gibi uçuk laflar bir kenara bırakılırsa, verdikleri vaatleri çalıp/çırpma hesapları yapmayan “dürüst” bir düzen politikacısı da yerine getirebilir. Bunun örnekleri de yok değil. Kapitalist özel mülkiyete, üretim ve bölüşüm ilişkilerine dokunmadan yapılacak bir takım altyapı çalışmaları ya da sosyal faaliyetler kurulu düzeni çok da rahatsız etmez. Ancak bir yerel yönetim, kurulu düzeni rahatsız eden bir şey yaptığında kayyım atamak sıradan bir olaydır. Nitekim dinci-faşist rejim, Kürt halkına düşmanlık histerisinden dolayı önceki seçimlerde HDP’nin kazandığı belediyelerin yaklaşık %90’ına kayyım atamaktan çekinmemiş, kimi başkanları ise zindana atmıştır.

Kendini sınıf mücadelesinden uzak tutanlar, işçi sınıfı hareketi ve kitlelerin fiili-meşru mücadelesinden bağımsız olarak birtakım pazarlıklar ve ilke yoksunu ittifaklarla bir yere varabiliyorlar mı? 31 Mart seçimlerinden çıkan sonuçlar, cevabın koca bir “hayır” olduğunu bir kez daha gösterdi. “Komünist belediyecilik”,

“belediye sosyalizmi”, “halkın iktidarı” gibi laflar edenler ülke genelinde sadece bir kaç ilçe kazanabildiler. “Komünist belediyeciliğin kalesi” diye takdim edilen Dersim’de ise 8 ilçenin altısını CHP ile AKP paylaştı. Reformist solun tek adayla çıkması durumunda rahat kazanabileceği Defne’yi de CHP kazandı. Çok sayıda rezalet içeren anlamsız çekişmelerin ardından üç adayla seçimlere giren reformist sol, fiilen CHP’ye çalıştı.

İki ilçenin ve bir-iki beldenin kazanılmasının sola/sosyalizme kazandırdığı bir şey mi oldu? Dersim’de, Samandağ’da belediye kazanmak, Defne’de yüksek oy almak büyük bir marifet mi? Buralar zaten 1970’li yılların devrimci yükselişinden miras kalan sol birikimin olduğu yerler. Tabir uygunsa “herkesin solcu olduğu” yerler. Dolayısıyla aylara yayılan, büyük iddialara konu olan, temelsiz, iç boş vaatlerin havada uçtuğu, pek masraf ve enerjinin harcandığı bir sürecin ardından sol/sosyalizm adına taş üstüne taş konamamıştır. Kitlelerin mücadelesinden, toplumsal hareketten bağımsız bir oy avcılığının varıp varacağı yer burasıdır.

Seçim atmosferine bir kere girdikten sonra, bir tür realiteden kopuş hali yaşanıyor. Sandıklar kapanınca gerçeklerle yüzleşme ve hayal kırıklığı, matem havası ortalığı kaplıyor. Sandığa endekslenmek

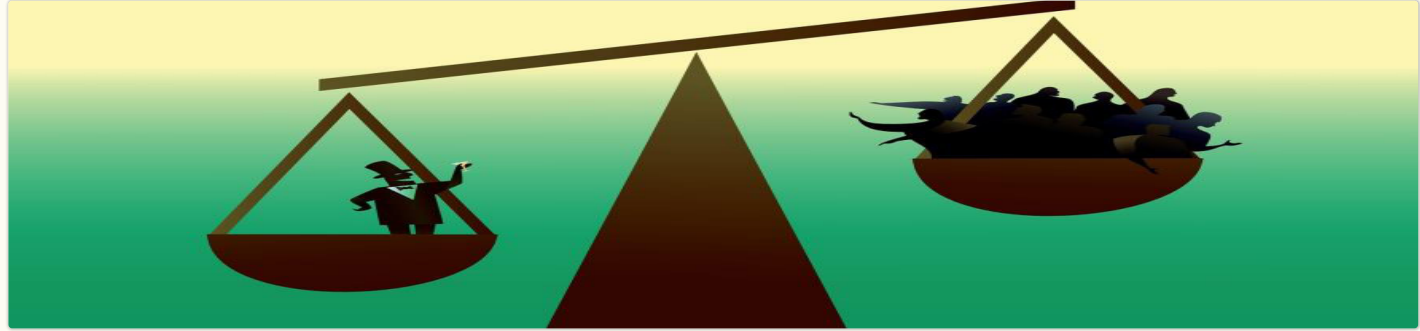
kolay coşkuya yol açtığı gibi, hızlı moral çöküntüye de yol açıyor. Çöküntü sonrası süreçte yapılan kimi analizler “nihayet hatanın farkına varıldı” izlenimi veriyor ancak:

“Solun geniş kesimleri Mayıs 2023 seçimlerinde tüm umutlarını düzen muhalefetine seçim başarısına bağladılar. Bu umutların boşa çıkmasının hemen ardından ise, çözüm ve çıkışın parlamentoda değil fakat kitlelerin örgütlü mücadelesinde olduğu gerçeğini, neredeyse görüş birliği halinde dile getirdiler. Bu her seçim döneminde reformist solun standartlaşmış davranış biçimidir. Seçimleri önceleyen süreçte kendini parlamentara endekslemek, seçimleri izleyen günlerde ise en basit gerçekleri yeniden keşfetmek. Elbette yeni bir seçim öncesinde bir kez daha unutmak üzere!” (Yerel seçimler ve sol / Ekim, Sayı: 332, Şubat 2024)

Bu defaki seçim sonuçları öncekilerden farklı etkiler yarattı. Reformist solun tablosu -kendi ölçülerine göre- tam bir “başarısızlık” iken, düzen “solunun” aldığı sonuçlar “umut verici bir başarı” havası yarattı. Kuşkusuz ki, seçim sonuçları bağlamında oluşan siyasi tablo bir önem taşıyor. Keza, bir kabus gibi ülkenin üzerine çöken dinci-faşist rejimin kitleler nezdinde bir meşruiyetinin olmadığı ortaya çıktı. Kitleler pasif de olsa tepkisini sandıkta ortaya koydu. Bunu önemsemek, hesaba katmak gerekiyor. Van’da kayıym darbesi girişiminin fiili-meşru mücadele ile püskürtülmesinde bu yeni atmosferin payı var. Ancak bunun bir rehavete yol açmaması için özen göstermek büyük bir önem taşıyor. Zira işçi sınıfının örgütlü mücadelesi ve toplumsal muhalefet gelişmeden NATO’cu/IMF’ci rejimin hiçbir saldırısı püskürtülemez.

Seçim hezimetinin yarattığı handikaplara rağmen rejim ekonomik, sosyal, siyasal yıkım saldırılarını uygulamak için elinden geleni yapacaktır. Nitekim ilk adımları atmış bulunuyor. Bu nedenle 1 Mayıs’a hazırlık sürecinde ve 1 Mayıs alanlarından başlayarak saldırıları püskürtmeyi esas alan sınıf eksenli bir çalışmaya odaklanmak gerekiyor. Toplumsal mücadelenin geliştirilmesi konusunda samimi olan ilerici-devrimci güçlerin kaygısı ve önceliği bu olmalıdır.

Türkiye gelir eşitsizliğinde Avrupa birincisi

Geçtiğimiz günlerde İsviçre Zürih merkezli Credit Suisse ve UBS bankaları tarafından istatistiksel ekonomi verileri yayınlandı. Bu veriler ışığında Gini Katsayısı (Servet dağılımı eşitsizliği ölçüsü) üzerinden baktığımız zaman, Türkiye 80.2 puanla 34 Avrupa ülkesi arasında İsveç ve Letonya’dan sonra üçüncü sıraya yerleşiyor.

Türkiye’de nüfusun %1’i toplam zenginliğin yaklaşık %39.5’ine, nüfusun %10’u ise yaklaşık %69.8’ine sahip. Birincisinde Türkiye’yi Çek Cumhuriyeti, İsveç ve peşinden Almanya izliyor. İkincisinde ise Türkiye İsveç’in hemen ardından ikinci sıraya yerleşiyor. Türkiye’nin toplam milli serveti üzerinden bakıldığında gelir eşitsizliğinde zirvede olduğunu görüyoruz. Nüfusun %1’i zenginliğin yaklaşık %40’ına sahipken, %90’ı toplam zenginliğin %30’unu alabilmektedir.

Öte yandan kişi başına düşen servet oranı baz alındığında Türkiye’de toplam nüfusun yaklaşık %71’i 10 Bin doların altında bir servete sahip. Türkiye burada da zirvede yer alırken, son sırada bulunan Almanya’da bu oran %10. Fakat yetişkin kişi başına düşen servet ortalaması baz alındığında yaklaşık 5.2 bin Euro ile Türkiye açık ara sonda yer alıyor. Bu oran, Türkiye’nin ardından ikinci sırada olan Sırbistan’da 15.6 bin Euro. Yani Türkiye, Avrupa ülkeleri arasında gelir dağılımı adaletsizliğinin en derin olduğu ülkedir.

Türkiye’deki rejimin ekonomi politikalarına bakılırsa, servet dağılımındaki eşitsizliğin neden bu denli yüksek olduğu açıklıkla görünecektir. İktidarın icraatlarıyla zenginlerin daha çok servet biriktirdiği, yoksulların ise açlık ve sefaletle itildiği bir ülkede bu sonuçlar şaşırtıcı olmasa gerek. Bugün asgari ücretin açlık sınırı altında olduğu ülkelerin başında Türkiye

geliyor. Dinci-faşist iktidarın politikaları sonucunda ücretli-maaşlı işçi ve emekçilerin toplam gelirden aldıkları payın 10 puan kadar düşürülmesi, yoksullaştırma politikasının ne kadar azgın bir şekilde uygulandığını gözler önüne serer.

Hal böyleyken her şeye zam geliyor, fiyatlar artıyor, alım gücü düşüyor fakat işçi ücretlerinde artış olmuyor. On milyonlarca insan yoksulluğa itiliyor, sefaletle sürükleniyor. İşçi-emekçilere “kriz var tutumlu olmalıyız” deniyor ya da saraylarda şatafat içinde yaşayan utanmazlar “porsiyonlarımızı küçültmeliyiz” diye nasihat veriyor. Kapitalistler rekor karlar elde ediyorlar. Fakat öte yandan krizi bahane ederek işçilere-emekçilere ağır koşullar altında düşük ücretleri dayatıyorlar.

AKP şefi Tayyip Erdoğan’ın özellikle pandemi döneminde bütün dünyaya çağrı yaparak sermayelerini Türkiye’ye taşımalarını isterken, ‘gelin yarattığımız sömürü cennetinden nemalanın’ demeye getiriyordu. Düşük ücretler, güvensiz ve ağır çalışma koşulları, kaçak işçi çalıştırma, taşeron sistemi vb. gibi işçi-emekçilerin aleyhine, faizsiz krediler, teşvikler, vergi afları, kamu arazilerinin peşkeş çekilmesi vb. ile sermaye için ‘cazip’ bir ülke yarattılar. Erdoğan “Türkiye’ye yatırım yapan kazanır” derken, ülkeyi emekçiler için cehennem, asalak kapitalistler için cennet haline getirdiklerini de anlatıyordu. Tam bir pişkinlikle grevleri yasakladığını da ekleyerek cazibeyi arttırmaya çalışıyordu.

Kapitalist üretim artı-değer sömürüsü üzerine kurulan bir politik ekonomi biçimidir. Kapitalizmin temel yasası “artı değer”, yani “kâr” üzerine kuruludur. Kapitalizmin hakim olduğu her ülkede gelir adaletsizliğinin olması kaçınılmazdır. Zira servetin bir tarafta sefaletin karşı tarafta

birikmesi bu sistemin yapısal özelliklerinden biridir. Bu adaletsizliği kısmen hafifleten şey ise sınıf mücadelesinin gelişmesidir. Bu olmadığı zaman ise uçurum giderek derinleşir. Tıpkı AKP Türkiye’sinde olduğu gibi...

Türkiye gelir adaletsizliğinin en derin olduğu ülkelerden biridir. Cumhuriyetin daha ilk yıllarında yapılan iktisat kongresi ile özel mülkiyetin kutsallığı perçinleşmiş ve zengin burjuva sınıfın çıkarlarının korunduğu ekonomik modelin temelleri atılmıştır. Son çeyrek yüzyılda yaratılan ‘sefalet cumhuriyeti’ o kapitalist temel üzerine bina edilmiştir.

Türkiye’de emekçilerin ürettiği toplumsal servetin dağılımının adil olması elbette söz konusu değildi. Fakat bir avuç zengin ile on milyonlarca yoksulun arasındaki gelir eşitsizliği uçurumu de hiç bu kadar derinleştirilmemişti. Sermayenin demir yumruğu AKP iktidarı ve onun şefi Erdoğan sermayeye hizmet etmekte hiçbir zaman kusur etmedi. Tersine, her fırsatta sermayeye sunduğu hizmetle pervasızca övündü. Uzun yıllardan beri sömürü ve yağmadan pay alan Erdoğan, çocukları, yakınları, partisinin şefleri servet biriktirerek kapitalist sınıfın organik birer parçası haline geldiler. Bu ise emekçi düşmanlığının iliklerine kadar işlemesine neden oluyor. Zira sermayeye hizmet ettiklerinde bundan kendileri de nemalanıyorlar.

Türkiye gibi ‘sosyal devlet’ uygulamalarının kısıntısının bile olmadığı ülkelerde bu uçurumun derin olması kaçınılmazdır. Kısmi düzelme ise ancak işçi sınıfının örgütlü mücadeleyi yükselttiği dönemlerde mümkün olabilir. Her yönüyle sömürü cehennemi olan bu ucube sistemden kurtulmanın yolu ise, ancak işçi sınıfı ile emekçilerin örgütlü mücadeleyi yükseltmesi ve devrimci bir sınıf hareketinin geliştirilmesi ile açıklabilir.

Hezimete uğrayan saray rejiminin hazımsızlığı

31 Mart yerel seçimleri geride kaldı. Ağır çalışma ve yaşam koşullarından bunalan kitlelerin tepkisinin yansıdığı seçimlerde dinci-faşist AKP-MHP bloğu büyük bir hezimete uğratıldı. Dinci-faşist blok büyük kentlerin çoğunu kaybetti, kayyım eliyle gasp ettiği belediyelerin tamamını DEM Parti yeniden kazandı ve AKP tarihinin en büyük hezimetini yaşayarak ikinci parti durumuna düşürüldü. AKP'nin yaşadığı yenilginin nedenleri "Yerel seçimler ve sonrası" başlıklı değerlendirmede özlü şekilde ortaya konmuştur:

"Bataktaki ekonomiyi bir parça rahatlatmak ve uluslararası finans çevrelerine güven vermek üzere yeni bir düzeyde uygulanan sosyal yıkım politikalarının iyiden iyiye çekilmez hale getirdiği ağır yaşam koşulları, ortaya çıkan yeni tablonun en önemli nedenidir.

Bunun da bir uzantısı olarak bu kez seçim rüşvetlerinin dağıtılamaması, Filistin sorununda izlenen apaçık riyakar politikanın her seçimde etkili bir biçimde kullanılan din istismarını bu kez darbelemesi, İsrail ile ilişkiler de dahil ABD-NAATO emperyalist blokuna gizlenemeyen teslimiyetin 'yerli ve millîlik söylemini etkisizleştirilmesi, dini ölçü ve referansları kamusal ve toplumsal yaşama yeni bir düzeyde dayatmaya yönelik adımların yarattığı toplumsal huzursuzluğun genişlemesi, Kürt halkının kazanımlarını yok etmedeki gözükaralığın özellikle büyük kentlerde Kürt seçmen davranışına etkisi, toplumsal-kültürel ve moral plandaki genel çürüme ve kokuşma vb., tümü bir arada ortaya çıkan sonuçta etkili olmuştur..." (EKİM, Sayı 333, Nisan 2024)

Bir diğer deyişle, dinci-faşist rejim, icraatlarıyla bu yenilgiyi kendisi hazırlamıştır. Sermayenin vurucu gücü olan iktidarın en çok gevelediği argümanlardan biri de "millet iradesi"dir. "Millet iradesi" kavramını sık sık kullanan rejim, pratikte her zaman kapitalist sınıfların çıkarlarını ve kendi bekasını korumak için çalışıyor. Sonra da icraatlarını 'toplum/millet için yapılan işler' diye yutturmak için her tür sahtekarlığa başvuruyor. Sermayeyi temsil eden tüm iktidarlar bunu yapar, ancak hiçbiri pervasızlık ve riyakarlık konusunda AKP-MHP rejimiyle yarışamaz. 22 yıldır her başı sıkıştığında, her seçim ya da ekonomik-sosyal yıkım saldırısını

gündeme getirdiğinde "millet iradesi" söylemini tepe tepe kullandı.

Merkezi yönetim bir yana, yerel yönetimlerde bile bunun gerçek hayatta bir karşılığı bulunmuyor. 31 Mart seçimleri öncesinde yayınlanan "Yerel seçimler ve sol" başlıklı değerlendirmede "millet iradesi" söyleminin nasıl bir safсата olduğuna ilişkin şu vurgular yapılmıştı:

"Ulusal irade' yanılması üzerinden burjuvazinin gerçek iktidar odaklarını perdeleme işlevi gören burjuva parlamentosunun içyüzünü kitleler, özellikle de onların ileri kesimleri önünde sergilemek, nispeten daha kolaydır. Kitlelerin uzun yılları bulan deneyimleri bunu bir ölçüde olsun kolaylaştırır. Buna karşın kurum olarak yerel yönetimler, 'halkın yönetimi', 'halkın katılımı', 'yerinde yönetim', 'halka dolaysız hizmet' vb. aldatıcı argümanlar üzerinden sunulmaya elverişlidirler. Özellikle reformist sol buna yönelik yanılsamalara güç katar ve solcu söylemlerle buna belli bir inandırıcılık kazandırır.

Oysa bu büyük bir aldatmacadır. Merkezi iktidar organlarının burjuvazinin elinde olduğu ve bunun bin bir kolla (viayet, emniyet, istihbarat, garnizon, yargı vb.) kendini yerel düzeyde de gösterdiği bir durumda, yerel 'halk yönetimi' tepeden tırnağa bir yalan ve aldatmacadır." (EKİM, Sayı: 332, Şubat 2024)

Nitekim seçimin hemen ertesi günü başlayan saldırılar yukarıdaki değerlendirmeyi doğrulamıştır. Van'daki "kayyum darbesi" girişimi sokaktaki eylemin gücü ile püskürtülebilmştir. Buna karşın birçok yerde ayak oyunları ve devlet kurumları kullanılarak bazı yerel yönetimler saray rejimi tarafından gasp edildi.

AKP şefi Tayyip Erdoğan 31 Mart yerel seçimlerin ardından attığı nutukta

da "Milletimizin kararına hürmetsizlik etmeyecek, milletle inatlaşmaktan, milletin takdirini sorgulamaktan uzak duracağız" lafları etti. Ancak uğratıldığı hezimetin ardından doğasına uygun olarak yine en iyi bildiği şeye, zorbalığa başvurdu.

Depremin vurduğu illerde ölü seçmen, Kürt illerinde taşınmalı seçmen, mükerrer oy kullanımı, usulsüzlüklere itiraz edenlere linç girişimi gibi birçok hile-hurdaya başvurmaya rağmen uğradığı yenilgiyi hazmedemeyen rejim ilk gün Van'da saldırıya geçti. Van halkının direnişi, Kürt hareketinin kararlı tutum ve ilerici-devrimci güçlerin dayanışmasıyla saldırı püskürtüldü. Buna rağmen rejim seçim sonuçlarına yönelik "itirazlarını" sürdürüyor. Devlet kurumları ve düzen yargısını aparat olarak kullanarak kaybettiği belediyeleri zorbalıkla gasp etmeye çalışıyor.

Kaybettiği belediyelerde itiraz eden AKP, il ve ilçe kurullarını da baskı altına alıyor. AKP'nin itirazları il ve ilçe kurullarında reddedildiğinde ise yine baskı ve zorbalıkla YSK'da kabul ettiriliyor. Böylelikle bazı yerlerde seçim tekrarı kararı alınırken, birçok yerde de oy sayımları yenilendi. Öte yandan kendisi dışındaki siyasi partilerin seçim hilelerini tespit ederek yaptıkları itirazlar ise reddediliyor.

AKP'nin uyduruk bahanelerle yaptığı itirazlarla; aralarında Urfa Hilvan ve Halfeti'de DEM Parti'nin, Kayseri Pınarbaşı'nda, Dersim Mazgirt'te ve Ardahan'da CHP'nin oyların çoğunluğunu aldığı yerlerin de bulunduğu çok sayıda belediyede seçimlerin 2 Haziran'da tekrarlanmasına karar verildi. Öte yandan DEM Parti'nin taşınmalı asker-polis getirilerek tezgahlanan seçim hilelerini tespit ettiği

Şırnak, Hakkâri ve Kars'ta YSK'ye yaptığı itirazlar ise reddedildi. Yine Hilvan'da AKP'lilerin oy torbalarını yaktığı görüntülerle tespit edildi, AKP'liler 2 günlük göstermelik tutukluluktan sonra serbest bırakıldı. Hatay'da 3 bin 389 ölü seçmenin oy kullanmış gösterildiğini saptayan CHP'li hukukçular seçimlerin iptalini istedi, ancak rejim bunu reddetti.

Devletin tüm kurumlarını kendi sefil çıkarları için seferber etmesinin gerisinde bir yanda yaşadığı yenilginin hazımsızlığı varken diğer yanda ise kitlelerde oluşan moral-motivasyonun kırılması çabası var. Çünkü uzun yıllardan sonra kazanılan moral-motivasyon ve özgüvenin seçim sonrasına ertelenen ekonomik-sosyal yıkım saldırılarına karşı bir kitle hareketinin gelişmesine zemin hazırlama olasılığı iktidarın korkusudur. Söz konusu saldırılara yönelik tepkinin eyleme dönüşmesi dinci-faşist AKP-MHP rejimi için gerçek bir çöküşün yolunu düzleyecektir. Planladıkları saldırıları hayata geçirebilmeleri ancak kitlelerin edilgenliği, umutsuzluğu ve moral çöküntüsü ile olanaklıdır.

Yıllardır "millet iradesi" safatasıyla kendi çıkarlarını topluma dayatan iktidarın miadı kitleler nezdinde dolmuştur. Seçim sonuçlarına yansıyan tepki bunun somut göstergesidir. Tepkinin güçlenerek ekonomik-sosyal yıkım saldırılarına karşı eyleme dönüşmesi, oluşan moral-motivasyonun işçi-emekçilerin hakları için örgütlenmesinin önünü açması düne göre daha olanaklı ve önemlidir. Nitekim bu koşullarda dinci-faşist rejimin pervasız saldırılarını emekçi kitlelerin örgütlü fiili-meşru mücadelesi dışında durdurabilecek bir güç de yoktur.

Saray rejimi: Suçüstü, pişkinlik, saldırganlık...

E. Bahri

Seçim hezimetinin yarattığı tedirginlik, "imaj düzeltme" hamlesi yapmaya çalışan AKP-MHP rejimini daha da batırdı.

31 Mart'ta halk, kendini topluma dayatan 22 yıllık ceberut AKP zihniyetine ağır bir darbe indirdi. Devletin fiziki ya da yargı şiddetini kullanarak birçok kentte "milletin iradesini" ayaklar altına alan saray rejimi, mazbataları hezimete uğramış AKP adaylarına verdi. Bu küstahlık, Antakya başta olmak üzere iradesi çiğnenen halkı rahatsız etse de din bezirganlarının hezimetini zerre kadar hafifletmez.

Seçim hezimetinin yarattığı tedirginlik, "imaj düzeltme" hamlesi yapmaya çalışan AKP-MHP rejimini daha da batırdı. Siyonist savaş çetesi Gazze'deki soykırımı 7. ayına girdikten sonra saray rejimi, İsrail'le yapılan ticarete kısıtlama getirdiğini ilan etti. İsrail'e satışı kısıtlanan ürünlerin listesini açıklayan AKP şefleri, imaj düzeltmek bir yana, baltayı taş vurdular. Zira diğer ürünler bir yana, Gazze üzerine bomba yağdıran İsrail savaş uçakları ile jetlerinin yakıtının bile Türkiye tarafından sağlandığı ortaya çıktı. Herkes şunu gördü; saray rejimi 6 aydır soykırımcı İsrail'le suç ortaklığı yapıyor.

İktidarın Gazze'de işlenen savaş suçlarına ortak olduğunu resmen ilan etmesi, toplumun farklı kesimleri ve siyasal güçler tarafından sert ifadelerle eleştirildi. Ortaya çıkan kepezelikleri örtme telaşına düşen AKP şefleri, ipe-sapa gelmez açıklamalar yaparak "suçüstü yakalanma" tuhali içinde olduklarını daha da belirgin hale getirdiler.

AKP şeflerinin bazıları bu malların Filistinlilere satıldığını iddia ederek, riyakarlıkta sınır tanımadıkların birkez daha gösterdiler. İsrail'e uçak benzini, jet yakıtı satıyorlar ama utanmadan "bu mallar aslında Filistinlilere gidiyor" diye açıklama yapıyorlar.

Sarayın Milli Eğitim Bakanı Yusuf Tekin ise pişkinlikte emsallerinden daha yaratıcı olduğunu kanıtladı. Bu kişi, İsrail'in 31 Mart seçim sonuçlarından memnun olduğunu keşfetti. İsrail'le suç ortaklığı yapan dinci takımının oyuncularından biri olan Yusuf Tekin, yaptığı keşifle Gazze'yi bombalayan jetlere yakıt taşıdıklarını unutturabileceğini sanıyor.

AKP şeflerinden bir diğeri ise, Erdoğan'ı "mazlumların babası" diye takdim

ederek, Gazze'ye en büyük yardımı yaptığını söyledi. Bu pişkin zat, "büyük reis" altı aydan beri İsrail hava bombardımanları altında bulunan "mazlum Filistin halkına" hangi alanda yardım ettiğini açıklamadı. Belli ki en başta gönderilen jet yakıtı ve uçak benzinini kast ediyor. "Mazlumların babası" Erdoğan öyle basit ürünlerden oluşan yardımlar göndermez. Jet yakıtı, uçak benzini, fiber optik kablolar, demir çelik, dozerler gönderir. Bu arada geçtiğimiz haftalarda açıklanan Forbes'in "En zenginler listesi" içinde yer alan sarayın damadı Selçuk Bayraktar'ın kardeşi Haluk Bayraktar da bu vesile ile sahneye çıktı. Bu kapitalistin yönettiği Baykar adlı şirketin İsrail'e satılan jet uçağı yakıtını sağladığı kanısını güçlendiren pek çok veri var. Bunların medya ifşa edilmesi, "dindar" kapitalisti telaşlandırmış görünüyor. Böylesine karlı bir ürünün damadın kardeşine bahşedilmesi, saray rejiminde "olağan" teamüllerden biri. Bayrakta, AKP'li pişkin takımının en azgını olduğunu gösterdi. Üst perdeno nuşan ve "bir taşla iki kuş vurma" hesabıyla hareket edecek kadar pervasız olan bu kişi İsrail'le suç ortaklığını reddederken, İstanbul'da Erdoğan'a hayatının en

büyük hezimetini yaşatan Ekrem İmamoğlu'na da saldırdı. Bu "yandaş" kapitalist, Amerikan Büyükelçisi Jeffrey Flake ile beraber ABD savaş filosuna ait dünyanın en büyük uçak gemisi USS Gerald R. Ford'un güvertesinde poz verecek kadar "mühim" bir kişidir. Herhalde bu "özgüven" de oradan kaynaklanıyor. Ancak suçüstü yakalananların çok sert tepkiler verdiği dikkat alındığında, bu saldırgan üslup, Bayraklara yapışan "soykırımcı İsrail'le suç ortaklığı" lekesini temizlemeye yetmediği gibi şüpheleri daha da arttırdı.

Tüm bunlar yetmemiş olmalı ki, AKP şefinin kendisi de pişkinler korosuna şeflik yapmak için sahneye çıktı. AKP'lilere nutuk çeken Erdoğan şu ifadeleri kullandı:

"...İnşallah bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da Filistin davasına sahip çıkmaya, Gazzeli mazlumların yanında olmaya devam edeceğiz...Ülkemizin Gazze ve Filistin için tüm imkanlarını nasıl seferber ettiğini ülkemizdeki istismarcılar görmese de sahadaki mazlumlar çok iyi görüyor..."

Birkez daha şefliğini gösteren Erdoğan, pişkinler arasında birinci olduğunu kanıtladı. Altı aydan beri Gazze'ye bom-

ba yağdıran İsrail jetlerine yakıt savaş uçaklarına benzin taşıyıp "Gazzeli mazlumların yanında olmaya devam edeceğiz" diyebilmek için, herhalde kişinin AKP şefi olması gerekiyor.

Saray rejimi, AKP'nin "küçük ortağı" olan faşist MHP şefi Devlet Bahçeli'yi de sahneye çıkardı. Ancak bir faşist için İsrail'le suç ortaklığı yapmak dert edilecek bir konu olmadığı için, tehditler savurarak rolünü oynadı. İhtiyaç hasıl olduğunda rolünü oynamak için sahneye sürülen Devlet Bahçeli, bu defa da 31 Mart hezimetinden hareketle tehditler savurdu. Sandıkta kazanmanın bir şey ifade etmediğini söyleyen MHP şefi, saray rejiminin faşist dışlerini gösterdi.

AKP şefleri riyakarlıktan pişkinliğe koşarken, Devlet Bahçeli'nin tehditlerinden MHP'li bir başka faşistin CHP lideri Özgür Özel'i "ölümle" tehdit edecek derecede zıvanadan çıkması, kokuşmuş rejimin sarayında işlerin yolunda gitmediğine, tam bir histeri halinin hakim olduğuna işaret ediyor. Bu halin çöküşe vardırılabilmesi için kitlelerin sandıkta gösterdikleri "pasif" tepkinin "aktif" bir şekilde eylem alanlarına taşınması gerekiyor.

Egemenlikleri için çocukların gülüşlerini çaldılar

Meclis'in resmen açılışı vesilesiyle çocuklara "bayram" olarak bahşedilen 23 Nisan, burjuvazinin ikiyüzlülüğünün resmidir.

Bir yanda bayram tatilini torunları da dahil Maldivler'de geçiren AKP'liler, diğer yanda denizi yakından görebilmek için sıra bekleyenler... Geçtiğimiz haftalarda sıkça konuşulan fotoğraf karesi AKP-MHP iktidarının emekçi çocuklarına reva gördüğü yaşamın yalnızca bir kesitidir. Çocuklara "bahşedilen" yılda bir bayram günüdür, geri kalan günlerde ise çocuklar açlık, yoksulluk, istismar, ucuz iş gücü, iş cinayetleri ve sömürü sarmalında öğütülmektedir.

ÇOCUK İŞÇİ SAYISINDA ARTIŞ

TÜİK'in 19 Nisan'da yayımlanan "İstatistiklerle çocuk, 2023" raporu çarpıcı veriler içeriyor. TÜİK'in çarpıtılmış, gerçeğin çok azını yansıtan verileri dahi çocuk işçi sayısının geçtiğimiz yıla oranla arttığını gösteriyor.

Rapora göre 15-17 yaş aralığındaki çocuklarda "işgücüne katılma oranı" yüzde 18.7'den yüzde 22.1'e yükseldi. Çocuk işçiliği oranı 2014 ve 2015'te yüzde 21 olarak gerçekleşmiş ve daha sonra 2020'de yüzde 16.2'ye kadar gerilemişti. Ekonomik krizin derinleştiği ve yaşam koşullarının daha da ağırlaştığı son 3 yılda artış eğilimine giren çocuk işçiliği oranı 2014'ün dahi üstüne çıktı. Çocuk işçi sayısı ise 2014'te 824 binen 2022'de 707 bin olmuştu. Geçen yıl bu sayı 853 bine yükseldi.

Üstelik TÜİK bu araştırmayı çocukların iş alanına kitlesel olarak sürüldüğü yaz aylarında ve 15 yaş altı çocukları da kapsayacak şekilde yapmıyor. Aynı şekilde kayıt dışı çalıştırılan çocuklar da hiçbir şekilde araştırmaya dahil edilmiyor. Ek olarak MEB, MESEM kılıfıyla çocukları

sömürü çarklarının arasına itiyor. Çocukların eğitim hakkına katkı sağlanmazken, patronlara verilen teşviklerle çocuk işçi sömürüsü yaygınlaştırılıyor. MESEM, çıraklık ya da staj kapsamında çalıştırılan çocuklar da TÜİK'in "işgücüne katılım oranı" araştırmasına dahil edilmiyor. Yani binlerce çocuk "yasal" ya da "kayıt dışı" yöntemlerle ucuz iş gücü olarak çalıştırılıyor ve iş cinayetlerine kurban ediliyor.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi verilerine göre geçen yıl 14 yaş ve altı 22 çocuk işçi, 15-17 yaş arası 32 çocuk işçi hayatını kaybetmişti. Bu yılın ilk üç ayında ise 16 çocuk işçi hayatını kaybetti. Bu çocukların 4'ü 14 yaş ve altındaydı.

10 BİNİN ÜZERİNDE "ÇOCUK GELİN"

AKP-MHP iktidarı, ekonomik-sosyal yıkım saldırılarını dinci-gerici icraatları yoğunlaştırarak hayata geçirebiliyor. Artan yoksulluk ve sefalet nedeniyle çocuklar eğitim alanından uzaklaşarak çalışmak zorunda bırakılırken, dinci-gerici uygulamaların topluma dayatılmasıyla da özellikle kız çocuklar "evliliğe" itiliyor.

TÜİK'in 2023 yılı verilerine göre 16-17 yaş arasında 10 bin 471 kız çocuğu kendilerinden yaşça büyük erkeklerle

evlendirildi.

CHP'nin Çocuk Gebelikleri Raporu'na göre son 22 yılda 15 yaşından küçük çocukların yaptığı doğum sayısı 21 bini geçti; 2012-2021 yılları arasında reşit olmadığı halde "evlenebilir" kararı verilen çocuk sayısı ise 130 bine yakın.

Yine TÜİK'in son verilerine göre 2022 yılında 31 bin 890 çocuğa karşı cinsel suç işlendi, bu sayı son dokuz yılın en yüksek sayısı oldu.

YETERSİZ BESLENME VE AÇLIK

Hem uluslararası araştırmalar hem resmi araştırmalar çocukların ciddi bir beslenme sorunu ile karşı karşıya olduğunu ortaya koyuyor.

PISA 2022 verilerine göre Türkiye'deki her beş çocuktan biri, maddi imkânsızlıklar nedeniyle bir ay içerisinde haftada en az bir kez öğün atlıyor. Bu oran, OECD ülkeleri arasında en yükseği.

Uluslararası araştırmalar dışında TÜİK verileri de 2022'de çocukların yüzde 35,3'ünün ciddi maddi yoksulluk içinde olduğunu gösteriyor. "Ciddi maddi yoksulluk oranı", aralarında gıdaya erişimin de bulunduğu dokuz maddeden en az dördünü karşılayamayan kişilerin ora-

nına karşılık geliyor.

TÜİK 2022 Türkiye Çocuk Araştırması'na göre çocukların yüzde 62,4'ü her gün ekmek ve makarna ile besleniyor. Her gün et, tavuk ve balık tüketen çocukların oranıysa yüzde yüzde 12,7. Yetersiz beslenme, çocukların beyin gelişimini doğrudan etkiliyor.

Yukarıdaki araştırmalara birer "sayı" olarak yansıyan çocukların tamamı işçi ve emekçilerin çocuklarıdır. Burjuva çocuklarının açlık, sömürü ve iş cinayeti gibi sorunları yokken işçi ve emekçi çocukları burjuvazinin egemenliğinin sürmesi için istismarın her türlüsüne mahkûm edilmektedir. Çocukların karşı karşıya kaldığı istismarın, iş cinayetlerinin ve açlığın artarak ayyuka çıktığı bugünlerde 23 Nisan kutlamaları kaba bir riyakarlık örneğidir. Tabloyu değiştirecek olan ise emeğine, geleceğine ve çocuklarına sahip çıkacak olan işçi ve emekçilerdir. Binlerce çocuğun çalınan gülüşleri ancak işçi ve emekçilerin emeği ve onuru için yükselteceği mücadelesiyle geri alınabilir.

K. DÜŞGÖR

Hatice Yürekli mezarı başında anıldı!

bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi.

Anmada saygı duruşunun ardından bir konuşma yapıldı. Konuşmada Hatice Yürekli'nin parti ve devrim davasına bağlılığı, inancı ve bugünlere yol

gösteren kararlılığı vurgulandı. Uğruna tereddütsüz ölünecek davaya adanmış yaşamlarıyla Hatice, Habip, Ümit, Alaattin ve Sinan yoldaşların lekesiz taşıdıkları bayrağın bugünün kuşaklarının elinde olduğu söylendi. Parti ve devrim şehitlerini anmak, onların miraslarına

daha fazla sahip çıkmaktır, devrim davasını başarıya ulaştırabilmek için mücadeleye görevlerine daha sıkı sarılmaktır denildi.

Konuşmanın ardından Hatice Yürekli ile birlikte mücadele etmiş bir yoldaşı duygularını dile getirdi. Anma Hatice Yürekli'nin sevdiği türkülerin söylenmesiyle bitirildi.

KIZIL BAYRAK / İZMİR

Sermaye devletinin devrimci tutsakları teslim alabilmek için gündeme getirdiği F Tipi Cezaevlerine karşı başlayan ölüm orucu direnişinde ölümsüzleşen TKİP kurucu üyesi Hatice Yürekli mezarı başında anıldı.

Sınıf devrimcileri tarafından gerçekleştirilen anmada Hatice Yürekli şahsında tüm devrim şehitleri için, "Yer yüzü aşkın yüzü oluncaya dek!" şiiiri eşliğinde

İşçi ücretlerinde istikrarlı erime sürüyor!

E. Eren Yılmaz

İşçilerin reel ücretleri günden güne eriyor. Saray rejiminin işçi ve emekçilere dayattığı yıkımın faturası büyüyor. Gündelik olarak çalışma ve yaşam koşulları üzerinden somut olarak gözlemlenen bu durum, dinci-gerici iktidarın kimi istatistik kurumlarının verilerine de yansıyor. Cumhurbaşkanlığı Strateji ve Bütçe Başkanlığı'nın imalat sanayi verileri, imalat sanayinde çalışan işçilerin reel ücretlerinin dolar bazında istikrarlı bir biçimde eridiğini ortaya koyuyor. 2009'dan 2022 yılına kadar ücretlerin yüzde 44 oranında eridiği belirtiliyor. Bu aynı zaman dilimi sanayi sermayesinin "büyümeden" payına düşeni fazlasıyla alarak kâr oranlarını artırdığı bir döneme tekabül ediyor. 2009'da yüz birim dolar üzerinden yapılan analize göre 118,8 birim dolar kazanan işçiler, 2022'ye gelindiğinde 100 birim dolar üzerinden 63,9 birim dolar alıyorlar. Yine aynı verilere göre bu istikrarlı erime sürecinin tek istisnası, Metal Fırtına sürecinde yaşanan kısmi artış. 2015'te 100 birim dolar olan ücretler 2016'da 104,9 birim dolara yükseliyor.

Bu veriler sanayi işçisinin gelir tablosunu sunarken, diğer işkollarındaki işçiler açısından da fikir veriyor. Aynı zamanda derinleşen servet-sefalet kutuplaşmasının boyutlarını da ortaya koyuyor. İfade edilen dönem yaklaşık olarak 13-14 yıllık bir zamanı kapsıyor. Yani AKP gericiliğinin güya "ekonomiyi şaha kaldırdığı" ve sözde "kişi başı milli gelirden zirveleri gördüğümüz" dönemde de işçilerin ücretleri sistematik olarak erimeye devam etmiş. "Ne yapalım ekonomik kriz var, fedakârlık dönemindeyiz" söylemlerinin hüküm sürdüğü günümüz koşullarında da tablo farksız. "Bolluk" dönemi ile "yokluk" dö-

nemi işçiler açısından fark etmiyor. Kazanan hep sermaye oluyor. Sömürülen, ekonomik ve sosyal hak gasplarına maruz kalan, ücretleri düşen ise işçi sınıfı.

İşçi sınıfı ve emekçilerin yaşam koşulları, AKP-MHP iktidarının dayattığı ekonomik ve sosyal yıkım politikalarıyla bugünkü duruma getirildi. Şu sıralar ise "ekonomik darboğazdan çıkış" için önlerine koydukları programlarla ekonomik ve sosyal yıkımı ağırlaştıracak adımlar atıyorlar. Attıkları/atmaya çalıştıkları her adım işçi ve emekçileri hedefliyor, kapitalistlerin iştahlarını kabartıyor. Yerel seçimlerin ardından koro halinde sermaye örgütlerinin ekonomik program için "kararlılık" çağrısı yapması bu iştaktan kaynaklanıyor. "İhracatı artıracacağız, iç piyasayı yumuşatacağız, sıcak para girişi sağlayacağız, tasarrufları artıracacağız" gibi kulağa hoş gelen tanımlamalarla kapsamlı yıkım programını uygulamayı

hedefliyorlar. Yani "günden güne eriyen ücretleri aşağı çekmeye devam edeceğiz, ücret artışlarını enflasyon artışının altında tutacağız, bir şey alınıp-satılmazsa enflasyon da düşer" mantığı ile hareket ediyorlar. Bu ise işçi ve emekçilerin temel insani ihtiyaçlarına dahi ulaşamaması anlamına geliyor. Parası olan bir avuç sermayedarın yatları, katları, lüks ve şatafat içindeki yaşamları olduğu gibi devam ediyor. Çarklar dönüyor, kapitalistlerin kasaları doluyor. Düşük ücret hedefi ile aynı zamanda kapitalistlerin üretim maliyetleri de azalıyor. Ülke kıyameti yaşıyor, Koç Holding BEKO üzerinden dünyanın en büyük beyaz eşya üreticisi olmaya soyunmuş durumda. Bunu da verdiği reklamlarla ülkeye propaganda ediyor. Bu zıtlığın başka nasıl bir izahı olabilir? Veriler başka nasıl anlaşılabilir?

İşçi ücretlerini belirleyen iktisadi veriler değil sınıf mücadelesinin kendisidir.

Sınıf hareketinin zayıf, parçalı ve dağınık olduğu her dönem ücretler düşmüş, kapitalistlerin kâr oranları artmıştır. Yukarıda bahsi geçen dönem içinde dahi reel ücretlerde kısmi artış ancak metal işçisinin 2015 yılında gerçekleştirdiği büyük eylemler sayesinde olanaklı olabilmıştır. Yine kimi emekten yana iktisatçının altını çizdiği gibi, 1980 darbesinden sonra işçi sınıfının mücadelesinin ezilmesi ile reel ücretlerde belirgin bir gerileme yaşanmıştır. İşçi sınıfı ekonomik ve sosyal haklarını tarihi boyunca hep dışarıya bir mücadele ile kazanmış, kazanımlarını ancak bilinç ve örgütlülüğünün gücüyle koruyabilmiştir. Bugün de esas ihtiyaç budur. İşçi sınıfı ve emekçiler gerici-faşist rejimin dayatmalarını ve kapitalistlerin kâr hırsının yarattığı ağır sonuçları ancak örgütlü mücadelesi ile püskürtebilir. Haklarına ve geleceğine ancak bu yolla sahip çıkabilir.

İstanbul İSİG Meclisi "Çocuk İşçiliğine, Gençlerin Güvencesiz Çalıştırılmasına ve İş Cinayetlerine Karşı Mücadeleye!" şiarıyla Kadıköy'de eylem gerçekleştirdi.

Meclis adına okunan açıklamada AKP'nin iktidarı boyunca hayata geçirilen politikalar nedeniyle her geçen gün daha fazla çocuğun işçileştiği vurgulandı. Çocuk işçiliğinin geçici bir olgu olmadığı bilinçli ve sistematik ucuz emek sömürüsü olduğuna dikkat çekilen açıklamada MESEM teşhir edildi.

Çocukların en çok tarım, inşaat, hiz-

"Çocuk işçiliğe karşı mücadeleye!"

met sektörlerine ve sokakta çalıştırıldıkları belirtilen açıklamada son olarak şu ifadeler yer verildi:

"Türkiye sanayisinin dünya pazarlarında, özellikle AB pazarında, var olmasının yegâne yolu ucuz işgücü ihracıdır. Bu noktada çocuk işçilik elzemdir.

Çocuk işçiliğinin ancak üretkenlerin yönetmesi durumunda önlenilebileceğinin bilinciyle;

1- Çocuk işçilik yasaklanmalıdır.

2- Eğitime verilen bütçe artırılmalı, MESEM uygulamasına son verilmeli, mesleki öğrenim çocuk ve gençlerin gelişimine uygun bir biçimde planlanmalı ve kamusal kurallar çerçevesi içinde olmalıdır.

Ancak bunları sistem içinde ifade etmek tek başına bir anlam ifade etmiyor. Örgütlenmek, mücadele etmek ve di-

renmek gerekiyor..."

Aralarında DEV TEKSTİL ve TOMİS'in de bulunduğu mücadeleci sendikalar adına söz alan DGD-SEN Genel Başkanı Neslihan Acar, İstanbul Tabip Odası genel sekreteri, EMEP Milletvekili İskender Bayhan ve Eğitim Sen sözcüsü de konuşmalar yaptı.

Eylem boyunca "MESEM'de vahşete, sömürüye son!", "Sermayeye değil eğitime bütçe!", "Çocuk işçilik yasaklansın!" sloganları atıldı.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

İstanbul'da 1 Mayıs etkinlikleri

ESENYURT'TA 1 MAYIS ETKİNLİĞİ

Esenyurt Mehmet Akif Dalcı 1 Mayıs Hazırlık Komitesi olarak bugün (21 Nisan) 1 Mayıs çalışmaları kapsamında etkinlik gerçekleştirdi.

Etkinlik 22 Nisan 2001'de ölüm orucunda şehit düşen TKİP kurucu üyesi Hatice Yürekli'nin şahsında tüm devrim şehitleri anılarak başladı.

Saygı duruşunun ardından BDSP adına yapılan konuşmada "1 Mayıs'ın sınıfsal özüne uygun ve kitlesel olarak kutlamanın önemine değinilirken, gelinen aşamada Taksim meydanının dışında bir 1 Mayıs örgütlenmesi üzerine yapılan tartışmaların, Taksim 1 Mayıs'ının altını oymak olduğunun altı çizildi. Taksim Meydanı'nın işçi sınıfı mücadelesi için önemine değinilerek 76 1 Mayıs'ının çöküşü ve görkemi karşısında sermaye düzeninin nasıl aciz kaldığını ve devamında 77 yılında Taksim Meydanı'nı nasıl kana buladığı, bu yüzden Taksim Meydanı'nın sadece bir "alan" meselesi olmadığı, tarihsel ve sınıfsal olarak işçi sınıfının kavga meydanı olduğu anlatıldı.

Konuşmada şunlar ifade edildi:

"1977 1 Mayıs'ı sermaye sınıfı ve onun iktidarının, işçi sınıfına karşı saldırıların ne ilki oldu ne de sonucusu. Tıpkı 77 1 Mayıs'ında olduğu gibi 89 ve 96 1 Mayıs'larını da kana bulayan sermaye devleti işçi sınıfının mücadelesini kırmak ve toplumsal muhalefeti boğmak için her türlü yolu ve yöntemi denemiştir. Bugün başta işçi sınıfı olmak üzere sefaletle itilmiş geniş yığınlar için 1 Mayıs sermaye düzeni ve onun saldırılarına karşı dışı dışı mücadelenin günüdür. Sınıfsal özüne uygun, kitlesel ve militan bir 1 Mayıs örgütleyebilmenin önemi açık ve nettir. Tüm işçiler ve emekçiler, büyük bir öz güven, cüret ve meşrulukla sanayi havzalarında, fabrikalarda ve mahallelerde Taksim 1 Mayıs'ına hazırlık için seferber olmaya davet edilmelidir. Herkesi bir kez daha BDSP saflarında 1 Mayıs'ta Taksim'e çağırıyoruz."

Etkinliğin devamında serbest kürsü oluşturuldu. Kürsüde çeşitli sektörlerden işçiler konuşmaları ile 1 Mayıs çağrısını yinelediler.

Serbest kürsünün ardından Greif direnişçisi, Bertold Brecht'in Tahterevallı ve Ahmet Arif'in Anadolu şiirinden oluşan bir dinleti sundu.

Etkinlik halayların çekilmesinin ardından, hep birlikte 1 Mayıs marşının okunması, "Yaşasın 1 Mayıs, yaşasın sosyalizm" sloganının atılmasıyla sonlandırıldı.

SARIGAZI'DE 1 MAYIS TOPLANTISI!

İşçi sınıfının birlik mücadele dayanışma günü 1 Mayıs'a sayılı günler kala sınıf devrimcileri Sarıgazi'de etkinlik gerçekleştirdi.

Sarıgazi'de Şerif Aygün 1 Mayıs Hazırlık Komitesi'nin de çağrıcısı olduğu etkinlikte açılış konuşmasında 1 Mayıs'ın tarihine ve önemine değinildi. 1 Mayıs'ın tarihsel ve sınıfsal özüne uygun bir şekilde Taksim Meydanı'nda yapılabilmesi için çağrı yapıldı. Konuşmanın devamında seçimlerin ardından olumlu bir hava esse de hala işçi, sınıfı ve emekçilerin örgütsüz olduğuna vurgu yapıldı. Sermaye iktidarının karşısında asıl gücün sınıfın örgütlülüğünde olduğu anlatıldı.

AKP iktidarı ve sermayenin yıllardır emekçilerin kazanılmış haklarına saldırdığı ve saldırılar karşısında mücadele çağrısı yapıldı. Konuşmaların ardından çalışma hayatının sorunları ve çözümleri üzerine sohbet edildi.

KÜÇÜKÇEKMECE'DE İŞÇİ BULUŞMASI

Küçükçekmece iş cinayetlerine karşı mücadele için 1 Mayıs hazırlık komitesi 1 Mayıs hazırlıkları kapsamında 21 Nisan'da işçi buluşması gerçekleştirdi.

Buluşma başta 1 Mayıs'ta ve iş cinayetlerinde hayatlarını kaybedenler için bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Ardından açılış konuşması gerçekleştirildi. Buluşmaya metal, tekstil, depo, belediye, hizmet, postane ve gıda sektöründen işçiler katıldı.

Açılış konuşmasında 1 Mayıs'ta tarihsel ve sınıfsal özüne uygun bir şekilde Taksim'de olmak için tüm imkanları seferber etme çağrısı yapıldı. Konuşmada yerel seçimlerde AKP'nin yenilgi alması-

nın işçi ve emekçilerde yarattığı olumlu hava üzerinde duruldu. İşçi ve emekçilerin iktidara tepkisini seçim sonuçlarına yansıdığı belirtildi. Ancak bu tepkinin iktidarı gerçek anlamda yenilgiye uğratan örgütlü bir güçten uzak olduğu söylendi. İşçi sınıfının örgütlü gücünü büyütmek, eylemli tepkisini açığa çıkartmak için 1 Mayıs'ın önemi üzerinde duruldu.

Konuşmanın devamında Taksim 1 Mayıs'ı üzerine sendikalar ve ilerici-devrimci güçler cephesinden yürüyen tartışmalar da aktarıldı. DİSK'in Taksim çağrısının anlamlı olduğu ancak tutumlarının bu çağrıyı güçlendirmek ve birleşik bir 1 Mayıs örgütlemekten uzak olduğu ifade edildi. Sınıf devrimcilerinin Taksim 1 Mayıs'ını en güçlü ve birleşik şekilde örgütlemek konusunda samimiyetle davranan tüm sendikalar, ilerici-devrimci güçlerle süreci örgütlediği anlatıldı. 2024 1 Mayıs Taksim Platformu'nun çalışmaları üzerine bilgi verildi. Konuşma en güçlü şekilde BDSP saflarında 1 Mayıs'ta Taksim'de olma çağrısı ile sonlandırıldı.

Açılış konuşmasının ardından Filistin'de süren savaş ve AKP iktidarının bu konudaki ikilyüzlü politikaları, asgari ücret tartışmaları, ekonomik kriz, iş cinayetleri, kadın işçi ve emekçilerin yaşadığı sorunlar, Taksim 1 Mayıs'ının işçi ve emekçiler için önemi üzerine konuşmalar gerçekleştirildi. Konuşmalar 1 Mayıs süreci ve 1 Mayıs gününe dair planlamaların yapılması ile sonlandırıldı. Buluşma İşçilerin Birliği Derneği şiiir atölyesinin dinletisi ile bitirildi.

DGB'DEN 1 MAYIS PİKNIĞI

Devrimci Gençlik Birliği İstanbul'da 21 Nisan'da 1 Mayıs pikniği gerçekleştirdi.

Piknik ilk olarak ortak sofranın kurulması ile başladı. Ortak sofranın ardından forum gerçekleştirildi. Forumda ilk olarak açılış konuşması yapıldı. 1 Mayıs'ın

gençlik için anlamı üzerine kısa bir anlatım gerçekleştirildi. Ölüm orucu şehidi TKİP kurucu üyesi Hatice Yürekli başta olmak üzere 1 Mayıs'ta ve devrim mücadelesinde ölümsüzleşenler şahsında saygı duruşu gerçekleştirildi. Saygı duruşunun ardından tartışma gerçekleştirildi. İlk olarak bir üniversiteli söz alarak 1 Mayıs'ın dünyada ve Türkiye'de ortaya çıkışına ilişkin kısa bir anlatım gerçekleştirdi. 1977 1 Mayıs'ından bu günlere gelinen süreçte devrimci 1 Mayıs'ın önemine vurgu yaparak alanların mücadele edilerek kazanıldığını vurgulandı. Ardından alınan sözlerde ekonomik krize, sermaye devletinin topluma yönelik hayata geçireceği sosyal yıkım saldırılarına değinildi. Dünyada ve Türkiye'de mali-iktisadi krizin faturasının derinleştiğine ve bu faturanın emekçilere, gençlere kesildiğine vurgu yapıldı. Emperyalist savaş ve saldırganlığın arttığına, Ukrayna-Rusya arasındaki savaşın sürdüğüne, Filistin halkına karşı hayata geçirilen soykırım saldırısının devam ettiğinden bahsedildi. Gençliğin üniversitelerde, yurtlarda ve yaşamın birçok alanında yaşadığı sorunlara, Zeren Ertaş eylemlerinin gösterdiklerine dair konuşmalar yapıldı. Gericiliğin, baskının, sosyal yıkım saldırılarının olduğu zor dönemden geçildiğine değinilerek bu zor dönemde ısrarlı ve örgütlü bir şekilde mücadelenin yükseltilmesi gerektiğine vurgu yapıldı.

Forumun sonunda 22 Nisan 2001 yılında ölüm orucunda şehit düşen TKİP kurucu üyesi Hatice Yürekli anıldı. Konuşmada Hatice Yürekli'nin kısa yaşamına sığırdığı devrim mücadelesi pratiğine ve örgütlü kimliğine vurgu yapıldı.

Yapılan konuşmanın ardından 1 Mayıs günü Taksim'de, 6 Mayıs günü ise Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in şahsında gerçekleştirilecek anma ve eylemlere katılım çağrısı yapılarak forum sonlandırıldı.

Forumun ardından bir üniversitelinin çaldığı bağlama eşliğinde devrimci marşlar ve türküler birlikte söylendi, halaylar çekildi. Müzik dinletisinin ardından piknik bitirildi.

İzmir'de 1 Mayıs etkinlikleri

BUCA'DA 1 MAYIS SÖYLEŞİSİ!

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) 1 Mayıs hazırlıkları kapsamında "Sosyal yıkım ve 1 Mayıs" başlıklı bir söyleşi gerçekleştirdi.

Söyleşinin başında içinden geçilen sürecin ekonomik, sosyal ve siyasal tablosu özetlendi. Seçim sonuçlarının değerlendirilmesinin ardından gündemdeki kapsamlı yıkım saldırılarının altı çizilerek AKP iktidarının ortaya koyduğu ekonomi programının hedefleri ifade edildi. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelere çok daha ağır bir yıkımın beklediği ancak bunun karşısında biriken öfke ve tepkinin mücadele dinamiklerinin her geçen gün güçlendiği vurgusu yapıldı. Emperyalist-kapitalist dünyanın krizleri ve içine girdiği savaş atmosferinin de ele alındığı sunumda bu atmosferden tek çıkış yolunun işçi sınıfının tepkisini eylemli bir hatla açığa çıkarmak ve örgütlemek olduğu söylendi. Ekonomik krizin faturasını reddetmenin, yeni yıkım ve hak gasplarının önüne geçebilmenin başka bir yolunun olmadığı belirtilerek, 1 Mayıs'ın güçlü ve kitlesel olmasının önemi üzerinde duruldu. Ekonomik yıkım programının yanı sıra demokratik hak ve özgürlüklere dönük saldırılar, gündemde olan yeni askeri hareketlilik ve topluma dayatılması muhtemel şoven atmosfer, yeni anayasa tartışmaları ekseninde gündeme gelecek olan gerici-siyasal dayatmalar önümüzdeki dönemin temel başlıkları olacağı söylendi.

Yapılan sunumun ardından söz katılımcılara bırakıldı. Katılımcılar söz alarak ülkenin içinde bulunduğu sosyal ve siyasal atmosfer ve buna karşı insanların tepkileri üzerine görüşlerini dile getirdiler. Verimli geçen tartışmaların ardından söyleşi 1 Mayıs'ta buluşmak üzere noktalandı.

EGE İŞÇİ BİRLİĞİ'NDEN 1 MAYIS PİKNIĞI

1 Mayıs yaklaşırken Aliğa Ege İşçi Birliği Bergama, Aliğa, Menemen ve Çiğli'den katılan işçiler ve aileleriyle piknik düzenledi.

Kolektif şekilde hazırlanan kahvaltı yapıldı. Ardından program 1 Mayıs ve işçi sınıfının kurtuluş mücadelesinde şehit düşen işçi önderleri için 1 dakikalık saygı

duruşuyla başladı. 1 Mayıs'ın ortaya çıkışı, dünyada ve Türkiye'de 1 Mayısların tarihinin sunucular tarafından aktarıldığı program Ege İşçi Birliği temsilcisinin konuşmasıyla devam etti. EİB temsilcisi İzmir'de Habaş, İDÇ, CMS, Kocaer, Gemi Söküm, Kardemir gibi fabrikaların somut çalışma koşulları üzerinden örneklediği kapitalist düzenin işçiyi hiçe sayan gerçekliğini ortaya koydu. Lezita, Agrobay gibi direnişlerde devletin, sermayenin, jandarmanın direnenlerin karşısına dikilmesi ve bunun sermaye düzeni ile bağı kuruldu. Örgütlenmenin, dayanışma ve mücadelenin önemine vurgu yapılan konuşma, 1 Mayıs'a işçi sınıfının en kitlesel şekilde geçmesi için katılımın güçlendirilmesi çağrısıyla konuşma bitirildi. EİB konuşmasının ardından işçi forumuna geçildi.

İlk olarak Lezita Direnişi adına gelen işçiler işçi kürsüsünde söz aldı. Süreçlerinden ve sendikal hareketin durumundan bahseden direnişçiler sınıf mücadelesinin ancak sınıfa karşı sınıf bakışı ile ilerleyebileceğini söyledi. Lezita sermayesinin en baştan beri örgütlülüklerini tanımadığını ve bunun birleşerek, örgüt-

lenerek aşılabileceğini dile getirdi.

Agrobay direnişi adına söz alan işçi ise sermayenin büyük imkanlar ile işçilere saldırdığına, düzenin tüm kurumlarının bu sürece destek verdiğine değindi. Haklarını, alınterilerini istediklerini, bunun en meşru durum olduğunu ama kimsenin Agrobay patronu Arzu Şentürk'e bunun hesabını sormak için adım atmadığını söyledi.

Direnişçi işçilerin ardından CMS'den işten atılan bir işçi ve 2016 yılında Çiğli AOSB'DE gerçekleşen Gürmak direnişinden bir işçi süreçlerinden ve yaşadıkları deneyimlerden bahsettiler.

Gemi söküm direnişi temsilcilerinden olan bir işçi ise gemi söküm direnişinin derslerini anlatan bir konuşma gerçekleştirdi. Konuşmada şunlar ifade edildi:

"Direniş öncesi işçi ölümleri bizim için cenaze töreni olarak geçiyordu. Direniş sonrası ise yaşadıklarımızın daha çok farkına vardık. Her şeye eyvallah dersek daha kötüye gidiyoruz. Sermaye 5-10 adım önden gidiyor. Bunu kırmanın yolu da işçilerin birliğinden geçiyor."

Aliğa'da çalışma yaşamında karşılaştığı zorlukları anlatan bir kadın işçi söz

aldı. Taciz ve mobbingin kadın işçilere bir kural gibi yapıldığını yaşadıklarıyla aktaran işçi, hakkını aradığında ise iftiraya uğradığını ama kararlı durduğunda amirlerin geri adım attığını ifade etti. Ardından metal sektöründe yıllarca çalışmış bir işçi söz alarak mücadele süreçlerinde ve fabrikalarda yaşadığı deneyimlerini paylaştı.

İşçi forumunun ardından serbest zamanda oyunlar oynandı, çocuklar için etkinlik gerçekleştirildi, sohbetler edildi. Serbest zamanın ardından hep birlikte kurulan sofrada yemek yendi. İkinci bölüm işçiler tarafından hazırlanan müzik dinletisiyle devam etti. İDÇ ve CMS'den işçiler söyledikleri mücadele türküleri ve deyişlerle etkinliğe renk kattılar. Program halayların ardından 1 Mayıs'ta alanlarda buluşma çağrısıyla sona erdi. Pikniğe katılanlara Emeğin Kurtuluşu'nun son sayısı ve 1 Mayıs günü toplanma bilgilerinin yer aldığı davetiyeler ulaştırıldı.

Ankara İşçi Meclisi'nden 1 Mayıs kahvaltısı

Ankara İşçi Meclisi 1 Mayıs'a hazırlık kapsamında 21 Nisan'da dayanışma kahvaltısı düzenledi. Kahvaltının ardından forum yapıldı ve Hatice Yürekli anısına şarkı ve marşlar söylendi.

Ankara İşçi Meclisi adına yapılan konuşmada işçi sınıfına ve emekçilere yönelik hayata geçirilmesi planlanan sosyal yıkım politikalarına ve hak gasplarına değinildi. Kıdem tazminatının gasp edilmesine ve esnek, güvensiz çalışmanın yaygınlaştırılmasının önünü açan işçi düşmanı yasalara karşı işçi sınıfının bir mücadele ve direniş hattı örmesinin zorunluluğundan bahsedildi. İktidarın kadın düşmanı söylem ve politikalarına da değinilerek 6284 sayılı kanunun hedef haline getirildiği, kazanılmış hakların tırpanlanmasının hedeflendiği belirtilerek kadınların kazanılmış haklarından ve geleceklerinden vazgeçmeyecekleri vurgusu yapıldı. Katil İsrail'in gerçekleştirdiği katliamlara karşı Filistin halkının özgürlük mücadelesinin ve emperyalistlerin savaş politikalarına karşı halkların kardeşliği vurgusunun da 1 Mayıs alanlarında yerini bulacağına değinildi. Diğer yandan bugün kitlesellikten uzak olsa son dönemlerde yaşanan işçi direnişlerine değinildi. Örgütlü mücadelenin önemi vurgulandı.

AİM konuşmasının ardından metal, eğitim, belediye gibi alanlardan yapılan konuşmaların yanı sıra Tüm Emekli-Sen, ODTÜ direnişçisi Serdar Delibal, Ankara Tabip Odası ve Gersan'dan bir işçi konuşmalar gerçekleştirdi.

Metal işçisi konuşmasında MESS TİS süreci deneyimini ışığında taban örgütlenmelerine dikkat çekerken Gersan işçisi sömürü düzeninin adeta bir ölüm düzeni olduğuna değinerek Zeren Ertaş katliamına değindi.

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası

adına yapılan konuşmada öğretmenlerin gasp edilen haklarının yanı sıra taban maaş talebini dile getirdi.

Belediye işçileri de geçmiş dönemde verdikleri eylemli mücadele sürecini dile getirerek sendikal bürokrasiye mücadelenin kritik yönüne değindiler.

ATO adına yapılan konuşmada iktidarın TTB'ye dönük saldırıları dile getirildi.

Yapılan konuşmaların ardından İKE Müzik Atölyesi sahne olarak şarkı ve marşlar söyledi. Hatice Yürekli'nin ölüm yıldönümü üzerine "Ateş Saçan Yürek" eserinin seslendirildiği dinletin sonunda katılımcılarla hep beraber 1 Mayıs marşı seslendirilerek ve 1 Mayıs'ta AİM saflarında alanlarda olmaya çağrı yapılarak etkinlik coşkulu bir şekilde sonlandırıldı.

KIZIL BAYRAK / ANKARA

Bursa'da 1 Mayıs etkinliği

1 Mayıs'a sayılı günler kala Bursa'da farklı sektörlerde çalışan işçiler Emeğin Kurtuluşu etkinliğinde yan yana geldi.

Bir metal işçisinin günün anlam ve önemi üzerine yaptığı sunumun ardından 1 Mayıs tarihini anlatan belgesel izlendi. Yerel sanatçı Mehmet Çınar'ı müziği ile marşlar ve türküler söylendi.

Ardından yapılan konuşmada "Özel-

likle sermayenin güdümündeki AKMHP iktidarının seçim yenilgisi aldığı şu günlerde 1 Mayıs'ta emek ve sermaye arasındaki mücadeleyi büyütmeye" çağrısı yapıldı. Konuşmada fabrikalardan doğru işçilerin 1 Mayıs'a kendi talepleri etrafında güçlü bir şekilde katılması gerektiği vurgulandı.

Son olarak, yerel sanatçı Mehmet

Çınar'ın kendi müzik grubu ile 15-16 Haziran etkinliği yapılması üzerine konuşuldu.

Ayrıca direnen Continental işçilerine dayanışma ziyareti planlanarak etkinlik sona erdi.

KIZIL BAYRAK / BURSA

Kayseri'de sınıf devrimcileri 1 Mayıs'a hazırlanıyor!

Kayseri'de 1 Mayıs'a hazırlıklarını tartışmak üzere Kayseri İşçi Birliği 1 Mayıs İşçi Komitesi toplandı. Toplantı saat 14.00'da DİSK Dev Yapı İş Kayseri Bölge Temsilciliği binasında gerçekleştirildi.

Son iki yılda önceki yılları aşan işçi katılımının yaşandığını belirten KİB sözcüsü şunları dedi:

"Önümüzdeki 1 Mayıs'a nicelik ve nitelik olarak işçilerin damgasını vurması hedefine kilitleneceğiz."

Toplantı da fabrika ve işyerlerinde toplantılar planlandı. İşçilere yaygın olarak seslenme noktasında ortaklaşıldı.

Kayseri İşçi Birliği'nin yaptığı 1 Mayıs çağrısı şu şekilde:

"Haklarımız ve geleceğimiz için, sömürüye, sosyal yıkıma, baskıya geçit vermemek için 1 Mayıs'a katılalım!"

7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası talebimizi haykırmak için 1 Mayıs'a katılalım!

Herkese sağlığa ve ihtiyaca uygun ucuz konut talebimizi haykırmak için 1 Mayıs'a katılalım!

Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi talebimizi haykırmak için 1 Mayıs'a katılalım.

Herkese parasız sağlık hizmeti talebimizi haykırmak için 1 Mayıs'a katılalım!

Tüm çalışanlar için genel sigorta (işsizlik, sağlık, kaza, yaşlılık vb.) sigorta primlerinin devlet ve işveren tarafından ödenmesi talebimizi haykırmak için 1 Mayıs'a katılalım!

Her türlü dolaylı verginin kaldırılması, artan oranlı gelir ve servet vergisi talebimizi haykırmak için 1 Mayıs'a katılalım!

2 günlük hafta tatili, 6 haftalık ücretli izin talebimizi haykırmak için 1 Mayıs'a katılalım!"

KIZIL BAYRAK / KAYSERİ

Dört bir yanda 1 Mayıs çağrıları!

1 Mayıs'a sayılı günler kala sınıf devrimcileri, fabrikalarda, sanayi havzalarında, semt meydanlarında ve işçi mahallelerinde çağrı faaliyetlerini sürdürüyor. BDSP'nin "Sömürüye, baskıya, sosyal yıkıma geçit verme! Haklarımız ve özgürlüğümüz için 1 Mayıs'a" şiarlı bildirileri ve "Yaşasın 1 Mayıs! Özgürlük, devrim, sosyalizm!" ve "Sömürüye, baskıya, sosyal yıkıma geçit verme! Haklarımız ve özgürlüğümüz için 1 Mayıs'a" şiarlı afişleri dört bir yanda emekçilere ulaştırıldı.

İzmir'de bildiriler Karşıyaka İzban çıkışında, Çiğli Üstgeçitte, Halkapınar Metro çıkışında ajitasyon koşuşmaları eşliğinde işçi ve emekçilere ulaştırıldı. Afişler Buca, Alsancak, Bornova, Çiğli Merkez, Çiğli Güzeltepe, Aliğa Merkez ve Yeni Mahalle'de yaygın olarak kullanıldı.

Ege işçi Birliği'nin çağrı afişleri Buca, Bornova, Alsancak, Çiğli, Menemen ve Aliğa'ya yapıldı.

DGB Dokuz Eylül Üniversitesi Tınaztepe kampüsü etrafı, Üçkuyular ve Ege Üniversitesi civarına astığı afişleriyle 1 Mayıs çağrısını gençliğe taşıdı.

İstanbul'da Söğütluçeşme Marmaray-Metrobüs çıkışında bildiriler ajitasyon konuşmalarıyla emekçilere ulaştırıldı. Bildiri dağıtımında Emeğin Kurtuluşu'nun yeni sayısı da kullanıldı. BDSP ayrıca Kadıköy'de Söğütluçeşme metrobüs ve marmaray çevresine, Altıyol'a, Caferğa mahallesine, Rıhtım'a ve

Çarşı'ya, Beşiktaş'ta ise Yıldız Teknik Üniversitesi çevresine, Barbaros bulvarına ve Abbasağa parkının çevresine 1 Mayıs'a çağrı yapan afişler astı.

DGB astığı afişler ile gençliğe 1 Mayıs çağrısını taşımaya devam ediyor. 1 Mayıs afişleri Kadıköy'de ve Beşiktaş'ta yaygın olarak kullanıldı.

"Esenyurt Mehmet Akif Dalcı 1 Mayıs Hazırlık Komitesi" "Sömürüye, baskıya, savaş politikalarına karşı 1 Mayıs'ta Taksim'deyiz!" diyerek Taksim 1 Mayıs çağrılarını sürdürüyor. Esenyurt'ta bulunan çeşitli fabrikalarda ve metrobüs duraklarında bildiriler işçi emekçilere ulaştırıldı. Esenyurt'un pek çok yerinde yazılama, stencel ve stecker yapıldı.

Küçükçekmece'de İkitelli Atatürk ile

Şahintepe mahallesi, Cevizlibağ, Topkapı ve İkitelli OSB'ye yaygın şekilde afiş yapıldı. Okmeydanı ve Cevizlibağ Metrobüs duraklarında ise bildiri dağıtımını gerçekleştirdi. Yenibosna Kocasinan, Zafer ve Atatürk mahallesine stickerlar yaygın olarak yapıldı.

Ayrıca Emeğin Kurtuluşu gazetesinin son sayısı işçi ve emekçilere ulaştırıldı.

Sarıgazi'de bildiri dağıtımları yapıldı. Dudullu OSB'de yapılan çağrıda işçilerle 1 Mayıs üzerine sohbet edildi. Taksim Meydanı'nın anlamı üzerine konuşuldu. Afişler Sarıgazi, Dudullu ve Samandıra'da yapıldı.

Kayseri'de 1 Mayıs'a ilişkin bildiri ve afişlerin tümü OSB ve Belsin, Doğu sanayi, Osmanlı, Eskişehir bağları ve Battalaltı

semtlerinde kullanıldı.

1 Mayıs hazırlık ilgili olarak işçi komitesinin belirlediği hedef işyerlerinde toplantılar yapılıyor. Bu çerçevede Kayseri Yem, Saray Çiftliği, önemli bir metal fabrikası olan Erbosan ve Merkez Çelik'te 1 Mayıs'a hazırlık toplantıları yapıldı.

Öte yandan DİSK bileşenlerinin 1 Mayıs'a ilişkin el ilanları ve Kayseri İşçi Birliği'nin el ilanları OSB de yaygın olarak dağıtıldı.

Son iki yılda en fazla işçi katılımı olan devrimci 1 Mayıs hedefine kilitlenen sınıf devrimcileri başarılı oldular. Sınıf devrimcileri Kayseri'de 2024 1 Mayıs'ının devrimci ve işçi katılımı açısından önceki yılları aşması hedefine kilitlendiler.

KIZIL BAYRAK / KAYSERİ - İZMİR - İSTANBUL

"Taksim'de, 1 Mayıs'ı birlikte örgütlemeye"

2024 1 Mayıs Taksim Platformu, yazılı açıklama yaparak tüm toplumsal güçleri kendi talepleri ve renkleriyle Taksim 1 Mayıs'ını birlikte örgütlemeye ve büyütme çağırıyor. Platformun açıklamasının tamamı şu şekilde:

"2024 1 Mayıs'ına sayılı günler kaldı.

Bu sene işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ın, yerel seçimler gündemi, bayram tatili vb. etkenlerle zayıf bir ön örgütlenme süreciyle geçmemesi için, aynı zamanda kitlesel, birleşik, devrimci bir 1 Mayıs'ın toplumsal mücadeleye katacağı dinamizmi ortak bir çalışmanın yaratacağı coşkuyla örgütlemek için bir dizi çalışma gerçekleştirildi.

Mart ayının ortalarında İşçi Emekçi Birliği'nin hemen her kurum/parti/sindikaya ulaşarak başlattığı toplantıların

ardından, İşçi Emekçi Birliği'nden de geniş bir yelpazeyi oluşturan bir 1 Mayıs birlikteliği ortaya çıktı.

2024 1 Mayıs Taksim Platformu, bu sene 1 Mayıs'ın Taksim'de kitlesel geçmesi için de ön çalışmalarını işçi havzalarında, pazar yerlerinde, kent meydanlarında, "tarihsel ve sınıfsal özüne uygun, birleşik, devrimci" bir 1 Mayıs duyurularını yapmaya başladı. Aynı zamanda Nisan ayının başında, DİSK ve KESK ile de görüşerek sürecin hep beraber örülmesi çağrısında bulundu.

Taksim 1 Mayıs'ını kitlesel, coşkulu ve mücadele ruhuna uygun örgütleyerek direnişi ve umudu büyütmenin

hepimizin ortak sorumluluğu olduğunu biliyoruz. Aynı zamanda mücadeleciler sendikaların da bir araya gelerek yürüttüğü ortak 1 Mayıs çalışmalarını da önemsiyoruz.

DİSK, KESK, TMMOB, TTB ve TDB'nin de açıklamalarında ortaya konulduğu gibi, başta işçi sınıfı olmak üzere, halkların, kadınların, gençlerin, öğrencilerin, doğasını yaşamını savunanların kendi talepleri ile 1 Mayıs alanı Taksim'de olması da ortak sorumluluğumuzdur.

Tüm emek ve meslek örgütleri, devrimci, sosyalist kurumlar buna uygun tutum almak zorundadır.

Oysa DİSK'in tek başına bu süreci va-

lilik ve işçileri bakanı ile görüşmelerle, sadece CHP ile yürüttüğü 'kulis faaliyetleri' ile örgütlemeye çalışması bu ortak sorumluluğa uzak bir tutumdur. 2024 1 Mayıs'ının yüreği Taksim'de atan tüm toplumsal kesimlerle birlikte örgütlenmesi gerekir. DİSK'in bu sene bugüne kadar aldığı tutum, 1 Mayıs'ı birleşik, kitlesel, tarihsel ve sınıfsal özüne uygun örgütleme çabasından uzaktır. Biz bir kere daha 1 Mayıs'ın tarafı olan tüm güçlere, birleşik mücadele zeminlerini güçlendirme çağrısı yapıyoruz.

Tüm toplumsal güçleri, kendi talepleriyle kendi renkleriyle Taksim'e giden yolları hep birlikte yürümeye, emeğin ve direnişin meydanı olan Taksim'de, 1 Mayıs'ı birlikte örgütlemeye ve büyütme çağırıyoruz.

21 Nisan 2024"

Sömürüye, baskıya, sosyal yıkıma karşı işçi kadınlar bir adım öne!

1 Mayıs'ta alanlara!

Tıpkı 8 Mart gibi 1 Mayıs da işçi ve emekçi kadınların güçlü şekilde alanlarda olması gereken bir kavga günüdür. İşçi sınıfı ve emekçiler bu önemli kavga gününü çok yönlü saldırıların arttığı, kirli savaş politikalarıyla kardeş halkların katledilmeye devam edildiği bir süreçte karşıılıyor.

SALDIRILAR ARTIYOR!

DİSK-AR İşsizlik ve İstihdamın Görünümü Raporu'na (2023) göre Türkiye geniş tanımlı işsizlikte Avrupa şampiyonu ve her 5 kadından yalnızca 1'i kayıtlı ve tam zamanlı istihdamda yer alabiliyor. Geniş tanımlı genç işsizliği yüzde 38,8 iken bu oran genç kadınlarda yüzde 48,8'e çıkıyor. İşsizlik, güvencesiz çalışma en çok kadınları zorluyor. Seçimlerin geride kalmasının ardından saray rejimi sermeyen talepleri doğrultusunda sosyal yıkım politikalarına son sürat devam edeceğini ilan etti. Sosyal yıkım saldırılarından en fazla etkilenen kesimin emekçi kadınlar olduğu açıktır. Diğer yandan, Anayasa tartışmaları adı altında kadınların kazanılmış haklarına saldırmak için fırsat kolluyorlar.

Kadına yönelik şiddet, kadın cinayetleri artıyor. Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu'nun hazırladığı anıt sayaca göre 2014 yılından beri Türkiye'de 3 bin 850 kadın öldürüldü. Bu sayıya her gün yenileri ekleniyor. Yapılan araştırmalar İstanbul Sözleşmesi'nin iptalinden beri kadın cinayetlerinin çok daha fazla arttığını gösteriyor.

Kölece çalışmaya karşı sendikalaşma hakkını kullanan kadın işçiler erkek işçilerle birlikte işten atılıyorlar. Ancak Özak, Agrobay ve Lezita'da olduğu gibi işçi direnişlerinde kadın işçiler en önde direnmeye devam ediyorlar. Sermaye ile iş birliği içerisinde hareket eden kolluk güçlerinin saldırıları, kaymakamlıkların eylem yasakları vb. saldırılar onları engelleyemiyor.

İktidarın korkulu rüyası olan kadın hareketi eylem yasaklarıyla, polis saldırılarıyla, mahkemelerde verilen cezalarla engellenmeye çalışılıyor. Eşitlik ve özgürlük mücadelesini büyüten devrimci kadınlar ve Kürt kadınlar gözaltı, tutuklama terörü

ve hapishanelerde sistematik hale gelen işkencelerle sindirilmek isteniyor. Ancak ne yaparlarsa yapsınlar kadınlar direnmeye devam ediyor.

CEVABI 1 MAYIS ALANLARINDA VERELİM!

Van'da yaşanan fiili kayyım uygulamasına karşı ortaya konan direniş, kadınların tek adam rejimine karşı gösterdiği eylemli tepkiler, işçilerin fabrikalarında iş yerlerinde gerçekleştirdikleri işçi direnişleri çoğalmalı, süreklileşmeli ve birleşebilmelidir. Bu mücadelelerin büyümesi ve birleşmesinde işçi ve emekçi kadınların aktif rol oynaması sağlanabilmelidir.

Çifte sömürüyle ezilen, toplumsal yaşamın tüm alanlarında baskı, mobbing ve şiddetle boğuşan işçi ve emekçi kadınların bir adım öne çıkabilmesi gerekmektedir.

2024 1 Mayıs'ında başta Taksim olmak üzere, tüm 1 Mayıs alanlarında emekçi kadınlar çok yönlü saldırılara karşı güçlü bir yanıt verebilmelidir. İki sınıfın kavga günü olan 1 Mayıs'ta işçi ve emekçi kadınlar sınıf kinlerini kuşanıp sermaye iktidarının topyekün saldırılarına karşı güçlerini gösterebilmelidir.

B. KOZA

Sınıf devrimcileri İzmir'de 1 Mayıs hazırlıklarına başladı. Buca, Çiğli ve Aliağa'da toplantı yapıldı.

Ekonomik ve sosyal yıkımın milyonlarca emekçinin hayatını yaşanmaz hale getirdiği bir dönemde yaklaşan 2024 1 Mayıs'ına dönük hazırlıklar İzmir'de devam ediyor. İzmir'de sınıf devrimcileri gerçekleştirdikleri toplantılarla hem geride kalan seçim sürecini değerlendirdiler hem de 1 Mayıs dönemi boyunca alanlarda yürütülecek çalışmalarını ele aldılar.

Buca'da gerçekleşen hazırlık toplantısında seçim sürecinin siyasal tabloda yol açtığı sonuçlar ele alındı ve 1 Mayıs'a dönük planlamalar gözden geçi-

İzmir'de 1 Mayıs hazırlıkları

rildi. Seçim sonuçlarının iktidar için bir yenilgi olduğunu ancak bunun iktidarı sınıfa dönük saldırıları uygulamaktan alıkoymayacağı belirtilen toplantıda saldırılara geçit vermemek için 1 Mayıs'ın önemi ve barındırdığı imkanlar üzerinde duruldu. İşçi sınıfı ve emekçileri sosyal yıkım, baskı ve sömürü politikalarına karşı hangi araç ve yöntemlerle alana taşınacağı tartışıldığı toplantı daha önceki planlamaların gözden geçirilmesinin ardından yeni bir toplantı tarihinin belirlenmesiyle sona erdi.

Çiğli'de ise gerçekleşen söyleşide se-

çim sonuçları ve sınıf hareketinin durumu üzerine yapılan sunumun ardından yaklaşan 1 Mayıs'ın önemi, örgütlenme sorunları, propaganda araçları, belediye ve tekstil sektöründe yaşanan güncel sorunlar ve yerel seçim çalışması deneyimleri üzerine anlamlı tartışmalar yapıldı.

Ege İşçi Birliği bünyesinde oluşturulan Aliağa 1 Mayıs Hazırlık Komitesi ise ikinci toplantısını gerçekleştirdi. Daha önce yapılan planlamaların gözden geçirildiği toplantıda 1 Mayıs çalışmalarının pratik sorunları ele alındı. Seçim sonuç-

ları ve 1 Mayıs üzerine değerlendirmeler yapıldı. 1 Mayıs dönemi boyunca gerçekleştirilecek etkinlikler üzerine yeni planlamalar yapıldı. Öte yandan Ege İşçi Birliği'nin "Bir zincir yetirenler bir dünya kazanacak/ Sömürü zincirlerini kırmak için 1 Mayıs'a şiarlı afişi çıktı.

İzmir'de sınıf devrimcileri 1 Mayıs boyunca değişik yerelerde gerçekleştirecekleri farklı etkinlik ve propaganda çalışmalarını 1 Mayıs'a hazırlanacaklar. Değişik bölge ve semtlerden araçlar kaldırarak 2024 1 Mayıs'ını kitlesel bir işçi eylemine çevirmek için bütün imkanlarla seferber edecekler.

KIZIL BAYRAK / İZMİR

TKİP VII. Kongresi / Tartışma tutanaklarından...

Kadın hareketi ve kadın çalışması

Selin: Kadın Bürosu olarak kongreye sunduğumuz metnin yanısıra, kongreyi önceleyen yıl içerisinde hazırladığımız bir başka metin var önümüzde. Bu metinlerde önemli bazı değerlendirmeler ve tespitler var. Öte yandan VI. Parti Kongresi'nde yapılan değerlendirmeler ve saptanan görevler büyük oranda gerçekleştirilmesini koruyor.

Bunların da ışığında güncel tabloyu gözden geçirmek gerekirse:

Hemen her değerlendirmede vurguladığımız gibi, kadın hareketi halen toplumsal hareketin en diri ve aktif kesimini oluşturmaya devam ediyor. Hareket feminist bir çizgide, feminist hareketin sürükleyiciliğinde ilerliyor. Bu açıdan bir değişiklik yok.

Yine de yaşanan belli gelişmeler kadın hareketini de etkilemiş durumda. Gezi Direnişi'nin ardından yükselen bir kadın hareketinden bahsediyorduk. Gezi sürecinde kadınlar, özellikle genç kadınlar direnişin en aktif bileşenydi. Sonrasında da kadın hareketi, feminist gece yürüyüşleri en kitlesel dönemlerini yaşadı. 2016'daki darbe girişimi ile bir süre sekteye uğrasa da ardından hızlıca toparlandı ve kesintisiz olarak kadın mücadelesi devam etmiş oldu. Özellikle 8 Martlar'da ve 25 Kasımlar'da, yasaklı olmasına rağmen eylemler gerçekleştirildi.

Bunların dışında kadın cinayetlerine ve çocuk istismarına karşı toplumsal tepkiye konu olan eylemler devam etti. Özgecan Aslan'ın katledilmesi toplumsal planda büyük bir patlama yaratmıştı. Ardından başka bazı kadın cinayetleri de büyük bir öfke patlamasına dönüştü. Kadın hareketinin çağrısıyla pek çok yerde eylemler yapıldı. Özgecan eylemlerinde olduğu gibi, erkek katlının da olduğu kitlesel eylemli süreçler yaşandı.

15 Temmuz 2016 darbe girişimi süreci kadın hareketini etkileyerek belli bir sınıra çekilmesine yol açtı. Ardından pandemi süreci yaşandı. Pandemideki uzun süreli kapanma tüm toplumsal muhalefet gibi kadın hareketini de etkiledi. Belli bir geri çekilme yaşandı.

AKP iktidarı gerici müttefikleri ile birlikte çok özel tarzda yükleniyor kadınlara. Daha özelinde de mücadeleyi örgütleyen dinamik kesimlere yönelimi var. Her fırsatta hem söylemleriyle hem

de pratikte kadın hareketini ezmeye çalışıyor. Kadınların kazanılmış hakları hedef haline getiriliyor. Uygulanmayan İstanbul Sözleşmesi'nin iptal edilmesi örneğinde olduğu gibi, kadınların zaten sınırlı olan kazanımları hepten tırpanlanmaya çalışılıyor.

Uzun bir dönemdir iktidarın çok yönlü saldırılarının öncelikli hedeflerinden biri kadınlar. Bunun gerisinde kadın hareketinin dinamizminden korkmaları var. Çünkü tüm saldırılara rağmen kadınlar mücadeleden vazgeçmiyorlar. Bu direncin ortaya çıkardığı ve beslediği bir kadın hareketi gerçekliği var.

Kadın hareketinin tablosuna baktığımızda, feministlerin ön planda olduğunu görüyoruz. Ama parçalı bir tablo var. Daha önceki değerlendirmelerimizde hareketin tablosunu ayrıntılı olarak sunmuştuk. Bu parçalı tabloya rağmen aralarında ideolojik temelli ayrımlar yok. Kadın hareketinin tüm bileşenleri feminizm ortak paydasında birleşiyorlar. Bunlar aynı zamanda reformist sol hareketin de bir parçası, onun kadın hareketi içindeki uzantıları durumundalar.

Reformist akımlardan bağımsız olan feministler farklı bir bileşeni oluşturuyor. Bunlar Kürt hareketi ile birlikte hareket ediyorlar, ondan güç ve destek alıyorlar.

Yanısıra, kendince bir odak olarak öne çıkan, EHP'nin örgütleyicisi olduğu, Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu ve Kadın Meclisleri var.

Sınıf çalışması içindeki reformist sol akımların kadın çalışmasına gelince... Burada ön planda EMEP'e bağlı "Ekmek ve Gül" çalışması var. Yanısıra ÜİDDER ve DİP'in çalışmaları var. Sınıf çalışması yürüten bu akımlar kadın işçilere yönelik daha sistematiik bir yönelim içindeler. Özellikle sendikalarda temsilcilik vb. üzerinden somut bağlantılar yakalayabiliyor, yer yer etkili olabiliyorlar. Sendikalar cephesinde ise Birleşik Metal ile Petrol-İş'in kadın çalışmaları var.

Değerlendirmelerimizde de vurguladığımız gibi, feministlerin denetimindeki kadın hareketi artık bir sınıra dayanmış durumda. Hareket iktidarın saldırılarıyla, yaratılan baskı ve korku atmosferiyle bir ölçüde dizginlenmiş sayılır. Kadın hareketine öncülük edenlerin tablosu, feminist hareketin yapısal olarak sınırlı konumu bu gerilemede etkili oldu. Zira Gece Yürüyüşlerine öncülük eden bağımsız feministlerin hareketi alıp daha ileriye taşımak, daha örgütlü bir forma sokmak, daha da militanlaştırmak, hareketi toplumsallaştırmak gibi hedef ve kaygıları yok. Tam tersine, kadın hare-

ketini kendi dar sınırlarında ve böylece denetimlerinde tutmak için özel bir çaba sarf ediyorlar.

Bu noktada, bağımsız feministlerle birlikte hareket eden örgütlü reformist kesimlerin onların yedeğine düştüğüne, çok da farklı bir inisiyatif göstermediklerine, yaşanan eylemli süreçlerde tanık oluyoruz.

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu'nun devletin kolluk kuvvetleriyle karşı karşıya gelen bir duruşu zaten yok. Polisle karşı karşıya gelenlerin tablosu ise açık. Özellikle son dönemde 8 Mart eylemlerinde şunu gözlemledik. Polisle bir pazarlık sürecine giriliyor ve bir noktada uzlaşıyor. Bu çerçevede önden belirlenmiş bir yere, Cihangir'e yönlendiriliyor insanlar. Orada megafonlar vb. her şey önden hazır, program yapılıyor ve eylem sonlandırılıyor.

Katılımda geçmiş senelere göre azalma var. Yoğun polis önlemleri nedeniyle bir kısım alana ulaşamıyor. Öte yandan baskı atmosferi insanları etkiliyor. Buna rağmen gene de önemli bir kesim eylemlere katılıyor. Katılanların profiline baktığımızda, özellikle küçük burjuva katmanlara mensup genç kadınların yoğunlukta olduğunu görüyoruz. Elbette her sınıftan ve yaştan kadınlar da katılıyor eylemlere.

İçerik olarak kendini AKP karşıtlığı üzerinden ifade eden, onun baskıcı, gerici, kadın düşmanı politikalarına ve gündemeleşen sorunlara duyulan öfkeyle kadınların sokağa çıktığı eylemler bunlar. Eylemlerde politik şiarlar da yükseltiliyor. Kürsüden okunan metinlerde ise feministlerin bakış açısıyla kadın mücadelesi, "kadın devrimi", patriarkaya karşı mücadele vb. ortaya konuluyor. AKP iktidarına karşı mücadele izlenen hattın eksenini oluşturuyor.

Kadın hareketinin genel tablosu böyle. Bu konuda VI. Parti Kongresi'nde önemli tartışmalar yürütülmüş, feministlerin denetimindeki kadın hareketiyle ilişkiler konusunda önemli tespitler yapılmıştı. Böylesine toplumsallaşan bir harekete elbette ilgisiz kalamazdık. Eylemlere katılım sağlıyoruz ve kendi bağımsız politikamızı daha güçlü şekilde hayata geçirmeye çalışıyoruz.

Kadın sorununu devrimci bakış açısıyla ele alan tek hareketiz. Gelinen yerde solda bu konuda artık neredeyse yalnız kaldığımız söyleyebiliriz. Bir dizi çevreyle yaptığımız tartışmalarda bunu daha net görebiliyoruz. Bu yalnızlığa aldırılmayarak kadın hareketine devrimci açıdan müdahale etmeye çalışıyoruz. Çalışmamızı güçlendirmemiz, kadın hareketine politik müdahalenin imkanlarını da artırıyor.

Bağımsız çalışmamız ve eylem hattımız, çevremizi de motive ediyor. 25 Kasım, 8 Mart eylemlerimizi İstanbul merkezli yaptık. Politik etki alanımızı genişletmek için, bağımsız çalışmamızı daha da güçlendirmemiz gerekiyor.

Kadın çalışmamızda bizim için asılan, genel siyasal çalışmamız içinde yerini ve anlamını bulan, dolayısıyla sınıf çalışmamızın temel bir unsuru olarak ele alınan bir çalışmadır. Bu çerçevede işçi kadın çalışmamızı güçlendirmeyi hedefliyoruz. Bugün yaşadığımız zayıflık sınıf çalışmamızın güncel tablosu ile bağlantılı. Doğallığında zayıf bir işçi kadın çalışmamız var. Değerlendirmelerimizde de sürekli vurgulandığı gibi, bizim kadın hareketinde bir taraflaşma yaratmamızı sağlayacak olan, sınıf hareketi içerisinde güç olabilmemiz, böylece de işçi kadınlar üzerinden etkili bir taraflaşmayı başaramamamızdır.

Bu önemli noktayı gözden kaçırmıyoruz. Ama bunun beklemece bir tutuma yol açmaması gerektiğinin de bilincindeyiz. Mevcut güç ve olanaklarımızla kendi bağımsız çalışmamızı görünür kılmak, buradan aldığımız güçle kadın hareketine müdahale etmek ve işçi kadınlar içerisinde bir güç olabilmek, bunun yol ve yöntemlerini geliştirebilmek gerekiyor.

Sonuçta hala da sınırlı deneyimlerimiz var. Greif Direnişi başlı başına başarılı bir deneyimdi. Greif'daki kadın komisyonu önemli bir deneyim oldu. VI. Kongre'yi izleyen dönemde de sınırlı ama anlamlı deneyimlerimiz var. Sinbo, SML, Alba direnişleri bize kadın çalışmamızda dayanmamız gereken eksen gösteriyor. Buralarda bir şeyler yaratabildiğimiz ölçüde, böylece genel kadın hareketi üzerinde de daha etkili olabildiğimizi, taraflaşma yaratabildiğimizi, bu sınırlı deneyimler üzerinden bile gözlemleyebiliyoruz.

Sinbo'da tek başına direnen genç bir kadın işçinin yarattığı etki çok farklı oldu. Türkiye'de olduğu kadar Avrupa'da da bir yankısı oldu. Bu direniş kadın işçilerin yaşadığı sorunlar temelli değil fakat sınıfın genelini ilgilendiren Kod 29'a karşı bir mücadeleydi. Ama genç bir kadın işçi olarak tacize, mobbinge karşı da verilen bir direnişti. Biz bunları direnişin temel gündemleri haline getirdik, böylece 25 Kasım ve 8 Mart'ı eylemlerine de mal ettik.

SML direnişisiyle birlikte fabrika önünde etkinlikler yaptığımızda, kadın örgütlerinin bir kısmı üzerinden bir etki yarattık karşılık görebildik. Çünkü bu kadın örgütleriyle başka koşullarda yan yana gelip ortak iş yapamıyoruz. Ama burada başarılıydık. Bu da izlenmesi gereken çizgi konusunda anlamlı bir pratik deneyim oldu.

Cihan: Önümüzdeki dönem kadın sorunu, dolayısıyla kadın hareketi için çok daha önemli ve zor bir dönem olacak. Kadınlara yönelik bir dizi yeni saldırı gündeme gelecek. Mevcut aşırı gerici parlamento bileşimi sayesinde kadın düşmanı birtakım düzenlemeler çok daha rahat bir şekilde gerçekleştirilecek. CHP konjenjanından meclise giren partilerin bir kısmı, belki de tümü, anayasal düzeydeki belli düzenlemelere bile destek verebile-

cek. Bu kuşkusuz beraberinde kadınların tepkisini ve direnişini de getirecek.

Kadın hareketi belli bir düzeyde kendini bulmuş bulunuyor. Bir kimliği, kişiliği var. Bizim bakış açımızla elbette çok tartışmalı yönleri var. Ama toplamda toplum içinde bir ağırlığı, bir meşruiyeti de var. Dinci-faşist iktidarca üzerine en zor gidilebilen toplumsal muhalefet hareketi aynı zamanda. Gece yürüyüşleri vb. zorbalıkla bir ölçüde engelleniyor ama kadınların tepkisinin toplumda bir meşruluğu var. Gerici iktidar bildiğini okuyor ama hareketi kabaca bastırma yoluna da gidemiyor. Zira zorbalıkla bastırılacak türden değil bu hareket.

Demokratik bir muhtevaya sahip ilerici kadın hareketinin bu çerçevede taşıdığı anlamı ve önemi görmek ve gözetmek durumdayız. Fakat öte yandan, bizim için önemli olanın, kadın sorununa ve dolayısıyla kadın çalışmasına sınıf sorununun ve sınıf çalışmasının bir parçası olarak bakmak olduğunu da bir an bile unutmamalıyız.

Sunumu yapan yoldaş sınıf alanından bizimle bağlantılı belli örnekler verdi. Bu alandaki gelişmeler ve dolayısıyla açıklayıcı örneklerle salt bizim faaliyetimizin somut sonuçları üzerinden de bakmamak gerekir. Sınıf hareketi son zamanlarda bizden öteye çok anlamlı örnekler yaşadı bir alanda. Yakın geçmişte Flormar direnişini, daha yakın zamanlarda Farplas direnişini yaşadık. Gencecik kadın işçiler bu direnişin içinde, dahası en önünde idiler. Direniş boyunca militan ve sürükleyici bir tutum içindeydiler. Erkek işçilerle birlikte, onlarla omuz omuza direniyorlardı. Sınıflar mücadelesinin gerçek alanı işte tam da bu. Sınıfsal zeminde işler ve ilişkiler işte böyle kendini gösteriyor.

Kadınlara indirgenmiş feminist bakış açısı ise dar anlamda bir yaşam tarzı ve tercihi mücadelesi veriyor. Kendi kişisel yaşamı konusunda özgürce davranabileme talebi var orada. Oysa burada, örneklenen işçi direnişleri şahsında, sınıfsal bir sorun, dolayısıyla gerçek sınıflar mücadelesine açılan son derece anlamlı ve verimli bir alan var. Öte yandan, mobbing, taciz vb. gibi, ezilen cins konumuyla bağlantılı sorunların da, yani dikey kadın hareketini özellikle ilgilendiren sorunla-

rın da en anlamlı biçimde gündeme getirilebildiği bir alan burası.

Seçimleri izleyen yeni dönemde işçi sınıfına yönelik yeni kapsamlı saldırılar gündeme getirilecektir. Doğal olarak işçi sınıfı saflarında buna karşı tepkiler gelişecek, yeni direnişler patlak verecektir. Bu tepki ve direnişler içerisinde kadın ağırlıklı işkollarında kadın sorunu bu biçimiyle de kendisini gösterecektir.

Kuşkusuz genel kadın hareketi sınıf içindeki kadın kitlelerini de etkiliyor. Ama sınıf alanındaki bir hareketlilik, salt kadın işçi sorunundan öte genel bir sınıfsal muhteva taşır. Burada feministlerin yaptıkları bir takım sorunlu tartışmalar olmaz, olamaz. Burada sorunları kadın kimliğine daraltmak olanağı yapısal olarak yoktur. Feminist darlaştırmalardan gelen zaafiyet alanları burada doğallığında oluşmaz, oluşamaz. Burada kadın-erkek işçi doğallığında iç içedir, birliktedir. Örgütlenme ve mücadele süreçlerinde el ele, omuz omuzadır. Burası doğası gereği, cinsiyet ayrımları değil fakat sınıflar mücadelesi alanıdır. Kadın sorunu ve çalışması sözkonusu olduğunda bizim gerçek alanımız işte tam olarak burasıdır.

Biz hâlihazırda dar feminist sınıflarda seyreden genel kadın hareketiyle keşişme noktalarını elbette önemsemeliyiz. Bu hareketi desteklemeli, olanaklı her durumda bizzat katılmalıyız. Yayınlarımızda bu hareketin anlamını ve önemini düzensiz bir şekilde yansıtabilmeliyiz.

Ama biz, kadın sorununa ve ezilen cinsin özgürleşme mücadelesine kendi sınıfsal bakış açımızdan hareketle bakmalı, dolayısıyla da kadın hareketine katkımızı da kendi sınıfsal alanımızdan, kendi toplumsal zeminimizden giderek ortaya koyabilmeliyiz.

Genel kadın hareketine yönelmek bizim için işin doğası gereği öncelikli bir tercih değil. Bazı grup ve çevreler buna çok özel bir eğilim duyuyor, bunu kolay güç kazanmanın bir alanı olarak görüyor ve belli güçler de kazanıyorlar. Bu alanı ve buradan gelen başarıyı gönlü rahat bir biçimde onlara bırakabiliriz. Bizim esaslı rolümüz sınıf alanındadır, kadın hareketine katkımızı da buradan geliştirmeliyiz. Kadın hareketini sağlıklı bir zemine kavuşturacak olan da bu alandaki çabalar ve başarılarıdır. Her sınıf ve toplumsal

katmandan oluşan dikey kadın hareketi doğası gereği yapısal zaafarla yüz yüzedir.

Demin andığım direnişlerdeki deneyimleri daha yakından incelemek gerekir. Farplas, Flormar ya da Bursa Acarsoy sınıf eksenli kadın çalışmasında ne göstermiş oldu? Anılan direnişlere bu gözle de bakmalı ve sonuçlar çıkarmalıyız. Kadın Bürosu bu tür direnişler üzerinden de bu temayı basınımda daha güçlü bir biçimde işleyebilmelidir. Feminist sınırlardaki kadın hareketiyle farkını buradan giderek ortaya koyabilmelidir. Hayatın içinde bu farklılık zaten belirgin biçimde ortaya çıkıyor.

Bunlar birbirine karşıt alternatifler değil kuşkusuz. Ama sonuçta iki farklı kadın hareketi örneği sözkonusu burada.

Biri toplumsal doğası gereği daha gevşek, sınıfsal yönden heterojen, burjuva katmanları da içerdiği için kendini ancak düzen sınırlarında, dolayısıyla reform sınırlarında ortaya koyabilen bir harekettir. Cinsel ezilmişlik ortak paydasına dayanan, bu yönüyle de daha çok yaşam tarzı mücadelesi sınırlarında seyreden bir harekettir.

Ötekisi ise temelde toplumsal nedenlere, dolayısıyla sınıfsal eksene dayalıdır. Kadın ezilmişliği burada kendini tam da sınıfsal nedenlere dayalı, dolayısıyla da sınıfsal mahiyetteki sorunlar üzerinden ortaya koyar. Buna ilişkin özgün istemler ortaya çıkarır. Böylece emekçi kadın hareketine güçlü, sağlıklı ve istikrarlı bir zemin sunar. Öteki emekçi katmanlara mensup kadın kitlelerinin burjuva feminist hareketin ardından sürüklenmesinin önüne geçecek olan da budur. Burada sınıfsal olan ile ezilen cinse özgü olan organik olarak iç içedir. Birbirinden beslenir, birbirini besler.

Birçok konuda olduğu gibi kadın sorununda da devrimci pusulasını yitirmiş ya da bundan zaten yoksun sol grupların feminist cereyana kendilerini kolaylıkla kaptırmış olmaları şaşırtıcı değildir. Bunun bir yanında nerede hareket orada bereket mantığı ve bu mantığın bir uzantısı olarak kolay güç ve etki alanı elde etme faydacılığı vardır. Bu yaklaşım bize göre değil. Feminist hareketi izleyelim ve haklı demokratik muhtevası üzerinden destekleyelim ama bu harekete ilişkin kolaycı heves ve hesaplardan özenle uzak duralım. Biz kendi gerçek sınıfsal alanımızda yoğunlaşmaya bakalım.

Feministlerin genel kadın hareketi üzerindeki hegemonyasında Kürt hareketinin verdiği desteğin çok özel bir rolü olduğunu biliyoruz. Yine de Kürt hareketinin kadın sorununda çok daha sağlıklı bir zeminde durduğunu görmek gerekir. Kürt hareketi on yılları bulan mücadelesi içinde kadın sorununda gerçekten büyük

ilerlemeler kaydetti. Etkin, sahici, dinamik, dirençli kadın militanlar yetiştirdi. Gerilla mücadelesi içinde olduğu kadar açık siyasal mücadele alanında kadınların etkin ve ön planda olduğu bir Kürt ulusal hareketi ile yüz yüzeyiz. Bu gerçekten anlamlı bir başarıdır ve halen Kürt hareketinin en özgün ve güçlü yanlarından biridir. Ve o bu yönelimini Marksizmin etkisine ve bu alanda devrimler deneyiminden öğrenmesini bilmeye borçludur.

Kürt hareketinin kadın sorunu alanındaki başarılarından öğrenmeliyiz. Fakat bizim alanımızın ve dolayısıyla soruna bakışımızın temelden farklı olduğu gerçeğini bir an bile unutmamalıyız. Bizim başarımızın gerçek mahiyeti, devrimci bir sınıf hareketi geliştirme çabamızın sonuçlarına bağlı olarak kendi özgünlüğü içerisinde ortaya çıkacaktır. Partinin kadın sorununa bakışta baştan itibaren güçlü bir konumu var. Partinin mevcut kadrosal bileşimi bile kendi başına bu konuda bir fikir verebilir. Saflarımızda belirgin bir kadın ağırlığı var. Kadın yoldaşlar partide gözle görülür biçimde etkin konumdadırlar.

Ama asıl başarı kendini devrimci sınıf çalışması alanında ortaya koymak durumundadır. Sınıf çalışmamızda bunun bazı anlamlı ilk örnekleri var ama henüz sınırlı. Hedef ve dolayısıyla görev, kadın sorununda parti bünyesinde sağlanan başarıyı sınıf saflarında ortaya çıkarabilmektir. Sınıf hareketi içinde başarılı örnekleri çoğaltabilmektir. Sunumu yapan yoldaşın verdiği örnekler kuşkusuz önemli ama bunlar henüz sınırlı örnekler. Farplas, Flormar türü direnişler önemli. Biz bunun iyi bir örneğini Greif Direnişi üzerinden gösterdik. Hedef, kadın sorunu ve dolayısıyla kadın işçi hareketi konusunda Greif Direnişi üzerinden ortaya çıkan türden örnekleri çoğaltabilmektir.

Yinelemiş olayım; özellikle kadın işçi ağırlıklı son dönem direnişlerinin deneyimlerini incelemeli ve bundan sonuçlar çıkarmalıyız.

Kadın hareketinde dikey ve yatay eksenler, buradan gelen yapısal farklılıklar üzerinde önemle durmalıyız. Halen feministlerin denetimindeki dikey kadın hareketi, temelde burjuva, küçük-burjuva ara katmanlara dayanıyor, dahası önderlik planında onların damgasını taşıyor.

Ama öte yandan sınıf hareketi üzerinden, emek hareketi üzerinden kendisini gösteren bir başka kadın hareketi damarı var. Son derece sağlıklı, sahici, sınıfsal açıdan homojen olmanın gücüne dayalı, kadın-erkek işçilerin birliğine, dayanışmasına, birlikte örgütlenmesine ve mücadelesine dayalı.

İki hareket arasındaki bu yapısal farklar üzerinde önemle duralım. Bu farkın gerisinde kuşkusuz sınıfsal konum ve

kimlik var. İlki sınıfsal açıdan alabildiğine heterojen, dolayısıyla yapısı gereği sınıf uzlaşmasına dayalı bir hareket. İkincisi sınıfsal eksene dayalı ve dolayısıyla sınıflar mücadelesi ekseninde gelişen bir hareket. İlki heterojen toplumsal doğası gereği düzeni aşamayan reform sınırlarında bir hareket. İkincisi sınıfsal doğası gereği nesnel açıdan düzen sınırlarını aşabilecek, potansiyel açıdan devrimci bir toplumsal zemine dayalı bir hareket.

Selin: Farplas, Flormar, Acarsoy gibi bir dizi direnişte kadın işçiler en önde. Bu işçilerin profiline baktığımızda öncelikle genç olduklarını görüyoruz. Öte yandan belirgin bir türbanlı kadın işçi gerçeği göze çarpıyor. Dinsel gericiliğini özellikle son yirmi yılda toplum bünyesinde kazandığı ağırlığın bir yansıması bu.

Ama sonuçta bu kadınlar çalışıyorlar, işçi sınıfı saflarında yer alıyorlar. Bu kategorideki işçi kadınlar çoğu durumda genel kadın eylemlerine katılmazken, fabrika ve işletmelerdeki direnişlerin ön saflarında mücadeleye katılabiliyorlar.

Türbanlı-türbansız işçi kadınların birlikteliğine pek çok işçi direnişi üzerinden tanık olduk. Dahası bu birliktelik erkek sınıf kardeşleriyle de en doğal bir biçimde yaşanıyor. Sorun şu ki, mücadele zemini zayıfladığında, zaten dinsel gericiliğin etkisinde olan bu kadınlar, yerleşim alanları üzerinden yeniden aynı gericilik tarafından kuşatılıyorlar. Alba Direnişi sonrasında bunu somut olarak yaşadık. Direnişçi kadınlar kendi yaşam alanlarına döndüklerinde, gericilik, aile ve toplum baskısı, ataerkil anlayış onları yeniden çok çabuk kuşatabiliyor.

Daha tam bir sınıf bilinci kazanamadan, örgütlülüğünü oluşturamadan direnişler sönmüldüğünde, ne yazık ki kalıcı değişimler yaşanmadan bu kadın işçiler kendi geleneksel yaşantılarına geri dönebiliyorlar. Direniş sırasında daha canlı bir ilişki ortamı varken sonrasında bu sekteye uğrayabiliyor. Mücadeleye atıldıklarında bir adım öne çıkıyorlar. İşte o zaman güçlendirebilmek, bunun için özel müdahalelerde bulunmak gerekiyor.

Bir de, kadın hareketinin genel tablosunu anlatırken atladığım bir konuda kısa bir ekleme yapmak istiyorum. Kadın hareketi feministler tarafından LGBT hareketi ile birlikte anılır oldu. Bu da aslında orta sınıf dikey kadın hareketinin git gide sorunun özünden koptuğunu gösteriyor. Bu birliktelik kendini sürekli ortak vurgular ile çağrılar yapılmasında gösteriyor. Örneğin Gece Yürüyüşü'nün çağrı görselinde LGBT bayrağına yer verilerek, belirgin bir yan yana getirme çabası var.

Bunları LGBT'lerin verdiği mücadeleyi küçümsemek için söylemiyorum. Amacım, bu çabaların kadın sorununun gerçek mahiyetinin üstünü örtmesine,

sorunu salt bir yaşam tarzı sorununa indirgenmesine dikkat çekmek. Öylesine ki, feminist hareketin temel tartışmasını neredeyse salt LGBT'lerle kurulacak ilişki belirleyebiliyor. Buradan doğru tartışmalar yürütüyorlar. Aslında mevcut düzeyi ve bakış açısını gösteriyor bu. Ama bu durumu o kadar içinden çıkılmaz bir hale getirdi ki, şimdilerde bu çıkmazdan kurtulabilmek için yeni bazı tartışmalar yürütüyorlar.

Öte yandan, İstanbul Sözleşmesi'nin iptali üzerinden kadınların kazanılmış haklarına saldırıldı. Bunlar yeni dönemde artarak devam edecek. Halen 6284 sayılı yasa gündemde. Bu saldırılar yeni boyutlar kazanacak. Bu süreçlere nasıl yaklaşmamız gerektiği konusunda açıklık yaratma ihtiyacı var.

Kadın Bürosu'nun bir yıl önceki raporunda ILO 190. Sözleşme ile ilgili tartışmaları yansıtmıştık. Bir dönem sendikaların gündemindeydi. Bizim de gündemimize girmiş oldu. Bu tarz gündemlerde nasıl tutum alacağımız, şiarlarımızı nasıl formüle edeceğimiz konusunda biraz daha tartışmamız, netliğe kavuşmamız bir ihtiyaç. Örneğin Mv yoldaş kongreye sunduğu değerlendirmede, "İstanbul Sözleşmesi uygulansın!" talebini kullanmak konusunda henüz bir açıklık sağlayamadık diyor.

ILO tartışmasını şu şekilde bağlamıştık: Tek başına ILO Sözleşmesi imzalanсын demek güdük bir talep ileri sürmektir. ILO Sözleşmesi sınırlı birtakım haklar içeriyor. Kapitalist patronlar, sorunun çözümünü beraber tartışacak bir taraf olarak görülüyor.

Biz yaptığımız tartışmalar sonucu, "ILO 190 sözleşmesi imzalanсын! Fabrikalarda, işyerlerinde şiddet, taciz ve mobbinge karşı etkin önlemler alınsın! Kadın işçilerin ağırlıkta olduğu denetim mekanizmaları kurulsun!" türünden bir formülasyon ortaya koymak yoluna gitmiştik.

6284 sayılı yasaya saldırı gündeme geldiğinde bu tartışmalar yeniden karşımıza çıkacak. Bu konuda ne diyeceğiz? 6284 uygulansın, korunsun diyecek miyiz?

Cihan: "İstanbul Sözleşmesi"nin iptali, 6284 sayılı yasanın iptali vb. üzerinden, dinci-faşist iktidar topluma kendi gerici ölçü ve değerlerini dayatıyor. Toplumsal ve kamusal yaşamı buna göre yeniden şekillendirmeye çalışıyor. Feminist çizgideki dikey kadın hareketi ise bunun karşısında uluslararası planda da elde edilmiş sınırlı bazı kazanımları savunmak yoluna gidiyor. Reformları gasp etme ya da karşı yönden koruma mücadelesi bu.

Kazanımların korunması mücadelesi elbette önem taşır. Kadınların kazanılmış hakları elbette savunulmalıdır. Ama "İs-

tanbul Sözleşmesi uygulansın!” demek, kadın hareketi için bir dönemin belirleyici mücadelesi şiarı, platformu ya da ekseriyetini olabiliyor. Bunu kabul edemeyiz. Bu darlıklara düşemeyiz. Kadın sorununun alabildiğine geniş bir alanı var. İstanbul Sözleşmesi uluslararası burjuva hukukunun kadınlara sunduğu bir kırıntıdan öte bir şey değil. Biz kadın sorununu ve buna ilişkin istemleri kurulu kapitalist düzen ve burjuva sınıf iktidarı gerçeği üzerinden temellendiririz. Devrim ve reform kapsamındaki istemlerimizi de buradan giderek formüle ederiz.

“İstanbul Sözleşmesi uygulansın!” istemini temel eksen haline getirmek, kadın hareketini en dar, en sınırlı, en güdük istemlere endekslemek demektir. Meral Akşener gibi bir faşist bozuntusunun bu sözleşmeye sahip çıkması rastlantı olmak bir yana son derece açıklayıcıdır da. Sonuçta sözkonusu olan kapitalist-emperyalist dünyanın ikiyüzlü, aldatıcı, göz boyayıcı hukuku içinde bir uluslararası sözleşmedir. Bunu yüceltmek, bununla sorunların bir ölçüde olsun çözüldüğünü, hiç değilse hafiflediğini ileri sürmek, bizim işimiz olamaz. Birakalım bunu doğası gereği burjuva sınırlar içinde hareket eden feminist ve reformist sol akımlar yapsınlar. Biz bu şiarı kullanamayız. Biz bu konuda, İstanbul Sözleşmesi’nin iptali kadınlara yönelik gerici saldırıların yeni bir adımıdır demekle yetiniriz. Ama “İstanbul Sözleşmesi uygulansın!” istemini ileri sürmeyiz, bu bizim işimiz değil. Bunu varsın uluslararası burjuva hukukunun aldatmacalarına derin anlamlar yükleyenler yapsın.

Selin: Biz kendi içinde İstanbul Sözleşmesi’ne değil fakat ona yüklenen aldatıcı ve abartılı anlama karşıyız, bu yeterince açık. Ama şöyle bir soru işareti doğabiliyor: Buna karşı gösterilen tepkilerin haklılığını ve meşruluğunu kabul ediyorsak eğer, ki buna ilişkin eylemlere katılıyoruz, o zaman neden “İstanbul Sözleşmesi uygulansın” demiyoruz sorusu sorulabiliyor.

Cihan: Kafa karışıklığı, İstanbul Sözleşmesi’ni eksen haline getirmekten çıkıyor. İstanbul Sözleşmesi’ni kaldırmak, gericilik için daha genel bir saldırının yalnızca sembolik bir bahanesidir. Sorun İstanbul Sözleşmesi’nden, onun somut içeriğinden ötedir. Tersinden de kadın hareketinin buna tepkisi, basitçe İstanbul Sözleşmesi uygulansın değil aslında. Dikey feminist kadın hareketi konuyu bu eksenden ele alarak kadına yönelik genel gericilik karşısında kendince bir savunma hattı, bir direnme hattı oluşturmaya çalışıyor. Gerçekte her iki taraf için de sorun İstanbul Sözleşmesi’nin ötesindedir.

Feminist hareketin yarattığı olur olmaz tartışmaların mümkün mertebe

dışında kalmalı, yürüttükleri her tartışmaya özel bir önem yüklemekten kaçınılmalıyız.

Biz daha çok emek hareketi içeri-sindeki daha özgün feminist unsurlarla ilgilenelim. Zira onlar dosdoğru bizim alanımızda. Çoğu sendikalar bünyesinde uzman olarak çalışan ilerici insanlar bunlar. Sınıf gerçeğini gözeterek ister istemez sorunu kadın-erkek bütünlüğü içinde ele almak durumunda kalıyorlar. Kadın ve erkeğin birlikte örgütlü olduğu bu mücadelede kadınların özgün istemlerini, sorunlarını, giderek hareketini vurgulamaya, ona ilişkin sorunları ve talepleri formüle etmeye çalışıyorlar. Bunlardan öğrenilebilecek ve yararlanılabilecek şeyler kuşkusuz var. Ama burjuva ara katmanlara dayanan ve onlarla soluk alıp veren feminist harekete mesafeli duralım. Bu sınıfsal doğası gereği ciddi yapısal zaafı barındıran bir harekettir. Meral Akşener’i “kız kardeş” olarak görecektir denli gevşek ve liberal bir ideolojik dokusu var. Bu, gerçekte kadın sorununun reformcu istemleri üzerinden gerçekleşen bir sınıf uzlaşması, giderek sınıf işbirliği platformudur.

Bugünkü güçsüzlüğümüze takılmamalıyız. Biz kadın yoldaşlarımız üzerinden bir sınıfın devrimci kadın temsilcileri aynı zamanda. Bu bakış açısıyla sesimiz feminist unsurlardan çok daha tok ve güvenli çıkabilmeli. Feminist saf-lardaki çoğu anlamsız tartışma ve çekişmelere ilgisiz kalmayı başarabilmeliyiz. Feminist hareket kurulu düzenin içinde bir harekettir, kadın sorununda reformcu sınırlardaki kararlılığına rağmen temel toplumsal sorunlarda egemen sınıf etkisine fazlasıyla açıktır, bunu da unutmamalıyız.

Burjuvazinin uluslararası çapta, ki bu İstanbul Sözleşmesi de öyledir, aldatıcı, göz boyayıcı, sınırlı düzenlemeleri var. Bir yandan da bunu teşhir etmeliyiz. Burjuva düzen altında ve özellikle burjuvazinin kendi inisiyatifi ile gündeme getirilmiş birtakım reformlar aldatmacadan başka bir şey değildir. İstanbul Sözleşmesi de bu kapsamdadır. Emekçilerin gerçek mücadelesi ile kazanılmış haklar, bu çerçevede dışı dış mücadeleyle elde edilmiş kazanımlar yapısal olarak farklıdır. Burjuvazi her toplumsal muhalefeti, onun ürünü şu veya bu hareketi ehilileştirmek, kendi kabul edilebilir sınırları içine çekmek için bin bir yola başvurmaktadır. Bunu yalnızca kadın sorununda değil her alanda, örneğin çevre, barış vb. türden sorunlarda da yapmaktadır. Çevre yıkımına ve militarizme karşı bir barış hareketi olarak doğan Alman Yeşillerinin bugünkü militarizm yanlısı ve savaş kıskırtıcısı konumuna bakınız, burjuvazinin bu alandaki başarısının düzeyini görmüş

olursunuz.

Kadın sorunu kökü tarihin derinliklerinde olan bir ezilen cins sorunu olduğu için bu konuda apayrı bir hassasiyetimiz var. Ama bu bize, bu sorundan hareketle varlık nedeni kazanan feminist hareketin gerçek sınıfsal konumunu ve sınırlarını da hiçbir biçimde unutturmamalıdır. Katı bir sınıfsal mantık var feminist tutum ve davranışlarının gerisinde. Sınıfsal olanı basitçe hiçe sayabiliyor, en azından geri plana itebiliyorlar. Lütfedip arada bazı direnişlerle dayanışma içerisine giriyorlar. Varsanız baksanız o da oradaki dikey kadın hareketindeki en ilerici kesimlerin bir tutumu olarak ortaya çıkıyor. Burjuva öğelerin işçi kadın direnişleriyle ilgilendiğini de çok zannetmiyorum.

İzleyelim, tanıyalım, yansıtalım ama tartışmasını da bilelim, karşısına alternatif koyalım. Kadın Bürosu’ndaki yoldaşlardan birinin basınımızda feministlere yönelttiği eleştiri son derece anlamlıdır. Durmadan sözde sınıf indirgemeciliğini eleştirip duruyorsunuz da, tersinden sizler de, sınıfsal olanı ve alanı tümünden gözden geçiriyor olmayasınız, diye soruyordu yoldaş. Kritik önemde açıklayıcı bir sorudur bu.

Feministlerin çoğu anlamsız tartışma konularına tutum yetiştirmeye çalışmak yerine, kendi sınıfsal konumumuz üzerinden onlara karşı etkili bir ideolojik mücadele vermeye bakalım. Bunun için de onlarla aramıza net ayırım çizgileri çekelim. Feminist hareketin karşısına kadın sorunundaki kendi devrimci sınıfsal konum ve tutumumuzla çıkalım. Onların öne çıkardığı önceliklerin karşısına kendi bakış açımızla, kendi önceliklerimizi çıkaralım. Bu bizi o harekettan koparabilir kaygısı da taşımayalım. İlk bizim için öncelikli olan, sınıf hareketi bünyesinde geliştirilmesi gereken işçi kadın hareketidir. İkinci olarak, bunda başarı sağlayabildiğimiz ölçüde, böylece feminist çizgideki genel kadın hareketiyle en sağlıklı biçimde ilişkilendirme zeminini de kazanmış olacağız.

Sezgin: Kadın Bürosu’nun özellikle belli gündemler üzerinden, 8 Mart’dır, 25 Kasım’dır vb., önemli katkıları oldu. Anlamlı bir iş de yapıyorlar. Fakat zaman zaman tek yanlılığa düşülebildiği görülüyor. Parti yayınlarına gelen yazı katkılarında da göze çarpıyor bu. Kadın sorunu ele alınırken, kadına yönelik şiddet, kadın cinayetleri gibi temalar çok belirgin bir yer tutuyor. Kadın sorununa ilişkin propaganda ve ajitasyon çalışmalarımıza da yansıyor bu tek yanlılık. Oysa AKP’nin sadece kadının cinsel kimliğine dönük saldırıları değil, aynı zamanda kadın emeğine dönük çok kapsamlı saldırılar var. Sorunun ele alınışında bu yön biraz zayıf ya da geri planda kalıyor.

Kadın Bürosu’nun bu tek yanlılığı

aşan bir bakış açısı ile hareket edebilmesi gerekiyor. Az önce yoldaşın işaret ettiği bir nokta vardı; soruna kadın emeği üzerinden de bakabilen feminist unsurlar var, onlarla ilişkilenebilir bakalım demiydi. Bunu ben de önemli ve gerekli görüyorum. Örneğin Kadın İşçi’nin bu çerçevede yaptığı birtakım çalışmalar var, bir vesileyle bunu görmüş oldum. Gerçekten de AKP iktidarı kadın emeğinin sömürsünü daha da katmerleştiren çok özel politikaları izliyor. Sendikardaki feminist kadın uzmanlar bunu çok özel bir tarzda inceliyorlar. Bizim incelememize bile gerek kalmıyor aslında. Bu yönüyle de bakarak sorunun bu yanını öne çıkararak işleyebilmemiz gerekiyor. Bizim pek çok bildirimizde, yazımızda kadın cinayetleri, kadına yönelik şiddet öne çıkıyor sürekli olarak. Kadının sınıfsal kimliğine dönük saldırılar ikinci planda kalıyor.

Aslında AKP döneminde daha çok kadın çalışmaya başladı. Ve kadın emeğine dönük saldırılar bu dönemde çok daha da boyutlanmış durumda. Taşeron sistemi, esnek çalışma, parça başı ücret uygulamaları vb.’nden en çok kadınlar etkileniyorlar. Nitekim yapılan araştırmalar da en korumasız alanlarda, en örgütsüz bir biçimde ve kayıt dışı çalıştıklarını gösteriyor. Kadın sorununu ele alırken sorunun özellikle bu yönlerine dikkat çekilememiz gerekiyor.

Cihan: Milyonlarca insan açlık sınırında çalıştırılıyor. Bunun acısını en çok kadınlar, onların içinde de kadın işçiler duyuyor. Kadın cinayetleri bu denli önemseniyor da, her gün yaşarken ölmek denilen de bir toplumsal-sınıfsal gerçeklik var. Tam da kadın sorunu olarak da kendini gösteren bir tarzda... Milyonların açlığa ve sefalete mahkûm edilmesi, bunun sonuçlarıyla en çok onların yüz yüze kalması demektir. Kadın sorununu ele alırken, bu temel önemde gerçeklik üzerine düşünmek durumundayız.

Berdan: Ben de sorunun bir başka yönüne işaret etmek istiyorum. Kadın hareketi son yıllarda önemli bir dinamizm ve ilerici bir yön taşıyor. Öte yandan, kadın hareketi ideolojik olarak orta sınıf kimliğinin de ötesinde belirgin bir burjuva ton taşıyor. Bunun yarattığı bir basınç var ve bunu hep akılda tutmak gerekiyor. Genel planda Kürt hareketinin sol üzerindeki ağırlığı ve basıncı ne ise, aynı şey kadın hareketi için de geçerli. Sadece maddi güç olarak değil, ideolojik-politik olarak da...

Emperyalis-kapitalist barbarlığa karşı devrim ve sosyalizm için 1 Mayıs'a!

İşçiler, emekçiler,

Kapitalizmin temel yasası, işçi ve emekçileri sömürerek aşırı kâr elde etmek ve sonsuz sermaye birikimidir. Dünyadaki servetin üçte ikisini, nüfusun en zengin %1'lik kesiminin elinde biriktiren bir yasadır bu. Bu akıl dışı işleyişin sonu her defasında yıkıcı ekonomik-sosyal bunalımlara, emperyalist rekabetin keskinleşmesine, hegemonya krizinin derinleşmesine ve emperyalist savaflara çıkıyor.

Nitekim günümüz dünyasında militarizm giderek yaygınlaşıyor, her yerde savaş ekonomisinin kuralları hüküm sürüyor. Resmi olarak silahlanmaya yapılan harcamalar 2022'de 2,24 trilyon dolara ulaşmış bulunuyor. Bu arada doğal kaynaklar sınırsızca yağmalanmaya devam ediyor. Doğanın dengesi geri dönüşü olmayan bir şekilde bozuluyor. İklim ve çevre krizi gerçek bir ölüm kalım sorununa dönüşmüş bulunuyor. Fatura her zamanki gibi işçi sınıfına, emekçi kitlelere, yoksul ülke halklarına kesiliyor. Kapitalist zenginliğin kaleleri sayılan Avrupa ülkelerinde dahi işçi ve emekçilere uzun çalışma saatleri, enflasyon karşısında eriyen ücretler, esnek çalışma ve tarsoñlaştırma, işsizlik ve yoksulluk, emeklilik yaşının yükseltilmesi (ömür boyu ücretli kölelik) gibi saldırılar dayatılıyor. Eğitim, sağlık, genel sosyal hizmetler giderek ulaşılmaz hale geliyor. Nüfusun ezici çoğunluğu yoğun bir gelecek güvensizliği yaşıyor.

Öte yandan direnişin ve mücadelenin önünü kesmek için pek çok Avrupa ülkesinde yıllardır demokratik hak ve özgürlüklerimiz gasp ediliyor. Emperyalist ve bölgesel savaşların yurtlarından kopardığı göçmenlere karşı düşmanlık ve ırkçılık kışkırtılıyor. Genel olarak faşist parti ve akımlar güç kazanıyor, birçok ülkede yö-

netime getiriliyor. Ahlaki, kültürel, moral çürüme giderek yaygınlaşıyor.

Tek başına silahlanmaya yaklaşık 900 milyar ayıran ABD ile onun NATO'daki ortakları bu gidişatin başlıca sorumlularıdır. ABD emperyalizmi son otuz beş yıldır emperyalist rakiplerin öne çıkmasını engellemek ve hegemonyasını korumak uğruna ülkeleri yakıp yıkmakta, bölgesel savaşları kışkırtmakta, dünyanın dört bir yanını savaş arenasına çevirmektedir. Irak, Somali, Ruanda, Yugoslavya, Afganistan, Libya, Suriye, Sudan, Mali, Yemen gibi pek çok ülke ABD ve Batılı ortaklarının çıkarları uğruna ölüm, yıkım ve kana bulandılar. Son aşamada Rusya'nın kendi emperyalist çıkarlarını korumak amaçlı saldırısıyla başlayan Ukrayna savaşı yine ABD-NATO blokunun doğrudan eseridir. ABD, Almanya, İngiltere, Fransa gibi emperyalistler aynı zamanda Siyonist İsrail'in Filistin'deki soykırım savaşının baş destekçileridir. Aynı şekilde Kürt halkına karşı kirli bir yok etme savaşı yürüten Türk sermaye devletini açık ya da dolaylı

olarak desteklemeyi sürdürmektedirler.

Emperyalist dünya burjuvazisinin, insanlığı, uygarlığı ve doğayı nereye sürüklediği bellidir. İnsanlığın önündeki en yakın tehdit, çılğınca hazırlıkları yapılan yeni bir emperyalist paylaşım savaşıdır. Bu savaşın, canlı yaşamı yeryüzünden silecek, dünyayı yaşanmaz hale getirebilecek nükleer çatışma riski taşınması bile emperyalist burjuvaziye durduramamaktadır.

İşçi ve emekçi kardeşler,

Emperyalist-kapitalist barbarlığı durdurmanın yegane yolu, işçi sınıfı ve emekçilerin, ezilen kadınların ve gençlik kitlelerinin emperyalist saldırganlığa, militarizme ve faşizme karşı militan sınıf mücadelesini yükseltmelerinden geçmektedir. Emperyalist-kapitalizmi yeryüzünden tümüyle silmek içinse sömürönlere egemenliğine son verecek, sosyalist işçi-emekçi iktidarlarını kuracak devrimler dışında bir yol, sosyalizm dışında bir seçenek yoktur. Bu, tüm emekçi ve ezilen katmanları bu hedef etrafında birleştir-

me kapasitesi taşıyan biricik sınıfın, işçi sınıfının tarihsel misyonu ve sorumluluğudur. Kapitalizmi tarihe gömmeye görevi ona aittir, en başta da onun bilinçli öncülerinin omuzlarındadır.

1 Mayıs geleneği ve mirası her şeyden önce işçi sınıfına bu gerçeği hatırlatmakta, onu ısrarla devrimci mücadele sahnesine çağırılmaktadır. Ve 1 Mayıs, işçi sınıfının tüm dünyada çıkarları ve geleceği ortak bir sınıf olduğunu, çaresiz olmadığımızı, örgütlenerek birlik haline gelmemiz gerektiğini, mücadele ve dayanışmayla kazanabileceğimizi göstermeye devam etmektedir. 1 Mayıs'ın çağırısına yanıt verelim, emperyalist-kapitalist barbarlığa karşı öfkemizi kuşanıp, devrim ve sosyalizm şiarlarımızla sokakları ve meydanları zapt edelim!

Yaşasın 1 Mayıs! Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Kahrolsun kapitalizm! Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

BİR-KAR
16 MAYIS 2024

BİR-KAR'dan dört bir yanda 1 Mayıs çağırısı

Avrupa'da sınıf devrimcileri yaklaşan 1 Mayıs eylemleri için buldukları bütün bölgelerde faaliyetlerini sürdürüyorlar.

Sınıf devrimcileri Wuppertal'da "Sömürüye, emperyalist savaflara ve faşizme karşı 1 Mayıs'a!" şiarlı BİR-KAR afişlerini şehir merkezi ile Elberfeld semtinin işlek caddelerine asarak işçi ve emekçilere ulaştırdı. Çalışma bildiri ve diğer araçlarla devam edecek.

Essen'de 1 Mayıs'a hazırlığı görünür

kılmak ve emekçileri alana çağırılmak amacıyla BİR-KAR imzalı afişler yoğun bir şekilde kullanılıyor. Kent merkezi, yürüyüş güzergahı ve emekçilerin yaşadığı semtlerde yaygın bir afiş çalışması ve bildiri dağıtımı yapıldı. "Sömürüye, emperyalist savaflara ve Faşizme karşı alanlara" şiarıyla işçi ve emekçiler birlik, daya-

nışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ı sahiplenmeye çağırılıyor.

Herne ve Bochum kentinde sınıf devrimcileri yaygın biçimde 1 Mayıs afiş çalışması gerçekleştirdi. BİR-KAR imzalı "Devrim ve Sosyalizm için 1 Mayıs'ta alanlara!" ve "Sömürüye, emperyalist savaflara ve Faşizme karşı alanlara!" iş-

arlı afişler kent merkezi ve emekçi mahallelerinde yoğun bir şekilde yapıldı.

Dortmund ve Mülheim şehirlerinde başta sanayi merkezleri olmak üzere emekçi semtlerine BİR-KAR'ın afişleri ile çağrılar sürüyor. BİR-KAR'ın "Emperyalist-kapitalist barbarlığa karşı devrim ve sosyalizm için 1 Mayıs'a" başlıklı bildiri-leri emekçilere ulaştırılıyor.

KIZIL BAYRAK / WUPPERTAL, ESSEN, HERNE, BOCHUM, DORTMUND, MÜLHEİM

Rüsselsheim'da 1 Mayıs toplantısı

Yaklaşan 1 Mayıs'a Rüsselsheim'da bildiri dağıtımı, afiş çalışması ve toplantı gibi araçlarla hazırlıklar devam ediyor. Bu çerçevede 12 Nisan Cuma günü, Rüsselsheim'da "tarihsel mirasımız 1 Mayıs" konulu bir toplantı yapıldı.

Daha evvel de benzerleri yapılan bu türden toplantılara hep ilgi duyan Gategoromet işçileri, bu sefer özel bir gündemlerinden dolayı katılmadılar. Bu da doğal olarak toplam katılıma yansdı. İki genç arkadaşın hazırladıkları sunumda ilk başta 1 Mayıs'ın tarihçesi anlatıldı. Bu anlamlı günün burjuvazi tarafından işçi sınıfına bahşedilmediğini, aksine işçi sınıfının verdiği çetin mücadeleler ve ağır bedeller pahasına koparılıp alındığı anlatıldı. 1880'li yıllarda Amerika'da Şikagolu işçilerin insanca çalışma koşulları ve 8 saatlik iş günü uğruna verdikleri militan mücadele, burjuvazinin kanlı saldırıları, katledilen onlarca işçi ve idam edilen dört işçi önderinden bize miras kaldığı belirtildi.

Ardından 1 Mayıs'ın tüm dünyada işçi bayramı olarak ilan edilmesi, Almanya ve Türkiye'deki gelişim süreçlerine değinildi. Almanya'da çok eski tarihlerden beri kutlanan 1 Mayıs'ın, Hitler faşizmi döneminde kesintiye uğradığı, ikinci dünya savaşının ardından kutlamaların yeniden başlatıldığı aktarıldı.

Son olarak Türkiye'deki 1 Mayıs'ı dünyanın öteki ülkelerinden ayıran özgün yanlarına değinildi. Başta Taksim'in 1 Mayıs alanı olarak anılması, 1 Mayıs marşı gibi özgünlüklerin olması, 1 Mayıs'ı devrimci içeriğine uygun kutlamak için Türkiye işçi sınıfının ödediği ağır bedellerden kaynağını aldığı vurgulandı. Bu çerçevede 1977 Taksim 1 Mayıs katliamı ile sonrasındaki gelişmeler üzerinde duruldu.

Sinevizayon eşliğinde yapılan sunum katılımcılar tarafından beğeniyle karşılandı, ardından dinleyicilere söz verildi.

Bu bölümde KPD'nin Yeniden İnşası için İşçi Birliği temsilcisi kısa konuşma yaptı. Alman devletinin büyük bir hızla savaşa hazırlık yaptığını vurgulayan temsilci, bu savaşın sadece dışarıda Rusya'ya karşı Ukrayna'yı veya İsrail'i desteklemek sınırında ele anlamamak gerektiğini, esas savaşın içerde işçi ve emekçilere karşı verildiğini vurguladı. Alman devletinin işçilere, öğrencilere, üniversitelere, okullara, emeklilere, sağlığımıza, kısaca toplumun tüm kesimlerine savaş açtığını belirtti.

Alman devletinin hızla toplumu militarize etme çabalarına sendika bürok-

ratlarının da pervasız bir şekilde destek verdiklerini belirterek, bir süre önce özellikle IG-Metal yöneticilerinin sermaye çevreleri ve hükümet temsilcileriyle yaptıkları ortak toplantılara dikkat çekti. Açığa çıkan kimi kirli planlara göre, gelecekte bazı işletmelerde seçilmiş kimi işçilerin "vatan savunması" adı altında silahlı eğitimden geçirilmek istendiğini, bunun masraflarının da savunma bakanlığınca karşılanmasının planlandığını belirtti.

Yine üniversitelerin savaş sanayii için araştırma yapmaya zorlanması, Alman subaylar aracılığıyla savaş propaganda-sının ana okullarına kadar sokulması gibi militarist adımları teşhir eden konuşmacı, geleceğimizi çalan bütün bu adımlara

karşı 1 Mayıs'ta alanlara çıkma ve örgütlenme çalışmalarına hız verme çağrısıyla konuşmasını bitirdi.

Söz alan bir genç katılımcı da Alman devletinin savaş, militarizm ve silahlanma alanında attığı adımlardan duyduğu kaygıyı dile getirerek, özellikle Mali, Litvanya ve dünyanın başka bölgelerine yeniden asker göndermenin anlamı üzerinde durdu.

Toplantı, başta 1 Mayıs olmak üzere, öncesinde gündeme gelecek çeşitli eylem ve etkinliklere katılım çağrısıyla sona erdi. 1 Mayıs'a hazırlık çalışmaları kapsamında 21 Nisan Pazar günü Frankfurt'ta kahvaltılı bir toplantı yapılacak.

KIZIL BAYRAK / FRANKFURT

Basel'de 1 Mayıs'a hazırlık çalışmaları

1 Mayıs çalışmaları İsviçre'nin Basel kentinde geçen aylarda başladı. Hazırlık çalışması, kimi Türkiyeli devrimci grupların yanı sıra TKİP Basel taraftarlarının da temel bileşeni olduğu, İsviçreli devrimci, ilerici ve anti-faşist grupların ağırlıklı olarak yer aldığı "Devrimci 1 Mayıs Bloku" tarafından yürütülüyor.

Devrimci 1 Mayıs Bloku, her sene olduğu gibi hazırlık çerçevesinde ilk

toplantısını yaklaşık üç ay önce yaptı. Bugüne kadar düzenli olarak toplanan platform, ortak ana pankart, ortak afiş ve bildiri konusunda anlaşarak pratik çalışmalarına başladı.

"Krizinizin yükünü taşımayacağız! Örgütlenmeye ve mücadeleye!" şiarlı

ortak bildiri ve afişler yaygın olarak kullanılmaya başladı.

Ortak çalışmanın yanı sıra TKİP taraftarları bağımsız çalışmalarını da yürütüyor. "Kapitalist barbarlığa karşı 1 Mayıs'a, sosyalizm mücadelesini büyütme" şiarlı TKİP Yurtdışı Örgütü bildi-

risinin yanı sıra, "Kapitalist barbarlığa karşı sosyalizm için 1 Mayıs'a!" şiarlı afiş çalışmasına da başlandı. Afiş çalışması ile bildirilerin posta kutularına dağıtımı önümüzdeki günlerde de devam edecek. Kentin belli bölgelerinde ortak bildiri ve afiş çalışmaları da sürdürülecek. 1 Mayıs'a hazırlık çerçevesinde kimi etkinlikler de öngörülüyor.

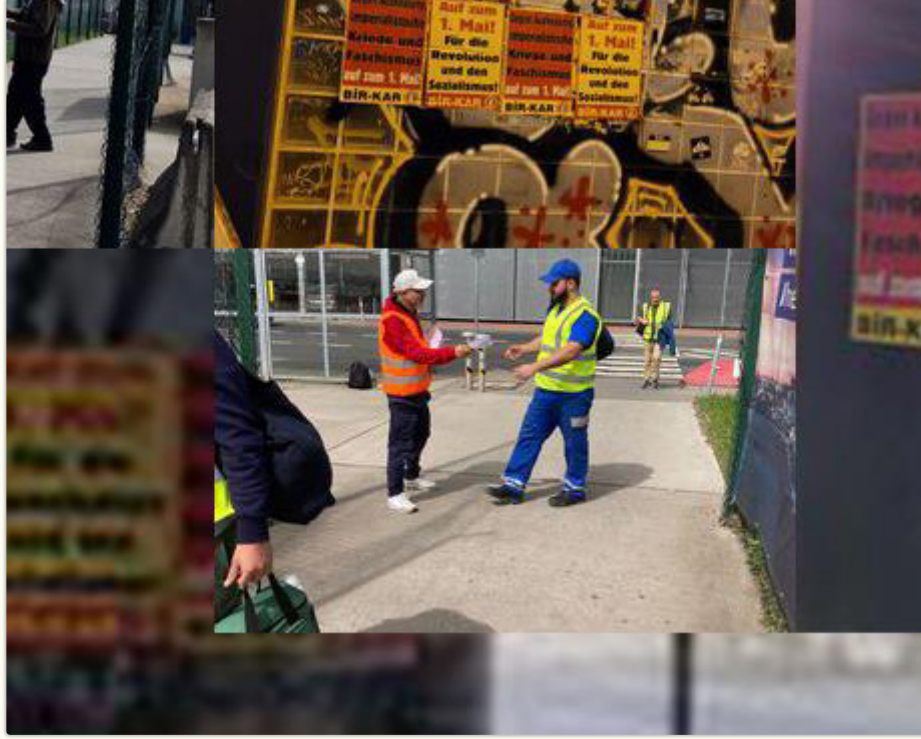
KIZIL BAYRAK / BASEL

Frankfurt'ta 1 Mayıs hazırlıkları

1 Mayıs'a sayılı günler kalırken, Frankfurt ve çevresinde çeşitli işletmelerde bildiri dağıtımı, toplantılar ve afiş gibi araçlarla yapılan çalışmalar da aralıksız devam ediyor.

Bu çerçevede Gategourmet ve Havaalanı çalışanlarına yönelik bildiri dağıtımı gerçekleştirildi. Sözlü ajitasyon eşliğinde yapılan dağıtımlarda işçilere, gittikçe artan militarist politikalar ve silahlanma yarışının emekçileri yoksullaştırdığı hatırlatıldı ve yaygınlaşan baskılara karşı 1 Mayıs'ta alanlara çıkma çağrısı yapıldı. Bildiri dağıtımı ve ajitasyon işçiler tarafından ilgiyle karşılandı.

Bir-Kar'ın, "Sömürüye, savaşa ve faşizme karşı 1 Mayıs'a!" ve "Devrim ve sosyalizm için 1 Mayıs'ta alanlara!" şiarlı 1 Mayıs afişleri Frankfurt, Rüsselsheim, Raunheim ve Haavaalanı gibi seçilmiş alanlarda hedefli olarak yapılmaya başlandı. Yaygın afişleme çalışması önümüzdeki günlerde de devam edecek. Kuşkusuz Almanya gibi sosyal olarak nispeten durgun bir toplumda sadece afiş ve bildiri gibi araçlarla işçi ve emekçileri 1 Mayıs alanlarına taşımak kolay değil. Fakat krizin ve savaş politikalarının gün geçtikçe yoksullaştırdığı, buna paralel olarak hak ve özgürlüklerin gittikçe kısıtlandığı koşullarda işçi ve emekçilerin mücadeleye, propaganda ve örgütlenmeye

her zamankinden daha açık oldukları bir gerçek. Dahası bu yönlü çabaların her zamankinden daha fazla karşılık bulacağı bir dönemden geçtiğimiz bilinciyle hareket etmek önem taşıyor. Bütün bunlar bir yana, Alman emperyalizmi Ukrayna ve Gazze'deki insan kırımına ve savaş suçlarına (politik ve askeri olarak) doğrudan ve en çok destek veren devletle-

rin başında geliyor. Fakat bu kadarı ona yetmiyor. AB'nin en güçlü ülkesi olarak o, dünya çapındaki emperyalist paylaşım kavgasından daha büyük bir pay alma hesaplarıyla daha büyük bir rol oynamak istiyor.

Bu amaçla askeri ve militarist anlamda ardı ardına, son derece pervasız adımlar atıyor. Silahlanmaya ayırdığı devasa

bütçeler emekçileri gittikçe yoksulluğa iterken, savaş baronları ile silah tekellerinin kasaları dolup taşıyor. İki dünya savaşına sahne ve aynı zamanda sebep olan Alman emperyalizmi, yeniden ve büyük bir hızla, bir kez daha barbarlaşabileceğinin örneklerini sergiliyor. Gerçekte yoğun acılar yaşamış Alman toplumunu bir kez daha savaş suçuna ortak etmek için yoğun bir çaba sarf ediyor. Önüne çıkan her fırsatı bu amaçla kullanmakla yetinmeyip, her türden yalan, manüplasyon, dezenformasyon ve sansüre baş vurarak toplumu sersemletmeye de çalışıyor. Sabah akşam, hiçbir gerçekliği bulunmayan, "Rusya Almanya'ya sadırarak" yalanını tekrarlanıp duruyorlar. Yine zorunlu askerlik planı, Orduda reform, Üniversite ve okullarda savaş propagandası, sendika bürokrasisi üzerinden işçileri de savaş suçuna ortak etme çabası, Filistin yanlısı gösteri ve etkinliklerin yasaklanması gibi adımların tümü, toplumu kendi kirli planlarına ortak etmeye yönelik çabalar dır.

Gidişat bu yönde iken 1 Mayıs vesilesiyle işçi sınıfı ile emekçileri savaşa, sosyal yıkıma ve gittikçe yükselen faşizm tehlikesine karşı uyarıp mücadeleye çağırarak günün en önemli, ertelenemez devrimci görevlerinden biridir.

KIZIL BAYRAK / FRANKFURT

Sudan'da "unutulmuş savaş"ın dehşet tablosu

Nisan 2023'te başlayan iç savaşın sona ereceğine dair bir veri bulunmuyor. Bu ise felaketin daha da büyüme ihtimalinin yüksek olduğunu gösteriyor.

Sudan'daki felaketin sorumluları sadece savaşan taraflar değil, aynı zamanda onların uluslararası destekçileridir. Norveç, İngiltere ve ABD gibi devletlerin yanı sıra, Avrupa Birliği'nin de yıkımından sorumlu olduğu Sudan'da Birleşmiş Milletlere göre çatışmalarda şu ana kadar 12 binden fazla kişi öldürüldü. İç savaş dolaylı yerinden edilen on milyon kişiden 1,7 milyonu diğer ülkelere kaçtı. Bunların neredeyse yüzde 70'i komşu Çad ve Güney Sudan'a sığındı. Mısır'a, Arap ülkelerine veya Avrupa'ya gidebilenler ise çoğunlukla orta sınıfa mensup kişiler. Yerinden edildiği için durumu

daha da kötüleşen yoksul insanlar ise Darfur veya Güney Sudan'daki mülteci kamplarında mahsur kalmış durumda.

Şubat ayının sonlarında BM İnsan Hakları Yüksek Komiseri, her iki tarafın da hastaneler, marketler ve mülteci kampları gibi sivil tesislere ayırım gözetmeden gerçekleştirilen saldırılar dahil olmak üzere savaş suçları işlediğini bildirdi. Komisere göre Darfur'da da cinayetler ve cinsel şiddet artıyor, insan hakları ihlalleri sıradanlaşan günlük uygulamalar haline geliyor.

Savaşın her iki tarafın da yoğun nüfuslu bölgelere yönelik saldırılarda ağır silahlar kullanması ve bombardıman yapması nedeniyle önemli su, sanitasyon, eğitim ve sağlık tesisleri büyük ölçüde tahrip edildi. Bu durum özellikle

savaşın ilk günlerinde altyapı ve konutların ağır hasar gördüğü başkent Hartum için geçerli.

Savaşın tarafların ateşi altında sıkışan sivil halk arasında açlık yayılıyor. Altyapının tahrip olması nedeniyle çoğu kişi artık kendi geçimini sağlayamıyor. Çatışmalar artık tarımsal üretimi de büyük ölçüde durma noktasına getirdi ve savaşın her iki taraf da insani yardım malzemelerine erişimi engelliyor. BM, Sudan Sağlık Bakanlığı ve çeşitli sivil toplum kuruluşlarının verilerine dayanarak önümüzdeki aylarda yaklaşık 230 bin kişinin açlıktan ölebileceği konusunda uyarıyor, ancak dikkate alan yok. Çatışmalara bir çözüm bulunmaması durumunda ülkede kıtlığın baş göstereceği ifade ediliyor. Bu dehşet tablosunun sorumluluğu ise çatışmaları başlatıp sürdüren iki militarist güç ve onların arkasındaki emperyalistlerdir.

Sudan'da bir yıl önce askeri darbeye yönetime gelen General Abdel-Fattah Burhan yönetimindeki ordu ile General Muhammed Hamdan Dagalo komutasındaki paramiliter Hızlı Destek Güçleri (RSF) arasında başlayan savaş, birinci yılını geride bıraktı. İç savaş ülkede devasa bir insani ve maddi yıkıma yol açtı. Şu anda gezegendeki en büyük mülteci krizinin Sudan'da yaşandığı belirtiliyor. Bunun yanı sıra, Sudanlılar aynı zamanda dünyanın en büyük açlık kriziyle de yüz yüze bulunuyor.

Uluslararası Göç Örgütü'ne (IOM) göre, Sudan'daki çatışmalar nedeniyle on milyondan fazla insan yerinden edildi. Dünya Gıda Programı ise dünyanın en büyük açlık krizi konusunda uyarıda bulunuyor. BM'ye göre, ateşkesin kısa sürede sağlanamaması halinde 25 milyona yakın insan açlık tehlikesiyle karşı karşıya kalacak. Tüm bunlara rağmen 15

Ortadoğu'da bölgesel savaş manevraları

A. Vedat Ceylan

İran, uluslararası uyarılara rağmen İsrail'e 300'den fazla İHA ve füzeyle saldırı düzenledi. Füze ve İHA'ların bir kısmı hedeflerine ulaşmadan ABD, İngiltere ve İsrail ortaklığı ile etkisiz hale getirildi. Buna karşın birçok kentte bulunan İsrail askeri hedeflerinin vurulduğu da gelen haberler arasında. Bu, İran'ın İsrail'e yönelik kendi topraklarından yaptığı ilk doğrudan saldırıydı.

Tahran yönetimi, İsrail'in 1 Nisan'da Suriye'nin başkenti Şam'daki İran konsoloslukuna düzenlediği saldırıya karşılık verileceğini ilan etmişti. Yani saldırı bekleniyordu.

ABD, İran'ın tepkisinin "ölçülü" olması için diplomatik mesai yapmış, bölge ülkeleri üzerinden İran'ın tepkisini ölçmeye çalışmıştı.

GÖRÜNÜRDE "DEVASA", SONUÇTA "ÖLÇÜLÜ"

İsrail özellikle Gazze savaşından bu yana İran'ı savaşın içine çekmek için çeşitli hamleler yapmıştı. Bunun ABD'yi de doğrudan savaşa çekeceğini hesaplayan siyonistler, 1 Nisan saldırısını düzenleyerek, İran'ı savaşa dahil olmaya mecbur ettiler.

Ancak İran hemen öfkeyle hareket etmedi. Tehditlerini art arda sıralasa da iki hafta boyunca verilecek cevabı ölçtü biçti. Bu sürede karşılık bekleyen siyonist rejimin yaşadığı gerilim ve tedirginliği ise memnuniyetle izledi.

Cevap vermemek olmazdı. Sadece dış kamuoyuna karşı değil, iç kamuoyu ve dinamikleri de Molla rejimini buna zorluyordu.

Sonuçta İran tehditlerini yerine getirerek 13 Nisan'da gece boyunca insansız hava araçları ve balistik füzelerle İsrail'deki askeri hedeflere saldırılar düzenledi. İsrail ve ABD İHA'ların iki saat içinde hedeflerine ulaşacağını duyurdu ve saldırıyı en az hasarla atlatmak için önlemler aldı.

İsrail'de birçok yerde hava alarmları yükseltildi. Sirenler çalmaya başladı ve peş peşe patlama sesleri duyuldu.

İsrail ordusuna göre İran, 300'den fazla insansız hava aracı ve füze ateşledi. İsrail'in çeşitli yerlerinde roket alarmları verildi. Orduya göre güney, Ölü Deniz, Büyük Kudüs bölgesi ve ülkenin kuzeyi gibi bölgelerde uyarı sirenleri çaldı.

Ordu sözcüsü Daniel Hagari, füzelerin ve insansız hava araçlarının "büyük çoğunluğunun düşürüldüğünü" iddia etti. Oysa İsrail'den yansıyan görüntüler çok sayıda İHA ve füzenin hedefine ulaştığını gösterdi. İsrail'in "demir kubbe"sine, ABD ve İngiliz emperyalistlerinin yardımlarına rağmen işgalci siyonist ordusunun farklı kentlerde bulunan birçok hedefinin vurulduğu yönünde iddialar da var.

LÜBNAN VE YEMEN'DEN DE İRAN'LA EŞ ZAMANLI HAVA SALDIRILARI

İsrail'e insansız hava araçlarının yanı sıra onlarca karadan karaya füze de ateşlendi. Gece boyunca İsrail'de 700'den fazla kez alarm sirenlerinin çaldığı bildirildi.

İran saldırısıyla eş zamanlı olarak Lübnan'dan da İsrail'e saldırı düzenlendi. Hizbullah güçleri, İsrail işgali altındaki Golan Tepeleri'ne roket saldırısı düzenledi. Husiler liderliğindeki Sana hükümetine bağlı Yemen ordusu da eş zamanlı olarak İsrail'e İHA'larla saldırı gerçekleştirdi. Irak'taki direniş grupları da saldırıya katıldılar.

İran, İsrail'in Gazze'deki savaş suçlarına ve soykırımına tepki gösteren ülkelerin başında geliyor. Yemen'deki Husi Hareketi, Iraklı direniş grupları ve Lübnan'daki Hizbullah Hareketi de İran'ın desteği ile bu soykırım ve savaşa başından beri fiili tepki gösteriyorlar.

İRAN DEVRİM MUHAFIZLARI'NDAN "CEZA" AÇIKLAMASI

Saldırının başlamasından sonra İsrail'in yanı sıra Lübnan, Ürdün ve Irak hava sahalarını kapattı. Suriye, muhtemelen İsrail'in İran'a bağlı güçlere yönelik karşı

saldırıları öngörerek Şam çevresinde ve çeşitli askeri üslerde hava savunma sistemlerini devreye soktu. Mısır'da da hava savunması devreye alındı.

Diplomatik misyonlar uluslararası anlaşmalara göre saldırılardan muaf olsa da çete devleti siyonist İsrail, 1 Nisan'da İran'ın Şam'daki temsilciliğine hava saldırısı düzenlemiş ve ikisi Devrim Muhafızı komutanı olmak üzere toplam 13 kişiyi öldürmüştü. Tahran hükümeti, İsrail'in bu "kural tanımaz" saldırısına misilleme yapılacağını açıklamıştı.

İran devlet televizyonu 13 Nisan gecesi, Devrim Muhafızlarının "Gerçek Vaat Operasyonu, İsrail suçlarına verilen cezanın bir parçasıdır" diyerek, saldırıların devam edip etmeyeceği konusunda açık kapı bırakmıştı. Ancak ilerleyen saatlerde İran Devlet Haber Ajansı İRNA, saldırının sonuçlandığını duyurdu.

BİDEN'DAN İSRİL'E "SARSILMAZ" DESTEK SÖZÜ

Saldırının ardından İsrail Başbakanı Binyamin Netanyahu Savaş Kabinesi'ni topladı. Daha sonra, güvenlik işlerinden sorumlu ekibiyle acil bir toplantı yapan Joe Biden ile telefonla görüştü. ABD Başkanı İsrail'e "sarsılmaz" destek sözü verdi. İsrail basınında çıkan bazı haberlere göre siyonist rejimden „önemli bir misilleme" bekleniyor. Kimi haberlere göre ise, Biden yönetimi, "fevri karşılık" vermemesi konusunda Netanyahu'yu uyardı. Biden, 14 Nisan'da "İran'ın küstah saldırısına ortak diplomatik tepkiyi koordine etmek için G7 liderlerini bir araya getireceğini" duyurdu.

Biden'in "diplomatik tepkiyi koordine etmek" için harekete geçmesi, en azından şimdilik savaşı yayma eğiliminde ol-

madığına işaret ediyor.

BM GÜVENLİK KONSEYİ TOPLANACAK

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin yaşanan gelişmeleri tartışmak için toplanacağı bildirildi. İsrail, BM'yi "İran'ı bu ciddi ihlallerden dolayı kınamaya ve İran Devrim Muhafızlarını terör örgütü olarak tanımlamaya" çağırdı. Oysa siyonist rejim, BM'nin Filistin'le ilgili aldığı hiçbir karara uymamıştır. ABD ile batılı emperyalistlerin himayesinde olan İsrail, BM'ye karşı her zaman küstahça ve küçümseyici tutumlar almıştır. Büyükelçiliği bombalayarak da BM Sözleşmesi'ni ayaklar altına alanlar, şimdi utanmadan BM'den istekte bulunuyorlar.

Konuyla ilgili açıklama yapan BM Genel Sekreteri António Guterres, "Bölge genelinde yıkıcı bir gerginliğin gerçek riskinden derin endişe duyduğunu" söyledi.

İran her ne kadar "devasa" bir saldırıyla İsrail'e cevap vermiş olsa da "ölçülü" sonuçları itibarı ile gerginlik hala "yönetilebilir" görünüyor.

Zira, ABD emperyalizmi Biden'ın ağzından her ne kadar kendini "İsrail'in savunmasına adanmış" açıklasa da Savunma Bakanı Austin'in "İran'la bir savaş istemiyoruz" açıklaması, ABD'nin burada şimdilik bölgesel bir savaş istemediğine işaret ediyor. Çünkü bölgesel bir savaş, ABD'nin esas hedefi olan Çin'in daha da güçlenmesine ve Rusya'nın Ukrayna'da başarısına yol açabilir. Bu ise ABD'nin planlarını altüst edebilir.

Tehlike yine de geçmiş değil. Bölgede savaş manevraları devam ediyor. Çete devleti siyonist İsrail ve savaş kabinesinin yapacağı bir "çılgınlık" bütün hesapları altüst edebilir, ateş bölgeye yayılabilir.

İran Devrim Muhafızları siyonist İsrail'i vurdu

E. Bahri

Son yıllarda İsrail'in Suriye'de İranlıları hedef alan sayısız saldırısı yaşandı. Ancak siyonistlerin 1 Nisan'da İran'ın Şam'daki konsolosluğunu vurması küstahlığın doruğu olmuştu. Zira saldırı hem uluslararası yasa ve kuralların çiğnenmesi hem de İran'a savaş ilanı niteliğindedi.

Önceki saldırılara farklı yöntem ve araçlarla yanıt veren İran'ın, konsolosluk saldırısına doğrudan İsrail'i vurarak yanıt vermesi kaçınılmaz hale geldi. İki haftadır bu konu konuşuldu, tartışıldı, birçok spekülasyon yapıldı. Oysa İran siyonist rejimin Şam'daki saldırıyı yaptığını pişman olacağını ilk günden ilan etmişti. İran söylediğini yaptı. Gece yarısı İran Devrim Muhafızları İsrail'deki askeri hedeflere kapsamlı ve yoğun bir saldırı başlattı. İsrail'in övüldüğü "demir kubbe" füze kalkanının çok da işe yaramadığı görüldü. Zira ABD'nin yardımına rağmen işgalci ordunun farklı kentlerde bulunan hedefleri vuruldu. Saldırıda yüzlerce İHA, 110 balistik füze ile onlarca Kruz füzesi kullanıldığı ve çok sayıda askeri noktanın vurulduğu bildirildi. 7 Ekim'den beri Gazze'de soykırım yapan İsrail, ilk defa bu kapsamda bir saldırıya maruz kaldı. İran'ın, konsolosluğu bombalayan İsrail uçaklarının kalktığı hava üssünü tamamen tahrip ettiği bildirildi. Bu saldırı, bölgedeki savaşta yeni bir aşamaya girildiğine işaret ediyor.

DEVİRİM MUHAFAZLARI: MEŞRU MÜDAFAA HAKKIMIZI KULLANDIK

Devrim Muhafızları Ordusu tarafından yapılan açıklamada İsrail'in İran'ın Şam'daki konsolosluğuna yönelik saldırısına karşılık, İran'ın, Birleşmiş Milletler (BM) Sözleşmesi'nin 51. maddesi uyarınca meşru müdafaa hakkı çerçevesinde İsrail'in işgali altında bulunan topraklardaki askeri hedeflere saldırı başlattığı belirtildi.

"İran, haklarını güvence altına almak ve saldırganı cezalandırmak amacıyla siyonist terör ordusunun işgal altındaki topraklarda bulunan önemli askeri hedeflerine saldırarak, stratejik istihbarat yeteneklerini, füzelerini ve insansız hava araçlarını başarıyla vurup imha etti" ifadelerinin yer aldığı açıklamada, ABD'ye yönelik şu ifadeler de yer aldı:

"Terörist Amerikan hükümeti, İran'ın

çıkartlarına zarar verecek herhangi bir destek ve katılımının, İran Silahlı Kuvvetlerinin kararlı ve pişman edici tepkisiyle sonuçlanacağı konusunda uyarıldı."

"İSRAİL KARŞILIK VERİRSE YANIT ANI VE SERT OLACAKTIR"

Saatlerce süren saldırı üzerine İsrail'deki savaş kabinesinin toplandığı açıklandı. Siyonist medya İran'a verilecek karşılığın bu kabine tarafından kararlaştırılacağını belirtti. İsrail medyasına göre, Biden yönetimi Netanyahu'ya saldırıyı sineye çekmesini ve karşılık vermemesini tavsiye etti. Siyonist rejim tarihinin en derin açmazıyla karşı karşıya kalmış görünüyor. Zira karşılık vermesi de vermesi de sorunlar yaratacaktır.

İran yönetimi ise olası bir karşılığa ani, sert ve etkili karşılık vereceğini açıkladı. İran, bölge ülkelerini İsrail'e hava ya da kara sahalalarını açmama konusunda da uyardı. İran Savunma Bakanı Muhammed Rıza Aştiyani, İsrail'in İran'a saldırması için hava ve kara sahasını açan ülkelere kararlılıkla cevap verileceğini belirtti.

"İsrail'in İran'a saldırması için hava ve kara sahasını açan ülkeler, kararlı cevabımızı alacaktır" ifadesini kullanan Aştiyani, İran'ın siyonist rejimle çatışmada stratejik bir adım attığına işaret ediyor.

SIYONİST SAVAŞ ÇETESİNE SERT UYARI

İran'ın İsrail'e doğrudan saldırı düzen-

lemekten kaçınacağı yönünde yapılan spekülasyonlar boşa düştü. Saldırı, Tel Aviv'deki soykırımcı savaş çetesine yapılmış sert bir uyarı oldu. İran, bölgesel bir savaşa girmekten kaçınsa da "kırmızı çizgileri"nin aşılması durumunda buna sessiz kalmayacağı mesajını verdi. Bu ise çatışmada yeni bir eşik anlamına geliyor. Zira daha önce siyonist rejime karşı direniş Filistin, Lübnan, Yemen, Irak, Suriye gibi alanlarda verilirdi. İran İsrail'e karşı direnen güçlere açık destek vermekle birlikte savaşa doğrudan girmekten kaçınıyordu.

İran saldırısı, işgalci İsrail ordusuna verilmiş sert bir uyarı olarak değerlendiriliyor. Bundan sonra saldırılara hızlı ve sert yanıtların doğrudan İran'dan verileceği mesajı verildi. Bu gelişme, İran'ın bölgesel savaşı tercih ettiği anlamına gelmiyor. Ancak bundan sonra İsrail saldırılarına karşılık vermekten kaçınılmayacağı mesajı hem Tel Aviv'e hem Washington'a verilmiş oldu.

BATILI EMPERYALİSTLERDEN TİKSİNTİ VERİCİ RİYAKARLIK GÖSTERİSİ

Gazze'de soykırım yapan İsrail'i kınamak bir yana onunla suç ortaklığı yapan ABD ile batılı emperyalistler, koro halinde İran'ı kınama açıklamaları yaptı. Gazze'de işlenen soykırım suçuna ortak olarak insani ve ahlaki yönden tam bir çöküş içinde olduklarını göstermişlerdi. Savunma hakkını kullanan İran'ı anında kınamaları ise iki yüzlülük konusunda iyice laçkalaştıklarını gösterdi.

Riyakarlık gösterisi yapan batılı emperyalistler, İran'ın İsrail'e karşılık vermesinin BM Sözleşmesi'ne uygun olduğunu biliyorlar.

Herhangi bir emperyalist ülkenin konsolosluk binası vurulmuş olsaydı, ortalığı velveleye verirlerdi. Oysa onlar, soykırımcı İsrail'e destek verirken, maruz kaldığı saldırıya yanıt verdi diye İran'ı kınıyorlar.

SIYONİSTLER BM'Yİ HATIRLADI

Siyonist rejim tarihi boyunca BM'nin aldığı hiçbir karara uymamıştır. BM'nin Filistin'le ilgili aldığı yüzlerce kararı, bir paçavra gibi buruşturup çöpe atmıştır. Oysa şimdi birden BM diye bir kurum olduğunu hatırladı. İsrail'in Birleşmiş Milletler (BM) Daimi Temsilcisi, İran'ın İsrail'e yönelik hava saldırılarını görüşmek üzere BM Güvenlik Konseyini (BMGK) acil toplantıya çağırıldıklarını belirtti.

İran'ın İsrail'e yönelik saldırılarının kesin şekilde kınamasını talep eden siyonistler, BM'nin İran Devrim Muhafızları Ordusunu terör örgütü ilan etmesini de talep etti. Güvenlik Konseyi'nin, İsrail'in çağırısından bağımsız olarak gelişmeleri tartışmak üzere toplanacağı açıklandı. Ancak bu, İsrail'in talep ettiği yönde kararların alınacağı anlamına gelmiyor.

SAVAŞIN SEYRİNİ ABD EMPERYALİZMİNİN TUTUMU BELİRLEYECEK

ABD'nin Afganistan, Irak, Libya, Ye-

men ve Suriye'ye karşı organize ettiği savaşlar emperyalistler arası hegemonya çatışması bağlamında bir tür "ön hazırlık" olarak planlanmıştır. Ülkelerin yıkılıp yıkılmasına, milyonlarca kişinin hayatına mal olmasına, on milyonları yerinden yurdundan etmesine rağmen ABD hedeflerine ulaşamadı. Filistinli direnişçilerin 7 Ekim saldırısı bahane edilerek Gazze'de başlatılan soykırım, bu savaşlar serinin son halkası oldu. Gazze'deki soykırım, İsrail'in olduğu kadar ABD'nin de savaşıdır.

Biden yönetimi baştan beri çatışmayı Gazze ile sınırlı tutmaya çalıştı. Bölgeye askeri yığınak yaptı, tehditler savurdu, yoğun bir diplomatik çaba harcadı. Tüm bunlara rağmen hedefine ulaşamadı. Gazze ile dayanışma kapsamında Lübnan, Yemen ve Irak'taki güçler savaşa belli sınırlarda da olsa dahil oldular. Bir zamanların dünya jandarması bunları siyeye çekmek zorunda kaldı.

7 Ekim ve sonrası gelişmeler İsrail'e hakim olan siyonist savaş çetesini açmazlara düşürdü. Hem güç dengelerinin değiştiği belirginleşti hem Gazze'deki soykırımdan dolayı ırkçı-siyonizm dünya nezdinde teşhir oldu. Bu açmazdan çıkışın, ABD'nin işgalci İsrail'e karşı direnen güçlere saldırmasıyla sağlanabileceğini var sayan bir politika izlemeye başladı. Ancak hegemonya savaşında ABD Çin'e odaklanmak istediği için böyle bir savaşa girmekten kaçındı. İsrail'in Gazze'ye saldırısı, Biden yönetiminin Ukrayna'yı bir kenara bırakmasına neden olmuş, bu ise Rusya'yı rahatlatan sonuçlar yaratmıştı.

Siyonist çetenin İran konsolosluğunu bombalaması da ABD'yi savaşa çekme planının bir parçasıydı. Zira böyle bir saldırının İran'ı doğrudan savaşa dahil olmak zorunda bırakacağı biliniyordu. Nitekim öyle oldu ve bir bakıma İsrail ilk hedefine ulaştı. Ancak burada kritik gelişme bundan sonra nelerin olacağına bağlıdır.

Siyonist savaş çetesinin Washington'daki şefleri, "şimdi savaşın tam zamanı" diye açıklamalar yapmaya başladı. Ancak yansıyan ilk resmi tepkiler, Biden yönetiminin savaşa girmeye çok hevesli olmadığı izlenimi veriyor. Siyonist medyaya göre ABD Netanyahu'ya İran'a yanıt vermemesini istedi. Biden yönetiminin yeni bir oldu/bitti yaratmaması için Netanyahu'yu uyardığı söyleniyor.

ABD'nin savaşa girmeme kararını hemen değiştirmesi beklenmiyor. Nitekim yanıt verilmemesi yönünde uyarılar yapıldığı yönündeki haberler, bu durumda bir değişiklik olmadığına işaret ediyor. Yine de siyonist çetenin doğrudan İran'a saldırı düzenleyerek fiili bir durum yaratması ihtimal dışı değildir. Böylece riskli, farklı olasılıklara açık kritik bir süreç başlamış oldu.

İsrail İran'a mı saldırdı

E. Bahri

ABD medyasında gece saatlerinde İsrail'in İran'a saldırdığına dair haberler yayınlandı. Haberlerde bu saldırının İran'ın 14 Nisan'ı 15 Nisan'a bağlayan gece İsrail'e yaptığı saldırıya karşılık olarak gerçekleştirildiği ifade edildi. Saldırıda İran'ın orta bölgelerinde bulunan İsfahan kentindeki Havalimanı ile bir askeri üssün hedef alındığı söylendi.

Siyonist rejim tarafından saldırıya dair herhangi bir açıklama yapılmadı. Ancak siyonist medya saldırıyı İsrail'in yaptığını yazdı. İran yönetimi ise, İsfahan'da küçük ve kısa menzilli üç İHA tarafından saldırı girişiminde bulunulduğunu ancak saldırının hava savunma sistemi tarafından engellendiğini açıkladı. İran yönetimine göre önlenen saldırı girişiminin ülke içinden yapılmış olma ihtimali var. Bu saldırı girişiminin arkasında İsrail'in olmasının kanıtlanması durumunda ise buna karşılık verileceği belirtildi.

14 Nisan'da bir ilki gerçekleştirerek İsrail'e saldırı düzenleyen Tahran yönetimi, siyonist rejimin karşılık vermesi durumunda, anında ve daha sert bir karşılık verileceğini ilan etmişti. İran'ın karşılık vermemesi, ortada ciddi bir saldırı olmadığını gösteriyor. Saldırının, İran tarafından "güvenlik sorunu" kapsamında

değerlendirildiği belirtiliyor.

Siyonist çetenin "savaş histerisi" geçecek mi?

Emperyalistler himayesindeki siyonist rejim, 1973'ten bu yana bir tür "dokunulmazlık" kazanmıştı. 14 Nisan'da bu "zırh" emperyalist korumaya rağmen delindi. Bu, olağan koşullarda siyonist savaş aygıtının sessizlikle geçiştireceği bir olay değil. Nitekim yansıyan haberler, bölgede bir savaş başlatmak istemeyen ABD'nin siyonist şefleri İran'a ciddi bir karşılık vermemeleri konusunda net bir şekilde uyardıklarına işaret ediyor.

İran'ın saldırısının yıkıcı etkilerini ancak ABD, İngiliz ve Fransız emperyalistlerinin desteği ile sınırlandırabilen İsrail, tek başına savaşa girebilecek durumda değil. Nitekim İsfahan'da yapılan saldırının "İsrail İran'a karşılık verdi" kapsamında olmadığı kısa sürede ortaya çıktı. Bundan dolayı haberin ilk verilisinde kullanılan başlıklar değiştirildi.

Yaklaşık aynı saatlerde Suriye ve Irak'ta da bazı hedeflere saldırı düzenlendi. Bu arada IŞİD'in Suriye'de aynı zamanlama içinde vahşi bir katliam yapması da tesadüf gibi görünmüyor. Siyonist savaş çetesini hem kendi histerisini kısmen de olsa hafifletmek hem iç ka-

muoyuna "İran'a karşılık verdik" mesajı vermek için bu saldırıları gerçekleştirmiş görünüyor. Suriye'ye dönük küstahça saldırılar yıllardan beri devam ediyor. İsfahan'da ve Irak'ta belli noktaların aynı anda İHA'larla hedef alınması ve IŞİD'in katliam yapması üzerinden servis edilen "İran'a karşılık verildi" propagandasının İsrailileri ne kadar rahatlatacağı ise belli değil.

Binyamin Netanyahu'nun başını çektiği siyonist savaş çetesini için İHA'larla yapılan saldırılarının çok bir önemi yok. Onların istediği, İran'a karşı ABD'nin katılacağı bir savaş başlatmaktır. Ancak gelişmeler Biden yönetiminin en azından şimdilik buna onay vermediğini gösteriyor. Kendilerini frenlemekte zorlansalar da siyonist şeflerin uyarıları göz ardı edemedikleri görülüyor. Tabi bu, siyonistlerin fırsat bulduklarında saldırmayacakları anlamına gelmiyor. Ancak her koşulda ABD'nin korumasına, silahlarına, finansmanına bağımlı oldukları için bir açmaz da düşmüş görünüyorlar. Bu açmaz, riski ortadan kaldırmaya da en azından şimdilik çatışmaların daha da şiddetlenmesini sınırlıyor.

Gazze'de soykırımın altıncı ayında “modern” barbarlık

Gazze'deki soykırım savaşının altıncı ayı geride kalırken 1,5 milyon insanın sığındığı Refah kentine hava saldırılarını aralıksız sürdüren siyonist rejim, kente yönelik kara saldırısı başlatacağı yönünde tehditler de savuruyor. İsrail'deki dinci-faşist rejimin şefi Binyamin Netanyahu, sosyal medya hesabından yaptığı paylaşımında, “Bu olacak, bir tarih var” ifadelerini kullanarak Refah'a kara saldırısı düzenlemek için tarih belirlediklerini ilan etti.

Soykırımın ilk altı ayında çoğunluğu çocuklardan oluşan 33 binden fazla kişi katledildi. Kayıplar eklendiğinde gerçek sayının 40 binin üzerinde olduğu tahmin ediliyor. Yaralananların sayısı ise 75.815 kişi. Yani altı ayda Gazze nüfusunun yüzde 5,45'i öldürüldü, yaralandı ya da kayboldu. Türkiye gibi bir ülkenin nüfusuyla kıyaslandığında bu 4,5 milyondan fazla insan demektir. Soykırım savaşının altıncı ayını doldurduğu pazar günü World Central Kitchen'ın kurucusu Jose Andres'in yaptığı açıklamada söylediği gibi; “İsrail “insanlığa karşı bir savaş yürütüyor.”

7 Ekim'i bahane eden siyonist rejim Gazze halkına karşı yıllar önce hazırladığı soykırım savaşı planını uygulamaya koydu. İsrail Savunma Bakanı Yoav Gallant 9 Ekim'de şu açıklamayı yapmıştı:

“Biz insansı hayvanlarla savaşıyoruz ve buna göre hareket ediyoruz. Gazze Şeridi'nin tamamen kuşatılması emrini verdim. Elektrik olmayacak, yiyecek olmayacak, yakıt olmayacak...”

Dört gün sonra İsrail Cumhurbaşkanı Isaac Herzog, “Orada sorumlu olan bütün bir ulustur. Sivillerin farkında olmadığı, müdahil olmadığı söylemi doğru değil... Omurgalarını kırana kadar savaşacağız” diyerek soykırım korosuna katılmıştı. Diğer bir siyonist şef ise, “Gazze'ye nükleer bomba atalım” diye açıklama yaptı. Görüldüğü üzere siyonist şefler soykırım suçu işleme hazırlıklarını çoktan tamamlamışlardı.

İsrail soykırım planını uygulamaya başladıktan sonra, defalarca çatışmanın müzakere yoluyla çözülmesine karşı çıkan ABD Başkanı Joe Biden, 9 Kasım 2023'te ateşkesin “mümkün olmadığını” söylemişti. ABD senato çoğunluk şefi Charles Schumer, İsrail'in savaş suçları işlemeye başlamasından bir-kaç gün

sonra Washington'da soykırım yanlısı bir mitingde yaptığı konuşmada “Sizinleyiz... İhtiyacınız olan yardımı sağlayana kadar rahat etmeyeceğiz” diyerek ırkçı-siyonistlerle tam bir suç ortaklığı içinde olduklarını beyan etmişti.

Netanyahu hükümetinin Gazze halkını istediği gibi aç bırakması, öldürmesi ve işkence etmesi için İsrail'e hem silah hem finans hem diplomatik koruma sağlayan Biden yönetiminin “sivillerin korunması”, üzerine laflar etmesi tiksinti verici bir riyakarlıktır. Soykırımı durdurması için siyonist rejime baskı yaptığının dair medyada yer alan haberler ise dezenformasyon amaçlı sahtekarlıktan başka bir şey değildir. Zira Biden yönetimi İsrail'e silah sevkiyatını kestiği anda soykırım savaşı da durur.

2023 yılında İsrail'e yapılan silah sevkiyatını on kat artıran Alman emperyalizminin Dışişleri Bakanı Annalena Baerbock ise “İsrail'e koşulsuz destek verdiklerini” defalarca tekrarladı. “Yeşil” kılıklı Baerbock, soykırımcı siyonistlere yaltakçılığı öyle bir noktaya vardırdı ki, Avrupa Parlamentosu'nda ateşkes konusunun görüşülmesine bile tahammül etmemişti. Vurgulamak gerekiyor ki İsrail, ABD-Almanya ikilisi başta olmak üzere batılı emperyalistlerin sağladığı silah/mühimmat ve mali/siyasi destek sayesinde Gazze'de soykırımı devam edebilmektedir. Silah akışı durdurulsa İsrail soykırımı sürdüremez.

Bu arada din bezirganı Saray rejimi de en az batıdaki efendileri kadar bütün insani/ahlaki değer yargılarını ayaklar

altında çiğnedi. “Filistinli kardeşlerimiz” demagojisiyle soykırımcı İsrail devletiyle sürdürdükleri kanlı ticareti perdelemeye çalıştılar. Soykırım savaşına karşı yapılan protestoları polis zorbalığıyla susturmayla çalışan AKP-MHP rejimi, seçim hezimetine ek olarak İsrail'e savaş malzemeleri taşıdığını ortaya koyan belgeler medyada yayınlanınca, suçunu itiraf etmek zorunda kaldı. İsrail'e yapılan ticarete güya “kısıtlama” koyan saray rejimi, 7 Ekim'den bu yana siyonist ordunun ihtiyaçlarını karşılayan onlarca ürünü İsrail'e taşıdıklarını itiraf etti. Ticari kısıtlama sadece 54 ürünü kapsayacak, oysa işgali İsrail ordusunun kullandığı yüzlerce farklı ürün var. Yani işin özünde çok da bir değişiklik yok. “Yerli/milli” saray rejimi İsrail'e suç ortaklığına devam edecek.

Emperyalizme, Savaşa ve Çevresel Yıkıma Karşı Uluslararası Birleşik Cephe'nin web toplantısına katılan Filistinli Dr. Maryam Abu Dakka, Kapitalist-emperyalist devletlerin desteyi ile Gazze'deki trajik durumu şu şekilde anlattı: “Ekim 2023'ten bu yana çoğu kadın ve çocuk olmak üzere 33.000 kişi İsrail ordusu tarafından öldürüldü, 73.000 kişi yaralandı, on bin çocuk bir ya da iki uzvunu kaybetti, 80.000 kişi hepatitten muzdarip, tüm klinikler ve sağlık merkezleri İsrail tarafından yok edildiği için neredeyse hiçbir tedavi mevcut değil. İlaç yok, temiz su yok ve neredeyse yiyecek hiçbir şey yok, çünkü İsrail neredeyse hiçbir yardım teslimatına izin vermiyor ve bun-

ları askeri saldırılara maruz bırakıyor. Son olarak, bir yardım kuruluşunun yedi çalışanı İsrail askerleri tarafından kasten öldürüldü. Bir kıtlık başladı ve çocuklar şimdiden toplu halde ölüyorlar. Korku hikayeleri uzayıp gidebilir. Gazze'deki Filistinlilerin kasıtlı olarak öldürüldüğünü, geçim kaynaklarının ve çevrenin yıllarca yok edildiğini söylemek gerekir. Bu bir soykırımdır.”

İsrail'e “Serbest Ticaret Anlaşması” Necmettin Erbakan başkanlığındaki hükümet tarafından TBMM'de imzalandığında siyonist rejimle yıllık ticaret hacmi 500 milyon dolar civarındaydı. Erbakan ve hükümeti siyonist rejimle su, askeri eğitim, istihbarat anlaşmalarını da içeren 20 gizli anlaşma imzalayarak, Ortadoğu'da İsrail için adeta bir nefes borusu açmıştı.

Erbakan yetiştirmesi Tayyip Erdoğan'ın 2002'de siyonist lobinin de desteğini alarak iktidara taşınmasından sonra İsrail'e ticarete patlama yaşandı. İsrail'e “iki Taraflı Ekonomik Karma Komisyonu” kuran Erdoğan rejimi siyonistlerle ticareti adım adım 5 milyar doların üzerine çıkarttı. Erdoğan'da hocası Erbakan gibi kamuoyu nezdinde İsrail aleyhine atıp-tutarak tarihin tanık olduğu en büyük riyakarlık gösterilerinden birine imza atarak bugünlere geldi.

İsrail devletiyle kurdukları kirli/kanlı ilişkilerin tarihsel sorumluluğunu taşıyanlar soykırım vahşeti altıncı ayını geride bıraktıktan sonra 54 ürüne “ticari kısıtlama” getirilmesini, tam bir utanmazlıkla “başarı” diye sunuyorlar. Oysa bu dinci-ırkçı rejim, parçası olduğu kapitalist-emperyalist dünya sistemiyle birlikte Gazze soykırımın önde gelen suç ortaklarından biridir.

Hükümetlerin yasaklarına, polisin gaz ve coplarına, mahkemelerin yağdırdığı cezalara rağmen Filistin halkıyla dayanışma eylemlerinden geri adım atmayan dünya halklarının gücü, Biden ve Erdoğan gibi savaş suçlularını sahtekarca da olsa ateşkes üzerine laflar etmeye mecbur bıraktı. Kapitalist barbarlığın ortak suçu olan soykırım da emekçilerin Filistin halkı ve direnişiyle enternasyonal dayanışmayı daha da güçlendirmesiyle durdurulabilir.

NATO'nun 75. yıl kutlamaları ve Rusya ile "temas"

A. Serhat

3-4 Nisan 2024 tarihlerinde Belçika'nın başkenti Brüksel'de bir araya gelen NATO'ya üye ülkelerin Dışişleri Bakanları, her yanından kan ve irin akan bu örgütün 75. yıldönümünü kutladılar. Sahneye çıkan savaş aygıtının şefi Jens Stoltenberg, bir kez daha Rusya'ya tehditler savurdu ve 32 üye ülkeye "Ukrayna'ya askeri yardımın koordine edilmesi ve daha fazla sorumluluk almaları" çağrısında bulundu.

ABD'de Trump'ın tekrardan başkanlık koltuğuna oturması halinde Ukrayna'ya sağlanan ekonomik ve askeri "yardımların" azaltılması ya da askıya alınmasını önlemek amacıyla bir ön mutabakat oluşturulmak istendi. Çünkü İsrail'in Gazze'de yaptığı soykırım saldırısını finanse eden ABD, son aylarda Ukrayna'yı ikinci plana attı. Trump'ın kazanması halinde, Ukrayna savaşının tüm yükünün diğer üye ülkelere yıkılmasından kaygı duyuluyor. Buna karşın ön mutabakat sağlanamadı.

İkinci yılını geride bırakan savaşın yarattığı yıkım, yorgunluk, Ukrayna ordusunun cephelerde tutunamıyor olması ve yaşadığı demoralizasyon ile savaşı mevcut haliyle devam ettirebilmek kolay görünmüyor. Buna ilaveten Ukrayna halkının başına musallat edilmiş Zelenski ve şürekasının yerlerde sürünen toplumsal desteği ve giderek büyüme eğilimi gösteren savaş karşıtı muhalefet batılı emperyalistlerin handikaplarını ve korkularını arttırıyor. Cepheye asker toplamakta zorlanan Ukrayna ordusunun mayıs veya haziran aylarında Rus ordusunun başlatması muhtemel kapsamlı bir saldırısı karşısında tutunması mümkün görünmüyor. İki yıldır batılı emperyalistlerin sınırsız desteğini alan Ukrayna ordusu istisnasız bütün cephelerde şimdiden patır patır dökülüyor. Son iki hafta içinde Rus ordusunun doğu cephesinin bütün bir lojistiğini sağlayan Charkiv, Kupjansk, Tschassiw Jar ve Pokrowsk gibi kentleri kuşatmaya dönük hamleleri, "Zelenski sevenler Kulübü'nün şeflerini derin bir endişeye gark etmiş görünüyor. Çünkü bu yerleşim alanlarından bir ya da ikisinin düşmesi Rus ordusunu Dinyaper nehrine ulaştıracak. Dinyaper nehrine ulaşmış Rus ordusu ise ele geçirdiği böl-

gelerin savunma hattını çok daha ileri den kurma şansına sahip olacaktır.

Rus ordusunun stratejik olarak büyük bir anlam biçilen Charkiv'e 40 km yakınlığı belirtiliyor. Kenti kuşatması halinde savaştaki dengeleri büyük ölçüde değiştirecek ve Rusya'nın zafer kazanma ihtimalini yükseltecektir. Yine Ukrayna ordusunun bütün gücüyle savunmaya çalıştığı Wuhledar ve Tschassiw kentleri büyük ihtimalle beklenen saldırı karşısında daha fazla tutunamayarak beyaz bayrağı çekecektir. Ne var ki Ukrayna'nın yenilgisi kendi yenilgileri anlamına geleceği için Batılı emperyalist güçler verili durumu kabul etmek istemiyor ve her ne pahasına olursa olsun savaşı uzatmak istiyorlar. Rusya'ya geri adım atılmadan (bunun mümkün olmadığı görüldü) ya da onun dengesini bozacak birtakım işler çevirmeden masaya oturmak daha doğrusu Ukrayna'yı masaya oturtmak istemiyorlar.

İki yıllık savaşın derinleşen faturası ve askeri açıdan yaşanan başarısızlıklar "Zelenski sevenler Kulübünü" yeni arayışlara girmek durumunda bıraktı. Doğu cephesinden gelen kötü haberlerle sarsılan Batılı emperyalist güçler sıcak bir ça-

tışmada birebir taraf olmaktansa NATO müdahalesini gerektirebilecek bir oldu bitti yaratmayı tercih ediyorlar. İttifak içinde beklenen mutabakat oluşmadığından bunu açıktan yapamıyorlar. Alman emperyalizmi ise Ukrayna'ya Taurus raketleri ve Patriot savunma sistemlerinin verilmesi için çırpınıp dururken, İngiltere ile Fransa da asker konuşlandırma, savaş uçakları gönderme arayışı içindeler.

Rus ordusunun ilerlemesini durdurmak ve hatta burnunu sürtmek için Ukrayna'nın çöküşü pahasına da olsa savaşı sürdürmek istediklerini artık gizlemiyor batılı emperyalistler. Tam da bu ihtiyacın ürünü olarak emperyalist güçler NATO karargahında 100 Milyar dolara varan beş yıllık bir askeri "yardım" paketi üzerinde mutabakat sağlamaya çalıştı. Savaş kundakçısı Stoltenberg, "Ukrayna'da durumun bilinenin de ötesinde zorlu olduğunu ve uzun vadeli bir desteğe ihtiyaç duyulduğunu" söyleyerek savaşı uzun vadeye yaymak istediklerinin ipuçlarını veriyor. Lakin yakın döneme kadar NATO'nun bu savaşa dahil olamayacağını tekrarlama gereği duyanlar bugün savaşı yıllara yayabilmek için işin içine doğrudan girmeyi bile tartışıyorlar.

Görüldüğü kadarıyla 100 milyar dolarlık bütçenin ortaklara nasıl pay edile-

ceği tartışılmış. Ne var ki basına yansıdığı kadarıyla savaş aygıtının bazı üyeleri bunu şaşkınlıkla karşılamış ve reddetmişler. Aykırı seslerin yükselmesinin büyük bir tedirginlik yarattığı, bunu önlemek için ülkelerin mutabakata zorlandıkları, Macaristan Dışişleri Bakanı Peter Szijjarto'nun yaptığı açıklamadan anlaşılıyor.

"NATO'nun bir savunma örgütü olduğunu ve Macaristan'ın NATO'yu bir saldırı ittifakına dönüştürecek her türlü öneriyi reddedeceğini zira bu savaşın ne Macaristan'ın ne de NATO'nun savaşı olduğunu" ifade eden Szijjarto'nun sözleri, aygıt içinde ciddi anlaşmazlıklar olduğuna işaret ediyor. Bu arada Avusturya, Slovenya ve el altından Fransa gibi ülkeler de 100 milyar dolarlık fona itiraz etmişler. Bu hacimde bir harcamanın "Avrupa Birliği Ordusu" fikrini zayıflatacağı hatta ortadan kaldıracağı kaygısını dile getirmişler. Bundan dolayı temennilerle dolu bir açıklama ile yetinip, nihai karar temmuz ayında yapılacak olan liderler zirvesine bıraktıkları anlaşılıyor. Bu tablo, Ukrayna savaşı üzerinden bir anda kader birliği yapmış gibi görünen batılı emperyalist güçler arasındaki ilişkilerin önemli çelişkiler taşıdığına işaret etmektedir.

Brüksel'deki görüşmelere damga vuran bir başka gelişme ise Asya-Pasifik ülkeleri Japonya, Güney Kore, Yeni Zelanda ve Avusturalya'nın NATO'ya üyeliklerinin gündeme getirilmiş olmasıdır. Çin'le hesaplaşmanın yarattığı ihtiyacın bir ürünü olarak bu gündemin oluşturulduğunu söylemek için müneccim olmak gerekmiyor. ABD'nin yakın dönemde Japonya ve Güney Kore ile yaptığı askeri tatbikatın paralelinde böylesi kışkırtıcı bir gündemin oluşturulması tesadüf olmasa gerek. ABD'nin bütün hazırlık ve provokasyonları, Asya-Pasifik'te Çin'le hesaplaşma planına göre yapılıyor.

Günümüz dünyasının en temel çelişkilerinden biri olarak emperyalist güçler arasındaki rekabet ve çatışmalar deyim uygunsuz ayyuka çıkmış bulunuyor. Aynı kampın bileşenleri kabul edilen güçler arasında dahi "görünmez ellerin" gizli ajandaları bir anda hortlayıp birbirinden rol çalmaya çalışabiliyorlar. Marx'ın deyişiyle "görüntü gerçeği yansıtmamaktır". Dolayısıyla bugünün görüntüsüne

aldanıp yarının gerçeğini iskalamamak gerekir.

Emperyalist güçler arasındaki çatışmaların kimi ne yana savuracağını kuşkusuz zaman gösterecek. Unutmamak gerekir ki tarihin tekerleği de sadece düz ovada dönmeyecektir. Lakin uluslararası güç ilişkileri, ABD emperyalizminin prizmasından görünen ya da öyle görünmesi istenen süreçleri çok aşmıştır. Sahneye çıkan yeni emperyalist ve alt emperyal aktörler, ihtiyaç hasıl olduğunda şimdi ABD'nin arkasında dizilseler de koşullar değiştiğinde onu çelmelemekten de geri durmayabiliyorlar. Ukrayna savaşının yarattığı emtiaya erişimdeki fiyat istikrarsızlığı aynı kampın ortaklarını türlü dalaverele çevirmek durumunda bırakmış, ancak Rus petrolü ve enerjisine ulaşmalarına engel olamamıştır. Bir yandan Rus ekonomisini çökertmek için ambargo bir yandan ikinci ya da üçüncü ülkeler üzerinden sınırsız ticaret...

Sadece iki yılda Rusya'ya karşı uygulanan ambargolar kapitalist-emperyalist dünya ekonomisini derinden sarsmakla kalmamış onun işleyiş mantığını da darbelemiştir. Avrupalı emperyalist güçlerden her birinin Rusya ile olan milyar dolarlık ticaret hacmi ABD'nin yarattığı basınçla yok olma noktasına gelmekle kalmamış, ortaya çıkardığı sonuçlar itibarıyla de bu ülkelerin ekonomisine büyük zararlar vermiştir.

Bu aynı güçlerin daha büyük bir Çin pazarını elden çıkarmak durumunda kalması ise bir Bumerang gibi dönüp kendilerini vuracaktır. Ukrayna savaşının yarattığı ekonomik ve siyasi istikrarsızlığı daha toparlayamadan misliyle bir yıkımla karşı karşıya kalabilirler. Dünya ekonomisi içindeki payı üzerinden bakıldığında Çin'le arasında büyük bir fark bulunan Rusya'nın son bir yıl içinde uluslararası ticari ilişkilerde ulusal para birimi kullanılması Dolar'ın egemenliğini tartışmalı hale getirmeye yetmiştir. Asya-Pasifik'e yapılacak bir müdahalenin hem askeri hem ekonomik açıdan yaratacağı kayıplar ise, Ukrayna üzerinden her şeye rağmen tarafların kontrollü götürmeye çalıştığı çatışmaya benzemez ve benzemeyecektir. Bu aynı senaryonun pasifikte dünya kapitalist ekonomi sistemi için vazgeçilmez olan Çin pazarına uygulanması halinde ise nelerin olabileceğini düşünmek dahi zor.

Emperyalistler arası çelişkilerin dönemin iktisadi ve siyasal ruhunu belirlediği bir tarihsel evrede işçi ve emekçi yığınların örgütsüzlüğü, mazlum halkların önderliğine çökmüş basiretsiz, öngörüsüz ve gerici akımlar halen günümüz dünyasının en büyük talihsizliğini oluşturmaktadır.

“Geleceğin Bundeswehr”i nasıl olmalı?

A. Vedat Ceylan

Almanya Savunma Bakanı Boris Pistorius yılın başından buyana yaptığı açıklamalarda, “Almanya'nın nükleer güç Rusya ile doğrudan bir savaşa hazırlanması gerektiği” nakaratını tekrarlayıp duruyor. Histerik açıklamalar yapan Pistorius, “Önümüzdeki üç-beş yılı silahlanmaya ve Almanya'yı yeniden 'savaşa hazır' hale getirmek için yoğun bir şekilde kullanmalıyız” diyor.

SPD'li savaş bakanı Pistorius göre, “Avrupa'da savaş olabileceği düşüncesine alışmak ve ona göre hazırlık yapmak” gerekiyor.

Almanya Savunma Bakanlığı “Bundeswehr'in (Alman ordusu) geleceği nasıl olmalı” adlı 34 sayfalık bir rapor yayınladı.

Raporda savaş kundakçısı Pistorius, “savaşa hazır bir Bundeswehr istediğini” söylüyor ve “bunun neden gerekli olduğunu” militarist zihniyetine göre gerekçelendiriyor.

Bundeswehr'in “savaşa hazır” hale getirilmesi için oluşturulan “Proje Grubu”, savaş aygıtının nasıl yeniden düzenlenebileceğine dair ilk önerilerini sundu.

Konuyu masaya yatıran proje grubu, “Geleceğin Bundeswehr'i” başlığı altında sıraladığı temel önerileri savaş bakanına sundu. Ana başlık şöyle formüle edilmiş: “Caydırabilmek için savaşa hazır olun!”

YENİ SİBER GÜÇ

Basına sunulan belgede, Bundeswehr'in “savaş yeteneği gereksinimlerini” karşılamak için ne yapılması gerektiğine dair bir dizi öneri sıralanıyor.

İlk önerilerden biri, “silahlı kuvvetlerin rolü güçlendirilmelidir.” Bu söylemi herhangi bir ülkede duyabileceğimiz için önemsemeyebiliriz. Ancak söz konusu

olan iki dünya savaşını başlatan Alman sermayesinin vurucu gücü Bundeswehr olunca, daha çok önem atfetmek gerekiyor.

Devamında, “Gelecekte silahlı kuvvetlerin ordu, hava kuvvetleri ve donanmaya ek olarak dördüncü bir kolunun, yani ‘siber ve bilgi alanının’ olması gerektiği” vurgulanıyor ve “Almanya çeşitli aktörlerin hibrit saldırılarına maruz kaldığında, Bundeswehr bu saldırılara daha etkili tepki verebilmelidir” deniliyor.

TÜM OPERASYONLARIN MERKEZİ KONTROLÜ

Gelecekte “Bundeswehr'in operasyonel komuta komutunun tek bir merkezden” yönetileceği belirtiliyor. Bu, Bundeswehr'in yurtiçi ve yurtdışındaki tüm operasyonlarının tek merkezden kontrol edileceği anlamına geliyor.

Raporun “Merkezi önlemler ve mesajlar” başlıklı bölümünde ise şunlar söyleniyor:

“Bundeswehr bir bütün olarak acil durumlarda acil hareket kabiliyetine sahip olmalıdır. Güç her zaman tehditlere karşı hazırlıklı olmalıdır.”

Mevcut askeri raporun arka planı dikate alındığında bu açıklamalar, emperyalist saldırganlık ve savaş bağlamında önem taşıyor. “Savunma Komiseri” Eva Högel, ilerlemenin “yönetilebilir” olduğunu söylüyor, ancak “zorunlu askerlik yönetilebilirliğin olmazsa olmazı” görüşünü de ortaya atıyor.

“Proje Grubu”nun önerileri arasında “Personel yetiştirme yeteneğini kontrol etmek için” bir koordinasyon ofisinin oluşturulması da var.

Bu ofis, “acil durumlarda” zorunlu çağrılarla kolaylıkla uygulayabilecek şekilde konumlandırılacak.

İSVEÇ MODELİ

Pistorius, zorunlu askerlik hizmetinin yeniden başlatılması halinde İsveç modelini takip etmek istediklerini söylüyor.

İsveç modeli, tüm genç kadın ve erkeklerin zorunlu şekilde askere alınabilmesine imkan tanıyor.

Önümüzdeki süreçte savaş bakanı Pistorius'un Proje Grubu Bundeswehr'i savaşa hazır hale getirmek için, alıştırma alıştırma yeni önerilerle gündemde olma-ya devam edecek.

Bir savaş ve iç savaş örgütü olan NATO'nun kuruluşunun 75. yıldönümünde Alman savaş bakanı Pistorius ve onu güden gücün Bundeswehr'i “savaşa hazır” hale getirmek için harcadığı mesaiye bakıldığında, Berlin'i militarist bir histerinin kasıp kavurduğu izlenimi veren bir tablo görülüyor.

Bu hazırlıkların bir parçası olarak, 5 bin muharip Alman askerinin Litvanya'da kalıcı olarak konuşlandırılması için hazırlık yapılırken, ilk öncü müfrezinin şimdiden Litvanya'ya gönderildiği bildirildi.

Almanya, “Geleceğin Bundeswehr'i” belgesi ile Rusya'yı bir kez daha “baş düşman” olarak ilan ediyor.

“Rusya gibi devletlerin uluslararası hukuk düzenini ayaklar altına alan saldırılarına kararlılıkla karşı çıkmak için, Bundeswehr savaşa hazır hale gelmeli” denilerek, savaş kısırtıcılığına toplumsal destek devşirmeye çalışıyorlar. Oysa Rusya'ya Ukrayna üzerinden savaş ilan kendileridir.

İki dünya savaşında insanlığa karşı ağır suçlar işleyen Alman sermayesinin vurucu gücü Bundeswehr, bir kez daha uğursuz rolünü oynamak için yeniden tahkim ediliyor.

ABD-Japonya-Filipinler zirvesi

A. Engin Yılmaz

Emperyalist hegemonya krizi yeni bir paylaşım savaşını tetikleyecek biçimde derinleşiyor. Hegemonya mücadelesinde Asya-Pasifik, kriz coğrafyası olarak öne çıkan bölgelerden biridir. Halihazırda dünyanın en büyük iki temel gücü olan ABD ile Çin'in uluslararası egemenlik için mücadele ettiği bu bölgede, ABD ve müttefikleri gerilimi sürekli olarak tırmandıran provakatif adımlar atıyor.

1950'li yıllardan beri Asya-Pasifik'e hakim olan ABD'nin durumu, 21. yüzyılın başında sarsılmaya başladı. Çin'in dünyanın en büyük ekonomisi olma yolundaki yükselişi ve siyasi, askeri, teknolojik açıdan bölgede ve dünyada güç dengesini değiştirecek konuma yükselmesi, Washington'da alarm zillerinin çalmasına neden oldu. Dolayısıyla ABD, hegemonyasını sürdürmek ve Çin'i kontrol altına almak için provokatif girişimleri ve saldırganlığı sistematik olarak tırmandırıyor.

11 Nisan'da gerçekleştirilen ABD-Japonya-Filipinler üçlü zirvesi Asya-Pasifik'te atılan son provokatif adım oldu. ABD Başkanı Joe Biden, Japonya Başbakanı Fumio Kishida, Filipinler Devlet Başkanı Ferdinand Marcos Jr, 11 Nisan'da Washington'da "ilk üçlü zirve" için bir araya geldi. Savaş kışkırtıcısı bu üç lider, üç ülke arasındaki savunma ve ekonomik ilişkileri güçlendirmek istiyor. Beyaz Saray'a göre, "Görüşmeler derin tarihi dostluk bağlarına, sağlam ve büyüyen ekonomik ilişkilere, (...) özgür ve açık bir Hint-Pasifik için ortak bir vizyona dayanan 'üçlü ortaklığı' ilerletecek."

Zirve, Güney Çin Denizi'nde ABD'nin gerilimi artırdığı bir dönemde Biden'in çağrısıyla gerçekleştirildi. Zirve'nin "herhangi bir ülkeyi hedef almadığı" idda edilse de bunun "Çin'i kuşatma stratejisi" kapsamında atılan bir adım olduğu kimse için sır değil. Nitekim savaş kundakçısı üçlünün Washington'da buluşmasından kısa bir süre önce Güney Çin Denizi'nde (Avustralya'nın da katıldığı) ortak askeri tatbikatlar düzenlenmişti.

Hegemonya krizinin ve artan jeopolitik gerilimlerin dünyayı "tarihi bir dönüm noktasına" getirdiği, emperyalist şefler tarafından da sık sık tekrarlanıyor. Zirve öncesinde bir mülakat veren Fumio Kishida şunları söylüyor:

"Ukrayna'daki Rus saldırganlığına, Orta Doğu'da devam eden duruma ve Doğu Asya'daki gelişmelere tanık olduğumuzda, tarihi bir dönüm noktasıyla karşı karşıyayız. Bu nedenle Japonya savunma yeteneklerini temelden güçlendirmeye karar verdi ve biz de Japonya'nın bu cephelerdeki güvenlik politikasında büyük değişiklikler yaptık."

"Pasifist Japonya" adına konuşan Kishida, ABD ile kurduğu ittifakı güvenlik sorunlarının büyümesiyle izah ediyor. Oysa dünya için "güvenlik sorunları", olası bir savaşa hazırlık için yapılan bu tür ittifaklarla daha derinleştiriliyor.

ABD Kongresi'nin her iki kanadına da hitap eden Kishida, "ABD'nin liderliği esastır. Güçlendirilmiş ABD-Japonya ittifakının kapsamı sadece bölgesel değil küreseldir. ABD desteği olmasaydı, Moskova'nın saldırısı altında Ukrayna'nın umutlarının çökmesi ne kadar sürer? ABD'nin varlığı olmasaydı Hint-Pasifik'in daha sert gerçeklerle yüzleşmesi ne kadar sürer?" ifadelerini kullandı, ancak "ABD'nin uluslararası düzeni neredeyse tek başına koruyan bir ülke olmaktan yorulduğunu anladığını" da eklemek durumunda kaldı.

Üç savaş kundakçısı toplantıyı "tarihi" olarak nitelendirdi ve kaba bir riyakarlıkla ittifakın "Asya-Pasifik bölgesinde barış ve demokrasinin temeli olduğunu" iddia ettiler. "Kurallara dayalı uluslararası düzene sarsılmaz bir bağlılık" ilan ettiler. Oysa Biden, Gazze'deki soykırımın bir numaralı suçlusunu olarak zirveyi yönetti.

Japonya ile ortaklığı "Asya-Pasifik'teki stratejinin merkezi unsuru" olarak gören ABD, zirveyi iki ülkenin ittifakını "modernleşirmesi" için tarihi bir fırsat olarak tanımladı. Ne de olsa aralarındaki "güvenlik anlaşması" uyarınca halen Japonya topraklarında 54 bin Amerikan askeri

bulunuyor. Her iki ülke de Kuzey Kore'nin silah testleri, Rusya ile gelişen ilişkiler ve Çin'in Güney Çin Denizi ve Tayvan'daki "saldırganlığı" gibi başlıklara odaklanıyor. Dolayısıyla "Japonya'nın küresel ve bölgesel güvenlikteki profilini yükselten" Kishida ABD için daha kullanışlı hale geliyor.

"Güney Çin Denizi'ndeki Filipin uçaklarına, gemilerine veya kuvvetlerine yapılacak herhangi bir saldırı, karşılıklı savunma anlaşmasını harekete geçirecektir" tehditleri savuran ABD emperyalizmi, Çin'e karşı hegemonya savaşında kullanabileceği aparat sayısını arttırmaya çalışıyor.

Asya-Pasifik'te "mini NATO" girişimi Washington'da düzenlenen ortak zirvenin, Çin'e karşı atılan saldırgan bir adım olduğuna kuşku yok. Çin Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Mao Ning zirveyi, "Gerginliği körükleyen ve artıran, diğer ülkelerin stratejik güvenliğine ve çıkarlarına zarar veren bir girişim" olarak mahkum etti ve "Bazı ülkeler, Çin'in egemenlik ve haklarını ihlal ederek, denizde provokasyonlar yaparak, bölge dışı ülkelere destek aramaya devam ediyor. Bölge dışındaki bazı ülkeler ise ateşi körüklemeyi sürdürüyor" sözleriyle ABD ile müttefiklerini suçladı.

Çin Ulusal Savunma Bakanlığı sözcüsü Kıdemli Albay Wu Qian ise, "Bölge dışı bir ülke, güçlerini göstermek için sık sık Güney Çin Denizi'ne askeri gemiler ve uçaklar gönderiyor, Çin'e karşı 'küçük klikler' oluşturmak için müttefiklerini bir araya getiriyor ve hatta Çin'i tehdit ediyor" diyerek bu eylemlerin provakatif ve son derece tehlikeli olduğuna dikkat çekti. Bu arada kimi analistler de üçlü zirveyi, "ABD'yi Asya-Pasifik'te mini bir NATO kurma hedefine bir adım daha yaklaştıran 'Çin karşıtı bir toplantı' olarak nitelendirdi.

Zirvenin ardından Beyaz Saray tara-

fından yayınlanan ortak açıklamada, üç ülke Çin'i Güney Çin Denizi'nde "tehlikeli ve saldırgan davranışlar" sergilemekle suçladı ve "ciddi endişelerini" dile getirdiler. Oysa Tayvan üzerinden geliştirdikleri provokatif tutumlarını birkez daha yinelediler.

Ortak açıklamaya göre; "Üç ülke 2025 yılında Japonya çevresinde bir denizcilik eğitim faaliyeti yürütmeyi planlanıyor. Gelecek üç yıl içinde sahil güvenlik güçlerinin birlikte çalışabilmesi için Hint-Pasifik'te denizde üçlü bir tatbikat ve diğer denizcilik faaliyetleri de yürütmeyi hedefliyor. Quad, AUKUS ve ABD-Japonya-Güney Kore üçlüsünün Hint-Pasifik bölgesini destekleme çabalarını memnuniyetle karşıyorlar."

Ayrıca Biden, "İttifakımızdaki en önemli ilerleme" olarak tanımladığı "savunma ve istihbarat bağlarını güçlendirmeye yönelik 70 kadar yeni işbirliği anlaşmasının imzalandığını" belirtti ve "ABD, Japonya ve Avustralya'yı birbirine bağlayan hava, füze ve savunma mimarisi sistemi oluşturulacağını" duyurdu.

Son dönemde, "Biden yönetiminin, Japonya ve Filipinler ile üçlü askeri ittifakı derinleştirerek, Quad, AUKUS ve ABD-Japonya-Güney Kore üçlü ittifakı oluşturarak Asya-Pasifik'te geliştirmeye çalıştığı çok taraflı işbirliği ile mini bir Asya-Pasifik NATO'su kurma yolunda ilerlediğini" iddia eden değerlendirmeler daha sık yapılmaya başlandı.

Süreci yakından takip eden ve buna karşı hazırlık yapan Çin yönetimi ise, ABD'nin attığı adımları, "sadece Çin'e yönelik ciddi bir provokasyon olarak değil, aynı zamanda bölgesel barış ve güvenliğe de ciddi bir tehdit" kabul ettiğini dile getiriyor.

Hegemonyasını korumaya odaklanan ABD, Asya-Pasifik'te Çin'i kontrol altına almayı değişmez hedef sayıyor ve bunun için her türlü provokatif, savaş kışkırtıcısı adımı atıyor. Dolayısıyla Avrupa'da ve Ortadoğu'da olduğu gibi Asya'da da çatışmayı körüklüyor. Çözümekte olan hegemonyasını sürdürmek için dünya çapında savaşa dayalı politikalarını tırmandırıyor. Bu gelişmeler karşısında Çin, kırmızı çizgiyi aşan herhangi bir küçük adımın bile sert bir saldırıyla karşılanacağını, bunun ise "dayanılmaz sonuçlara yol açacağını" belirterek uyarıyor.

*TKİP Kurucu Üyesi, 2000 Ölüm Orucu şehidi
Hatice Yürekli'yi ölümünün 23. yılında saygıyla anıyoruz...*

**Devrimciler ölmez,
devrim davası yenilmezdir!**